ΘΗΣΑΥΡΟΣ

300

GEN. Nº 1

ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

T
05 2

Σήμερα καὶ χθὲς

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ;

Τὰ περίεργα γαστριμαργικὰ γοῦστα τους —Τί φρονοῦν γιὰ τὸ γυναικεῖο κρέας

Κάποιος περιηγητὴς ὅταν βρισκόταν στὴ Νέα Ζηλανδία σκέφτηκε μιὰ μέρα νὰ ρωτήση ἕναν ἄγριο τῆς Πολυνησίας ποιές ἦταν οἱ συνηθισμένες τροφὲς τῶν κατοίκων τῆς νήσου του.

—Καρύδια, μπανάνες, ψάρια καὶ αἰχμάλωτοι τῆς γειτονικῆς νήσου, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ ἁπλότητα.

Ὁ συγγραφεὺς ἑνὸς πολὺ ἐνδιαφέροντος βιβλίου γιὰ τὴν ἀνθρωποφαγία προσθέτει ὅτι κατὰ τὸ 1725 ὅταν ὁ Βολταῖρος ρώτησε τέσσερους ἀγρίους φυλακισμένους στὸ Φονταινεμπλὼ γιὰ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος τους, ἐκεῖνοι ἀπάντησαν:

—Εἶνε προτιμότερο νὰ τρώη κανεὶς τὸν ἐχθρό του πεθαμένο, παρὰ νὰ τὸν ἀφίνη νὰ τὸν τρῶνε τὰ κοράκια καὶ τὰ ἄγρια ζῶα.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ φάνηκε τόσο λογικὴ στὸν Βολταῖρο, ὥστε ἔφυγε χωρὶς νὰ προσθέση τίποτα.

Οἱ ἄγριοι ἀνθρωποφάγοι ἔχουν καὶ τὶς ἰδιοτροπίες τους στὸ ζήτημα αὐτό. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς προτιμοῦν τὸ κρέας τῶν λευκῶν ἀπὸ τὸ κρέας τῶν μαύρων. Τὸ βρίσκουν πιὸ πολὺ μαλακὸ καὶ εὔγευστο..

Μόνον ὅταν ἔτρωγαν Ἄγγλους ξύνιζαν τὰ μοῦτρα τους κι' αὐτὸ γιατὶ βρίσκανε τὸ κρέας τους ὑπερβολικὰ ἁλμυρὸ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἁλίπαστα ποὺ τρώγανε. Ἄλλη μιὰ φορὰ πάλι ποὺ ἔτυχε νὰ δοκιμάσουν τὸ κρέας ἑνὸς στρατιώτου ποὺ ἦταν φανατικὸς καπνιστής, τὸ πέταξαν μὲ ἀηδία, γιατὶ ἡ νικοτίνη εἶχε φαίνεται διαποτίσει ἐντελῶς τὴ σάρκα του.

Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐνθουσίαζε ἦταν τὸ κρέας τῶν ἱεραποστόλων. Κι' αὐτὸ γιατὶ οἱ ἱεραπόστολοι δὲν βάζουν συνήθως στὸ στόμα τους οὔτε πιοτὸ οὔτε τσιγάρο, γιὰ νὰ δώσουν τὸ καλὸ παράδειγμα.

Στὴν Οὐμπάγκη οἱ ἄγριοι βρίσκουν μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀνδρικοῦ κρέατος καὶ τοῦ κρέατος τῆς γυναικός. Ἡ τελευταία δὲν ἔχει καμμιὰ ἐκτίμησι γιὰ τὸ στομάχι τους. Οὔτε καὶ χωνεύεται εὔκολα.

Ἡ ἀνθρωποφαγία σήμερα ἔχει σχεδὸν ἐκλείψει. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν σὲ ἀνεξερεύνητα μέρη ἀνθρωποφάγοι ποὺ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ τοὺς παρουσιάζεται δὲν διστάζουν νὰ σκοτώνουν τοὺς ἐχθρούς τους καὶ νὰ τοὺς τρῶνε.

Πρὶν λίγα χρόνια ἕνας Γάλλος περιηγητὴς ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη μιὰ ἄγρια περιοχὴ τοῦ Ἀμαζονίου, διεπίστωσε κατάπληκτος ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του ἐξηφανίσθη κατὰ τὸν πλέον μυστηριώδη τρόπο. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκεῖ φυλῆς προθυμοποιήθηκε νὰ ψάξη κι' αὐτὸς γιὰ νὰ βροῦν τὸν χαμένο ὑπηρέτη, ἀλλὰ ὅλες τους οἱ ἔρευνες δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Τὸ πρᾶγμα θὰ ξεχνιόταν σιγὰ-σιγά, ἂν ἕνα γεγονὸς δὲν ἐρχόταν νὰ διαπιστώση τὴν φοβερὴ ἀλήθεια. Μιὰ μέρα ποὺ ὁ περιηγητὴς ἐπεσκέφθη τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς στὴν καλύβα του, τυχαίως τὸ μάτι του ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ κρανία ποὺ βρισκόντουσαν κρεμασμένα στὸν τοῖχο καὶ τὰ ὁποῖα συνήθως μαζεύουν οἱ νικηταὶ ἄγριοι ὕστερα ἀπ' τὶς μάχες μὲ τὶς ἄλλες φυλὲς τοῦ τόπου. Πρόσεξε λοιπὸν ὁ περιηγητὴς ὅτι ἕνα ἀπ' τὰ μπροστινὰ δόντια τοῦ κρανίου ἦταν λίγο σπασμένο, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τοῦ ὑπηρέτου του ποὺ χάθηκε. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτα καὶ γύρισε στὴν κατασκήνωσί του. Τὸ ἴδιο βράδυ ἕνας ἄλλος ὑπηρέτης καλὰ δασκαλεμένος βγῆκε νὰ κάνη μιὰ βόλτα στὸ γειτονικὸ δάσος. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως τρεῖς ἄγριοι πετάχτηκαν ἀπ' τοὺς θάμνους ποὺ ἦσαν κρυμμένοι, τὸν ἅρπαξαν, τοῦ ἔκλεισαν τὸ στόμα μ' ἕνα πανὶ καὶ τὸν μετέφεραν στὴν καλύβα τοῦ ἀρχηγοῦ.

Τότε ἀκριβῶς ὁ περιηγητὴς καὶ οἱ συνοδοί του ἔσπασαν τὴν πόρτα τῆς καλύβας καὶ βρέθηκαν πρὸ τοῦ ἑξῆς φρικιαστικοῦ θεάματος: Ὁ ἀρχηγὸς κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα μεγάλο μαχαίρι, ἐνῶ δίπλα του ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἔγλυφαν τὰ χείλια τους ἀπὸ λαιμαργία.

Καθὼς ἀπεδείχθη ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις ποὺ ἐπακολούθησαν, οἱ ἄγριοι εἶχαν φάει τὸν πρῶτο ὑπηρέτη καὶ ἀκολούθως ἐξηφάνισαν μὲ ἐπιμέλεια κάθε του ἴχνος.

Σήμερα ὁ περισσότερος κόσμος πιστεύει πὼς δὲν ὑπάρχουν πλέον ἀνθρωποφάγοι. Μὲ τὴ γενικὴ αὐτὴ γνώμη δὲν συμφωνοῦν δυστυχῶς πολλοὶ ἱεραπόστολοι καὶ ἐξερευνηταὶ ποὺ ἐπεχείρησαν λίγα χρόνια πρὶν τοῦ πολέμου ταξίδια στὴν Κεντρικὴ Ἀφρικὴ καὶ στὶς ζοῦγκλες τῆς Βραζιλίας. Σύμφωνα μὲ τὶς ἐπίσημες ἀνακοινώσεις τους μᾶς βεβαιώνουν πὼς ἡ ἄγρια αὐτὴ συνήθεια ὑπάρχει ἀκόμα

ΤΟ ΓΟΥΡΙ

Χιουμοριστικὸ διήγημα

Ἡ κυρία Συρνουὰ προγευμάτιζε στὸ σπίτι τῶν φίλων της τῶν Λεντοῦ. Οἱ Λεντοῦ ἦταν ἕνα ζευγάρι εὐτυχισμένο. Ἦσαν πλούσιοι καὶ καθὼς ἔλεγε ὅλος ὁ κόσμος λάτρευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Μετὰ τὸ γεῦμα ποὺ ἦταν θαυμάσιο, πέρασαν στὸ σαλόνι γιὰ νὰ πάρουν τὸν καφέ τους.

Σὲ λίγο τὸ ρολόγι τοῦ τοίχου χτύπησε τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι. Ὁ κ. Λεντοῦ ἄδειασε τὸ φλυτζάνι του καὶ σηκώθηκε.

— Θὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε; Πηγαίνετε στὴ Λέσχη; ρώτησε ἡ κ. Συρνουά.

—Ὅπως ὅλες τὶς ἡμέρες! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Λεντοῦ.

Ὁ οἰκοδεσπότης φίλησε τὸ χέρι τῆς κ. Συρνουὰ καὶ βγῆκε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του.

Ἡ κ. Συρνουὰ θυμήθηκε ξαφνα ὅτι εἶχε ξεχάσει τὴ ζακέττα της στὴν τραπεζαρία.

Σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ χὼλλ. Ἐκεῖ εἶδε τὸν κ. Λεντοῦ νὰ φιλῆ τὴ γυναῖκα του.

— Πόσο ἀγαπιοῦνται! σκέφθηκε.

Τὸ θέαμα ὅμως ποὺ ἀκολούθησε τὴν ξάφνιασε.

Εἶδε τὸν κ. Λεντοῦ νὰ κυττάζη μὲ θλῖψι τὴ γυναῖκα του κι' ὕστερα νὰ τῆς σκάη δυὸ χαστούκια στὰ μάγουλα μὲ τὰ δυό του χέρια. Δυὸ χαστούκια! Μόλις τὴ χαστούκισε τὴ φίλησε ξανὰ κι' ἔπειτα ἔφυγε, ἀφοῦ τῆς ἔρριξε ἕνα λυπημένο βλέμμα. Τί περίεργο!...

Ἡ κ. Λεντοῦ σιγαναστέναξε ἄνοιξε τὴν πουδριέρα της καὶ πουδράρησε τὰ μάγουλά της ποὺ εἶχαν κοκκινίσει ἀπ' τὰ χαστούκια.

Ἡ κ. Συρνουὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ. Πλησίασε τὴ φίλη της, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι μὲ συμπόνια καὶ τῆς εἶπε:

—Φτωχή μου φίλη!

—Ἄ! μᾶς εἶδες λοιπόν; ρώτησε ἐκείνη στενοχωρημένη.

—Ναί! Πόσο σὲ λυπᾶμαι! Νὰ εἶσαι γυναῖκα ἑνὸς τέτοιου ἀγροίκου!

—Ὁ σύζυγός μου εἶνε ἡ γλυκύτης προσωποποιημένη, διαμαρτυρήθηκε ἡ κ. Λεντοῦ.

— Πῶς εἶπες; Ἡ γλυκύτης προσωποποιημένη; Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

—Πᾶμε στὸ σαλόνι, θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Μπῆκαν στὸ σαλόνι καὶ κάθησαν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη. Ἡ κ. Λεντοῦ λέει ἀμέσως, χωρὶς περιστροφές:

—Ὁ σύζυγός μου, λοιπόν, εἶνε καλὸς καὶ φρόνιμος σὰν ἕνα προβατάκι. Ἐγὼ εἶμαι πιὸ ὀξύθυμη ἀπ' αὐτόν, πολὺ πιὸ ὀξύθυμη. Ἐκεῖνος εἶνε ἥσυχος ἤρεμος καὶ ὑπομονητικός. Ξέρεις ὅτι περνάει ὅλα του τὰ ἀπογεύματα στὴ Λέσχη ὅπου παίζει χαρτιά. Πρὶν δυὸ μῆνες ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες γύριζε μελαγχολικὸς κι' ἄκεφος. Αὐτὸ κρατοῦσε ὡς τὴν ἄλλη μέρα. Ἦταν πολὺ ἐκνευρισμένος. Συζητούσαμε καὶ πολλὲς φορὲς μαλώναμε. Μιὰ μέρα, λοιπόν, πάνω στὸν καυγᾶ ὁ ἄνδρας μου θύμωσε, ἔγινε κατακόκκινος καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα ἐλαφρὸ χαστοῦκι Ἀμέσως ὕστερα ἔφυγε γιὰ τὴ Λέσχη.

...Τὸ βράδυ γύρισε χαρούμενος καὶ παιγνιδιάρης, φέρνοντάς μου ἕνα κουτὶ σοκολάτες. Ἦταν τόσο καλός, ἀκτινοβολοῦσε ὁλόκληρος ἀπ' τὴ χαρά του.

Ἀκολούθησαν ἡμέρες δυσθυμίας.

...Μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐγκάρδιο γεῦμα, μὲ χτύπησε ἄξαφνα χωρὶς καμμιὰ ἀφορμὴ καὶ ξεπόρτισε. Τὸ βράδυ γύρισε χαρούμενος, διαχυτικός, κεφᾶτος, φέρνοντάς μου ἕνα κουτὶ μὲ σοκολάτες.

Ρώτησα ἕνα γιατρό. Τῶπα στὴ μητέρα μου καὶ μὲ συμβούλεψε νὰ χωρίσω. Τοῦ τὸ εἶπα. Ἐκεῖνος ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου, ἔκλαιγε καὶ δὲν ἤθελε νὰ χωρίσουμε. Τοῦ ζήτησα μιὰ ἐξήγησι γιὰ τὴν συμπεριφορά του. Καὶ νὰ τί μοῦ εἶπε ἐπὶ λέξει:

—Ὅπως ὅλοι οἱ παῖχται εἶμαι κι' ἐγὼ προληπτικός. Ἔχανα στὴ Λέσχη ὅλες τὶς ἡμέρες. Σ' ἕνα μας καυγαδάκι μὲ ἔθιξες, ἐγὼ δὲν συγκρατήθηκα καὶ σοῦ ἔδωσα ἕνα χαστοῦκι. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα κέρδισα καὶ μάλιστα πολλά. Τὶς ἑπόμενες ἡμέρες ἔχανα διαρκῶς. Σὲ ξαναχτυπῶ καὶ κερδίζω. Κάθε φορά, κι' αὐτὸ χωρὶς ἐξαίρεσι, ποὺ σὲ χτυπῶ πρὶν πάω στὴ Λέσχη, κερδίζω.

...Πάντως ἐγὼ δὲν ἤμουνα καθόλου διατεθειμένη νὰ συνεχίσω αὐτὸ τὸ παιγνίδι.

— Ἀπαρνήσου τὴ Λέσχη, τοῦ εἶπα.

—Ξέρεις καλὰ ὅτι γιὰ μένα ἡ Λέσχη εἶνε ἡ ζωή μου, ἀγάπη μου. Δὲν ξέρεις ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς νὰ παίζω χαρτιά; Τὰ χαρτιὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερή μου εὐτυχία ὕστερα ἀπ' τὴν ἀγαπημένη μου γυναικούλα.

—Δεῖρε τοὐλάχιστον ἕνα ἄλλο πρόσωπο.

—Νομίζεις πὼς δὲν τὸ θέλω αὐτό;

—Ἡ μητέρα μου εἶνε πολὺ ἀγανακτισμένη. Μὲ ποιὸ δικαίωμα μὲ χτυπᾶς; λέει.

...Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὁ ἄνδρας μου δὲν μὲ χτύπησε ἀλλὰ ἔχασε ἕνα σημαντικὸ ποσὸ στὴ Λέσχη.

Πῆρα στὸ μεταξὺ γιὰ ὑπηρέτρια μιὰ χωρική, ἡ ὁποία μοῦ εἶπε ὅτι τὴν ξυλοκοποῦσαν τακτικὰ οἱ δικοί της. Τῆς ὑποσχέθηκα ἕνα γενναῖο φιλοδώρημα γιὰ κάθε χαστοῦκι ποὺ θὰ ἔτρωγε ἀπ' τὸν ἄντρα μου.

Πρὶν φύγη λοιπὸν γιὰ τὴ Λέσχη ὁ ἄνδρας μου τὴν χαστούκισε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα. Τὸ βράδυ ὅμως γύρισε πάλι χαμένος. Μόνο τὰ δικά μου μάγουλα τοῦ ἔφερναν γοῦρι.

Ἔτσι ἡ συζυγική μου εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ τοῦ συζύγου μου ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἕνα διπλὸ χαστοῦκι. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ὑπομένω. Τί θὰ ἔκανες, καλή μου φίλη ἂν ἤσουνα στὴ θέσι μου; Ἡ τύχη βλέπεις, τὸ γοῦρι... Μὲ χαστουκίζει καὶ κερδίζει. Εἶνε κι' αὐτὸ κάτι. Κι' ἔπειτα συνήθισα. Ὅλα τὰ συνηθίζει κανεὶς σ' αὐτὸ τὸν παλιόκοσμο.

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Βουβὲς τραγωδίες

Τὸ δρᾶμα μιᾶς τυφλῆς

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Πόπολο» κάλεσε στὸ γραφεῖο του τὸν ἀρχισυντάκτη καὶ τοὔδειξε μιὰ ἐπιστολή. Ὁ ἀρχισυντάκτης τὴν πῆρε, τὴν διάβασε καὶ ἐπιστρέφοντάς την, τοῦ εἶπε:

— Προχθὲς ἔγραψα μερικὲς γραμμὲς γιὰ τὴν Πάολα Λουκέζι. Εἶνε μιὰ φτωχούλα δεκαοχτὼ ἐτῶν, κόρη ἑνὸς θυρωροῦ ποὺ σκοτώθηκε πρὸ ἡμερῶν. Εἶνε τυφλὴ ἡ δυστυχισμένη καὶ δὲν ἔχει πιὰ κανένα στὸν κόσμο. Τὴν συνέστησα λοιπὸν μὲ λίγα λόγια στὴν φιλανθρωπία τῶν πλουσίων...

Ὅλα αὐτὰ τὰ ξέρω, φίλε μου. Ζητῶ ὅμως τὴν γνώμην σου γιὰ τὴν πρότασι αὐτοῦ τοῦ κυρίου. Δὲν ἄκουσες ποτὲ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ ὄνομά του;

—Μάριο Ροῦγκο;... Ὁμολογῶ ὅτι τὸ ἀκούω γιὰ πρώτη φορά.

—Ἔχεις δίκηο. Εἶσαι πολὺ νέος ἀκόμα καὶ ἡ ἱστορία εἶνε κάπως παληά. Πᾶνε ἀπὸ τότε δέκα περίπου χρόνια. Ὁ Μάριο ἦταν πολὺ ὡραῖος νέος καὶ μεγάλος κατακτητής. Μιὰ μέρα ὅμως μιὰ γυναίκα τοὔρριξε βιτριόλι καὶ τοῦ παρεμόρφωσε τὸ πρόσωπο... Τὸν εἶδα στὸ νοσοκομεῖο τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ πάθημά του κι' ἔφριξα μὲ τὴν ἀσχήμια του. Ὁ δυστυχὴς νέος κατάντησε μισάνθρωπος καὶ ἀποτραβήχτηκε ἀπ' τὸν κόσμο. Πῆγε νὰ κρύψη στὸ κτῆμα του τὴν φρίκη ποὺ προκαλοῦσε εἰς τοὺς ὁμοίους του.

—Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω. Ὁ νέος αὐτὸς ζητάει τώρα μὲ τὴν ἐπιστολή του νὰ τοῦ στείλωμε τὴν τυφλὴ ὀρφανή

—Ναί, γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὴν ἀσχήμια του. Ὑπόσχεται νὰ τῆς φερθῆ σὰν πατέρας.

Ἔτσι κι' ἔγινε.

Ἐπὶ πέντε ὁλόκληρους μῆνες, ὁ Μάριο Ροῦγκο ἔκανε ὅ,τι ἦταν ἀνθρωπίνως δυνατὸν γιὰ νὰ γλυκάνη τὴν ζωὴ τῆς τυφλῆς. Κι' ἡ νέα δεχόταν τὶς περιποιήσεις του καὶ τοῦ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἕνα ἄλλο αἴσθημα ἄρχισε νὰ κυριεύη τὴν ψυχὴ καὶ τῶν δύο. Ἀγαπήθηκαν ὅπως ἀγαποῦν ὅλοι οἱ δυστυχισμένοι, μ' ἀφοσίωσι, μὲ πάθος.

Ἕνα πρωῒ ὁ Μάριο διάβασε στὴν ἐφημερίδα του ὅτι κάποιος ὀφθαλμίατρος μποροῦσε νὰ γιατρέψη τὴ λατρευτή του τυφλή. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινε σκεπτικός, νευρικός, βίαιος καὶ ἡ ἄτυχη νέα τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη τὴν αἰτία τῆς ταραχῆς του. Ἕνα βράδυ ὁ Μάριο δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῆ:

—Πές μου, Πάολα, τὴ ρώτησε μὲ ἀγωνία, ἂν ἕνας γιατρὸς μποροῦσε νὰ σοῦ δώση τὸ φῶς σου μὲ μιὰν ἐγχείρησι, θὰ ἤσουν εὐτυχισμένη;

—Ἂν μποροῦσε νὰ μοῦ δώση τὸ φῶς μου;... Μὰ καλέ μου, θὰ τὸν εὐγνωμονοῦσα. Θέλω νὰ ἀποχτήσω τὸ φῶς μου γιὰ σένα. Φοβοῦμαι μήπως καμμιὰ ἄλλη κοπέλλα μὲ ὡραῖα φωτεινὰ μάτια μοῦ πάρη τὴν ἀγάπη σου... καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ὅμως Γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι ὅπως σὲ φαντάζομαι. Σὲ φαντάζομαι ὄμορφο, Μάριο, καὶ εἶσαι, δὲν εἶνε ἔτσι;

Ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ παραμορφωμένου νέου.

Ὡστόσο ὁ Μάριο ὡδήγησε τὴν Πάολα στὸν ὀφθαλμίατρο.

Δεκαπέντε μέρες μετὰ τὴν ἐγχείρησι μέσα στὸ ὁλοσκότεινο δωμάτιό της, ὁ γιατρὸς τῆς ἔλυσε τὰ μάτια, τὰ κύτταξε γιὰ λίγο προσεκτικὰ καὶ τῆς ἔδωσε κατόπιν ἕνα ζευγάρι κατάμαυρα γυαλιά, μαζὶ μὲ τὶς τελευταῖες ὁδηγίες:

—Τὸ θαῦμα ἔγινε, δεσποινὶς Πάολα, τῆς εἶπε. Σὲ μιὰ ἑβδομάδα θὰ βλέπετε ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

—Σᾶς εὐγνωμονῶ, γιατρέ. Ποῦ εἶνε ὁ Μάριο; Θέλω νὰ τὸν δῶ!

—Ὑπομονή. Θὰ τὸν δῆτε. Ἀκοῦστε ὅμως καλά, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἢ καὶ τὸ φῶς μιᾶς λάμπας ἀκόμη μποροῦν νὰ σᾶς τυφλώσουν γιὰ πάντα. Δὲν θὰ βγῆτε ἀπ' τὸ δωμάτιο αὐτό, οὔτε θὰ παραμερίσετε τὰ παραπετάσματα. Μετὰ τρεῖς μέρες θὰ ἰδῶ τί παραχωρήσεις θὰ μπορῶ νὰ σᾶς κάνω. Μείνατε τόσα χρόνια μέσα σ' ἕνα ἀδιαπέραστο σκοτάδι. Μεῖνετε λοιπὸν ἀκόμη μερικὲς μέρες.

—Καὶ τὸν Μάριο; Οὔτε αὐτὸν δὲν θὰ ἰδῶ;

—Στὸ ἡμίφως αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ βγάλετε τὰ μαῦρα γυαλιά, ναί

*

Ἀνυπόμονη, μόλις ἄκουσε τὸν γιατρὸ νὰ συνομιλῆ χαμηλόφωνα μὲ τὸν Μάριο στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἡ Πάολα πλησίασε τὴν πόρτα, παραμέρισε λίγο τὸ παραπέτασμα καὶ προσπάθησε νὰ ἰδῆ τὸν ἀγαπημένο της. Καὶ τὸν εἶδε. Ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδὶ καὶ ἔκρυβε ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό του μέσα σ' ἕνα κάτασπρο μαντῆλι.

Τέλος ὁ γιατρὸς ἔφυγε καὶ τότε ὁ ἀγαπημένος της τράβηξε τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Ἡ Πάολα κέρωσε μόλις ἀντίκρυσε τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο. Ἕνας κόμπος ἀνέβηκε στὸ λαιμό της. Προχώρησε τρικλίζοντας πρὸς τὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε ἀθόρυβα καὶ βγάζοντας ἀποφασιστικὰ τὰ γυαλιά της ἄφησε τὸ πλούσιο φῶς τοῦ ἡλίου νὰ πλημμυρίση τὰ μάτια της. Ἔπειτα, ἀφίνοντας μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή, σωριάστηκε καταγῆς ἀναίσθητη. Ἦταν καὶ πάλι τυφλή, τυφλὴ γιὰ πάντα!..

ΚΕΒΙ ΣΑΝΤΙΝΙ

◆ ◆ ◆

Τί δὲν γίνεται

—Νὰ ρίχνης βέλη μὲ τὸ οὐράνιο τόξο.

—Νὰ μαγειρέψης τὸν κόκορα τοῦ πιστολιοῦ σου.

—Νὰ βρῆς πόσες σελίδες ἔχουν τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς σου.

—Νὰ τηγανίσης τὴ «μαρίδα» τῆς γειτονιᾶς σου.

—Ν' ἀρπάξη συνάχι ἡ μύτη τοῦ μολυβιοῦ σου.

—Ν' ἀσφαλτοστρώσης τὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου.

—Νὰ τηγανίσης τὰ καλαμάρια τοῦ γραφείου σου.

ΕΤΟΣ Ζ'. ◆ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 303 ◆ ΑΘΗΝΑΙ, 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1944

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία: «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια» Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5. ◆ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 29-967. ◆ ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 100.000

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΥΛΙΣΜΟΣ

Ἤτανε στραβὸ τὸ κούτσουρο, τὄφαγε κι' ὁ γάϊδαρος... Κι' ἀπόγινε! Μετὰ τὸν πρῶτο μεγάλο πόλεμο εἴδαμε τὸν ἔρωτα νὰ διαπρέπη στὰ μαθηματικά. Τὸ ρωμαντισμὸ τὸν ἔφαγε ὁ ἐφοπλισμός, οἱ παχειὲς πορτοφόλες, οἱ αὐτοκινητάρες! Ἕνας νεαρὸς ἐφοπλιστὴς —δηλαδὴ γυιὸς ἐφοπλιστοῦ— ποὺ εἶχε μεγάλες ἐπιτυχίες, ἀποφάσισε τότε ν' ἀφήση γένεια, ν' ἀσχημίση γιὰ νὰ ἰδῆ, ἂν οἱ γυναῖκες τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὸν ἑαυτό του ἢ γιὰ τὰ λεπτά του. Ἔγινε σκιάχτρο. Μὰ τὸ ρεῦμα τοῦ φουστανιοῦ δὲν ἔπαυσε νὰ παφλάζη γύρω του. Ἕνας φίλος του εἶπε μιὰ μέρα,. γελῶντας:

—Ἄκου, παιδί μου! Καὶ κοτσίδες ν' ἀφήσης, αὐτὲς θὰ σὲ κυνηγοῦν, ὅσο ἔχεις τὴν πορτοφολάρα καὶ τὴν αὐτοκινητάρα!..

Κυνικὴ κουβέντα, ὄχι ὅμως κι' ἔξω ἀπὸ τὸ νόημα τῆς πραγματικότητος. Οἱ γυαλιστερὲς μουσοῦδες τῶν αὐτοκινήτων, μπαίνοντας τότε στὶς αὐλὲς τῶν συνοικιῶν, εἴχανε ἁρπάξει τὸν ἀφρό, τὸν ἔντυσαν μετάξι, τοῦ φόρεσαν γουναρικὰ καὶ μπιζοὺ καὶ τὸν κάθισαν στὴν κοινωνικὴ βιτρίνα. Ἡ περίφημη τιμὴ ἄρχιζε ν' ἀλλάζη νόημα. Τώρα σήμαινε τὸ ἀντίτιμο. Τὸ ποίημα τῆς γαζίας καὶ τῆς γλάστρας μὲ τὸ βασιλικὸ λιποψυχοῦσε. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Παντελῆς Χὸρν ἔγραφε τὸ «Φυντανάκι». Ἤτανε πολλὰ τὰ φυντανάκια τότε. Καὶ ἡ ἀστικὴ τάξι τῶν ἐργαζομένων κοριτσιῶν εἶχε σοβαρὰ ἐπηρεασθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀθρόα καὶ προσοδοφόρα ἔξοδο. Ὁ ἔρωτας ἄρχισε νὰ πιάνη στενὲς σχέσεις μὲ τὴ λογιστική. Καὶ νὰ τὶς γενικεύη.

Θὰ μοῦ πῆτε, αὐτὸ δὲ γινόταν ἀνέκαθεν; Ὁ ἔρωτας δὲν ἤτανε πάντα (ἐκτὸς τοῦ «ἀσπασμοῦ τῶν ἀγγέλων πρὸς τ' ἄστρα!») καὶ λιγάκι ἐμπόριο τοῖς μετρητοῖς; Καὶ δὲν ἐννοῶ, φυσικά, τὶς περιοχὲς ἐκεῖνες, ποὺ τὸ «δοῦναι - λαβεῖν» εἶνε καθιερωμένο μὲ ταρίφα! Κι' ἔξω ἀπὸ τὰ γνωστά, κρυφὰ ἢ φανερά, μπακάλικα τῆς ἀγάπης, δὲν ὑπῆρχε πάντα κάποια ὑλικὴ πλευρὰ στὴν ὑπόθεσι αὐτή; Ἀσφαλῶς!... Μὰ δὲν ἤτανε γενικευμένη. Καὶ ἤτανε καλὰ καμουφλαρισμένη. Στὴ βιτρίνα ὑπῆρχε τὸ αἴσθημα. Τὸ λογιστικὸ μέρος ἤτανε μακρυνὴ ὑπόκρουσις. Ὁ πρῶτος πόλεμος σάρωσε τοὺς δισταγμούς:

—Μοῦ φαίνεται πολὺ λογικὸ — ἔλεγε τότε μ' ἄκρα σοβαρότητα, μιὰ κυρία, νεοφώτιστη στὸ θέμα τοῦ ἐρωτικοῦ ἐμπορίου — νάχη κάθε γυναῖκα χαραγμένη, σὲ μιὰ καρφιτσούλα τοῦ λαιμοῦ, τὴν... τιμή της!

—Δηλαδή;

—Τὸ κόστος της! Φαντάζεσθε πόσο εἰλικρινέστεροι θὰ ἦσαν οἱ σχέσεις μας;.. Θάξερε ἀμέσως ὁ ἄντρας τί θὰ τοῦ στοίχιζε τὸ κάθε φλὲρτ καὶ θὰ τραβοῦσε ἢ θὰ φευγε χωρὶς παρεξηγήσεις!...

Αὐτὰ ἤτανε μετὰ τὸν πρῶτο μεγάλο πόλεμο. Καὶ τώρα; Μὲ τὸ δεύτερο; Τὸν λυπᾶμαι αὐτόν, ποὺ θὰ τολμήση νὰ μιλήση γιὰ αἴσθημα. Θὰ ἰδῆ ματιές, γεμᾶτες εἰρωνία. Καὶ θὰ σφραγιστῆ μὲ τὴ φοβερὴ βούλα:

—Καθυστερημένος!...

Τὸ αἴσθημα θεωρεῖται εἶδος σκωληκοειδίτιδος, στὶς ἐρωτικὲς σχέσεις, ἄχρηστο κι' ἐνοχλητικὸ ἀπομεινάρι:

—Οὔφ, καὶ σύ, καϋμένε, αἰσθηματολογίες! Δὲν τὶς ἀφίνεις!...

Ὁ περισσότερος κόσμος ἔχει κάμει ἐγχείρησι σ' αὐτὸ τὸ ἀπομεινάρι. Καὶ ὅμως ἐρωτεύεται λαμπρά:

—Βρὲ ἀδερφέ, δὲν τρῶμε καὶ δὲν πίνουμε θαυμάσια, ὅταν ἔχουμε βγάλει τὴ σκωληκοειδῆ μας ἀπόφυσι;

Μοὔλεγε μ' ἀνεκδιήγητη ἀφέλεια, τὶς προάλλες ἕνας νέος:

—Ἔ, τὸ ἴδιο εἶνε καὶ μὲ τὸν ἔρωτα!...

Εἶνε ἀνάγκη, δηλαδή, νὰ αἰσθηματολογῶ μὲ μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ πάω μαζί της;

Τὸ ἀξιοπαρατήρητο εἶνε, ὅτι οἱ γυναῖκες ποὺ ἄλλοτε θὰ ἐπαναστατοῦσαν, ἂν τολμοῦσε κανεὶς νὰ τοὺς προτείνη σχέσεις χωρὶς αἴσθημα, σήμερα εἶνε σημαιοφόροι τῆς ἐκστρατείας ἐναντίον του. Τὶς ἐμποδίζει, τὶς μπερδεύει στὶς ἐπιχειρήσεις:

—Μὲ τὸ αἴσθημα μᾶς ἔκοβαν οἱ ἄνδρες, μοὔλεγε τελευταῖα, μιὰ νέα, μᾶς ξεγελοῦσαν καὶ τοὺς εἴχαμε σελέμηδες καὶ τζαμπατζῆδες!... Αὐτὰ τώρα δὲν περνᾶνε πιά. Ξυπνήσαμε!

Φοβερὸ ξύπνημα, ποὺ χρωστιόταν στὴν κρίσι, στὸ οἰκονομικὸ σφίξιμο, στὴν ἀδυσώπητη πίεσι τῆς ἀνάγκης, στὸ στυγνὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. Ἔρχονται στιγμές, ποὺ συλλογίζομαι: Τί ἀπομένει, λοιπόν, μετὰ τὸ «ξύπνημα»; Ὅταν ἡ ζωὴ γδυθῆ ἀπὸ κάθε ὄνειρο, κάθε ὠμορφιὰ καὶ χάρι, ἀπὸ κάθε γλυκειὰ φρεναπάτη, ἔστω, ἀπὸ κάθε εὐγένεια; Τί ἀπομένει; Οἱ αἰσθήσεις; Μὰ κι' αὐτὲς θέλουν τὴν ἐλευθερία τους, τὸ κέφι τους, τὸ γοῦστο τους! Δὲν ἔχουν πλασθῆ γιὰ νὰ ὑπακούουν στὸ πορτοφόλι. Δὲν εἶνε πατάτες, οὔτε κολοκυθάκια. Ὁ ἀέρας τοῦ ὑλισμοῦ ποὺ φύσησε ἡ ἐποχὴ στὶς σχέσεις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σκότωσε κάθε λαχτάρα, κάθε τρυφερότητα, κάθε σεβασμὸ καὶ κάθε ντροπή. Ἔφερε μιὰ ὠμὴ εὐκολία, ποὺ αὔριο θὰ σκοτώση —ἂν δὲν τὴν σκότωσε ἀκόμα— καὶ κάθε χαρὰ τῶν αἰσθήσεων. Καὶ ὅμως!... Προχωροῦμε σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἐλπίδα ν' ἀντιδράσουμε! Πῶς; Δὲ μᾶς μένει παρὰ τὸ δάκρυο, ἐπάνω στὸν τάφο τῆς ἁγνῆς ἀγάπης, ποὺ γνώρισαν τὰ νειᾶτα μας καὶ ποὺ μᾶς ἔδωσε τὰ φτερὰ νὰ ζήσουμε καὶ ν' ἀνεβοῦμε. Αἰωνία της ἡ μνήμη!...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

◆ ◆

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

✻ Τίποτε δὲν μοιάζει τόσο μὲ τὴν ἀθωότητα, ὅσο ἡ ἀδιακρισία.

✻ Ἡ εὐτυχία δὲν ἔρχεται στὸν ἄνθρωπο μόνη. Πρέπει νὰ τὴν κυνηγήση κανείς

Ἀθηναϊκὰ βάσανα

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Σὲ ξενοδοχεῖο ὕπνου γιὰ νὰ κοιμηθῆς πηγαίνεις
ὅταν τύχη νᾶσαι ἐργένης
καὶ ζητᾶς ἕνα κρεββάτι νὰ ξαπλώσης νὰ ἡσυχάσης
καὶ τὶς ἔννοιες σου στὸν ὕπνο λίγες ὧρες νὰ ξεχάσης.

Σοῦ κρατᾶνε τὰ στοιχεῖα, τοὺς πληρώνεις ὅσο κάνει
σοῦ ἑτοιμάζουνε κρεββάτι, τὴ λαμπίτσα, τὴ λεκάνη
σοῦ ἑτοιμάζουν τὰ σεντόνια, τὰ γυρίζουν ἀπ' τὴν ἄλλη,
καὶ σοῦ ρίχνουν γιὰ τὸ κρύο τὴ κουβέρτα τὴ μεγάλη.

Ὅπως εἶσαι ξαπλωμένος
κουρασμένος, σκοτωμένος
καὶ γυρεύεις ἡσυχία
μπαίνουν μέσα δυὸ ντερέκια ἀπὸ κάποια ἐπαρχία
καὶ χωρὶς νὰ σὲ ρωτήσουν
καὶ συγγνώμην νὰ ζητήσουν
στρώνουν χάμου τὰ παιδιὰ
καὶ ξαπλώνονται φαρδυά.

Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μπαίνουν μέσα κι' ἄλλοι [illegible]
—δυὸ μωρὰ καὶ μιὰ γυναῖκα
καὶ ξαπλώνονται καὶ κεῖνοι ὅπου τύχει κι' ὅπου λάχει
ὅπως κάνουνε περίπου, μέσ' στὶς στάνες τους οἱ βλάχοι.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι
ποὺ ματαίως ἔχεις γύρει
γιὰ νὰ κλείσης λίγο μάτι
καὶ ν' ἀναπαυθῆς κομμάτι,
ὁ μαντράχαλος ὁ πρῶτος διαρκῶς στριφογυρίζει
ἕνας βλάχος ροχαλίζει καὶ τὰ πρόβατα σφυρίζει,
τὸ μωρὸ ζητᾶ τὴ μάννα, ἡ μητέρα τὸ παιδὶ
κάποιος ἄλλος τὸ κλειδὶ
κι' ἕνας ἄλλος μὲ μουστάκι βουτηγμένο στὴ μαντέκα,
ποὺ γυρεύει στὸ σκοτάδι τὴ χαμένη του γυναῖκα,
στὰ κρεββάτια βόλτες φέρνει
καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ μοιραίως γιὰ ..γυναῖκα του σὲ παίρνει.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἡ ζωή μας εἶναι θέατρο

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΕΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

(Συζήτησις ἐνδιαφέρουσα, ἀνάμεσα σ' Ἐκείνη —φιρμαρισμένη γόησσα— καὶ σ' Ἐκεῖνον—φιρμαρισμένο σκεπτικιστή).

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο, καὶ τὸ ἕνα γόνατο πιὸ φανερὸ ἀπ' τ' ἄλλο): Λοιπόν;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ κυττάζει τὰ πάντα, τὸν τοῖχο τοῦ δωματίου, τὸ ραδιόφωνο τῆς γωνιᾶς, τὸ τασάκι μὲ τ' ἀποτσίγαρα, ἐκτὸς ἀπ' τὸ γόνατό της): Λοιπόν... Ζέστη! Ἔπιασε στὰ σωστὰ πιὰ καλοκαῖρι...

ΕΚΕΙΝΗ (δαγκώνει τὰ χείλια της καὶ σκεπάζει τὸ γόνατό της): Μπᾶ;... Ἔτσι; Αὐτὸ βρίσκετε νὰ μοῦ πῆτε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔχω ἄδικο;.. Μήπως ἐσεῖς κρυώνετε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι... ζεσταίνομαι κι' ἐγώ. Καὶ... καὶ σᾶς συχαίνομαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὑποκλίνεται): Μπορῶ νὰ μάθω ποῦ ὀφείλω τὴν τιμὴ τοῦ μίσους σας;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔτσι!... Κάνετε πολὺ τὸν ἔξυπνο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπέναντί σας;.. Ποτέ! Ἄλλωστε, θἆταν ἀνώφελο...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ ὡρισμένα ζητήματα, ὁ πιὸ ἔξυπνος ἄντρας εἶνε πιὸ κουτὸς κι' ἀπὸ τὴν πιὸ κουτὴ γυναῖκα!...

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ κοντεύει ἀπ' τὴν ἀγανάκτησι νὰ φάη τὰ χείλια της καὶ νὰ τὰ καταπιῆ): Καὶ εἶνε ἴσως δυνατὸν νὰ μάθω ποιά εἶν' αὐτὰ τὰ ζητήματα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εὐχαρίστως νά, ἡ σύγκρουσι τῶν δύο φύλων στὸ πεδίον τοῦ ἔρωτος..

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂς ποῦμε, λοιπόν, ὅτι εἴσαστε ὁ πιὸ ἔξυπνος ἄντρας, ἐγὼ ἡ πιὸ κουτὴ γυναῖκα, δὲν εἶνε δυνατὸ παρὰ νὰ σᾶς φέρω κορῶνα-γράμματα μόλις ἀρχίσουμε τὶς ἐρωτικὲς ἀψιμαχίες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἴδατε πόσο ὡραῖα μὲ καταλαβαίνετε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶδα. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι αὐτὰ ποὺ λέτε εἶνε, ἐπιεικῶς, κουροφέξαλα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἁπλούστατα εἶνε καιρὸς τώρα ποὺ θέλω νὰ σᾶς ἀρέσω — βλέπετε, σᾶς μιλῶ μὲ εἰλικρίνεια... Σᾶς ἄφησα νὰ τὸ καταλάβετε καθαρά. Κι' ἐσεῖς, ἀντὶ νὰ κολακευθῆτε καὶ νὰ σπεύσετε νὰ γίνετε παιχνίδι — ἔστω κι' ἂν εἴσαστε ὁ πιὸ ἔξυπνος ἄντρας — στὰ χέρια τῆς πιὸ κουτῆς γυναίκας, ξεφεύγετε σὰ χέλι, ξεγλυστρᾶτε, καὶ μὲ συζητήσεις, φιλοσοφίες κι' ἐλαφρὲς εἰρωνίες, προσπαθῆτε ν' ἀποφύγετε αὐτὸ ποὺ κανονικὰ θἄπρεπε νὰ ὁλοκληρώνη γιὰ σᾶς τὴν εὐτυχία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶμαι πανευτυχὴς ποὺ ἡ συζήτησις μας βγάζει τὰ περιττὰ καλύμματα τῆς ἀλήθειας καὶ τὴν ἀφίνει νὰ προβάλη γυμνὴ κι' εἰλικρινής. Συχαίνουμαι τὴν ὑποκρισία καὶ τὶς ὑπεκφυγές...

ΕΚΕΙΝΗ: Μιλῆστε, λοιπόν, χωρὶς ὑποκρισία κι' ὑπεκφυγές... Δὲ σᾶς ἀρέσω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φοβερά! Μ' ἐνοχλεῖ ὅμως κάθε δημιουργημένη κατάστασις... Τὴν κατάστασι θέλω νὰ τὴ δημιουργῶ ἐγώ, μόνος μου, κι' ὄχι νὰ τὴ βρίσκω ἕτοιμη, εἴτε ἀπ' τὴ συνήθεια, εἴτε ἀπ' τὴ διαφήμισι...

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν ἐξηγηθῆτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολὺ εὐχαρίστως... Ὑπάρχουνε στὴ ζωὴ πρόσωπα καὶ πράγματα ποὺ ἔχουνε δίπλα τους δημιουργημένο ἕνα «στάτους κβὸ» αἴγλης:

Ὁ ἕνας ἔχει τ' ὡραιότερο χαμόγελο, ἡ ἄλλη τὰ πιὸ μαργαριταρένια δόντια, ἡ τρίτη τὸ πιὸ λαστιχένιο κορμί, ἡ τέταρτη τὸ πιὸ ἀκατανίκητο σὲξ-ἀππήλ... Ὅλ' αὐτὰ τὰ δημιουργεῖ ἡ συνήθεια, ποὺ ἀναμυρηκάζει τὴν κολακεία ἀπὸ στόμα σὲ στόμα τῶν κολάκων, ἢ ἡ διαφήμισις, ἡ ἔντεχνη διαφήμισις, ποὺ στέλνεται ἀπ' τὴν ἴδια τὴ διαφημιζομένη ἔντεχνα, γιὰ νὰ πλασσάρη τὰ εἴδη τῆς ὠμορφιᾶς της στοὺς ἀφελεῖς.. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς δώσω ἕνα παράδειγμα: Ὑπάρχει ἡ διεθνὴς γνώμη ὅτι ἡ Μιστεγκὲτ διαθέτει τὰ δυὸ ὡραιότερα πόδια τῆς γῆς... Τὸ γεγονὸς ἐδῶ καὶ χρόνια ἔχει προκαλέσει τόσο θόρυβο, ὥστε θἄλεγε κανεὶς ὅτι, ἂν κανένα ἀπρόσεχτο αὐτοκίνητο περνοῦσε πάνω ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀπερίγραπτες γάμπες, θὰ κουτσαινότανε τὸ σύμπαν καὶ τ' ἄστρα θὰ βγαίνανε στὸν οὐρανὸ μὲ πατερίτσες!... Ἔ, λοιπόν, τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲ συμβαίνει. Πιστέψτε με, γιατὶ εἶδα ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὶς γάμπες τῆς Μιστεγκέτ: Εἶνε δυὸ κοινές, κοινότατες γάμπες, ποὺ μπορεῖ κανεὶς ὡραιότατα νὰ τὶς δῆ κατὰ τὸ μεσημεράκι ν' ἀνηφορίζουνε τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, χωρὶς αὐτὲς ποὺ τὶς ἔχουνε νὰ τὶς ἀσφαλίζουνε ἑκατομμύρια προπολεμικὰ φράγκα Γαλλίας... Τί σημασία ἔχει ὅμως αὐτό; Ἡ Μιστεγκὲτ συνηθίσαμε νὰ λέμε πὼς ἔχει τὰ ὡραιότερα πόδια τοῦ κόσμου κι' ἔτσι θὰ μείνη στὴν ἀθανασία.. Αὐτὴ εἶνε ἡ δημιουργημένη κατάστασι τῆς συνηθείας καὶ τῆς διαφημίσεως... Ζήτημα ἑνὸς ἐπιτηδείου «μάνατζερ», καθὼς βλέπετε...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τί σχέσι ἔχουν ὅλ' αὐτὰ μὲ μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσεῖς — θὰ μοῦ συγχωρέσετε κι' ἐμένα τὴν εἰλικρίνεια... — ἔχετε δημιουργημένο κι' ἐσεῖς τὸ «στάτους κβὸ» τῆς γόησσας. Συνήθισαν οἱ γνωστοί σας κι' οἱ φίλοι σας νὰ σᾶς θεωροῦν, καὶ σεῖς ἡ ἴδια φροντίσατε μὲ τέχνη νὰ διαφημιστῆτε σὰν τέτοια. Εἶν' αὐτὴ ἡ ἀλήθεια;... Νομίζω ὄχι— θὰ μοῦ συγχωρήσετε πάλι τὴν εἰλικρίνεια. Καὶ αὐτὴ ἡ δημιουργημένη κατάστασις, πιστέψτε με, σᾶς ἀδικεῖ πολύ... Σᾶς δίνει κάτι ἐξεζητημένο στὸ ὕφος, κάτι θεατρικὸ στὸ βλέμμα, κάτι ἀποκρουστικὸ στὴν ἐμφάνισι... Δὲν εἶνε ἀνάγκη [illegible] γόησσα γιὰ ν' ἀρέσετε ὅπως ἀκριβῶς, δὲν εἶν' ἀνάγκη [illegible] Μιστεγκὲτ γιὰ νάχετε ὥμορφα πόδια!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ μὲ συγκινεῖ. [illegible] τὴν γόησσα τῆς διαφημίσεως [illegible] ἀγκαλιά μου...

ΕΚΕΙΝΗ: (γίνεται τόσο δὰ μικρούλα καὶ τρυπώνει ἁπλᾶ [illegible]): [illegible] πιὰ γόησσα [illegible]

ΕΚΕΙΝΟΣ [illegible] γιὰ νὰ [illegible]

(τη [illegible])

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧ. [illegible]
ΔΩΡΕΑ [illegible]
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36033

Τὰ δράματα τῆς ΚΑΡΔΙΑΣ

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ξύπνησα εὔθυμος.

—Τί ἄσχημος καιρὸς σήμερα, Μαρία! εἶπα στὴν ὑπηρέτριά μου. Τί μέρα ἔχομε;

—Σήμερα εἶνε Ψυχοσάββατο! μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη ἀνοίγοντας τὰ παραθυρόφυλλα. Τέτοια μέρα ἀκόμη καὶ ἡ φύσις πενθεῖ.

—Τότε λοιπόν, ζήτω ἡ ζωή! φώναξα. Ἑτοίμασε ἕνα καλὸ γεῦμα καὶ φέρε ἀπ' τὸ ὑπόγειο μερικὲς μπουκάλες κρασί. Θὰ καλέσω μερικοὺς τρελλοὺς φίλους μου νὰ γλεντήσωμε.

—Μὴ λέτε τέτοια λόγια, κύριε! μοῦ εἶπε σιγὰ ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα. Μπορεῖ νὰ μᾶς βγοῦν σὲ κακό. Ἄλλωστε καὶ οἱ φίλοι σας θάχουν ἀσφαλῶς κανένα νεκρὸ νὰ ἐπισκεφθοῦν στὸ νεκροταφεῖο... Ψυχοσάββατο! Ἡ ἡμέρα αὐτὴ μοῦ θυμίζει μιὰ παληὰ δραματικὴ ἱστορία..

—Κάθησε ἐδῶ καὶ πές μου την, Μαρία, εἶμαι περίεργος νὰ τὴν ἀκούσω.

Ἡ Μαρία κάθησε καὶ ἄρχισε μὲ ἐπίσημο ὕφος:

—Πέρασαν ἀπὸ τότε τριάντα περίπου χρόνια. Ὑπηρετοῦσα τότε σ' ἕνα νέο ἀντρόγυνο σὲ κάποιο προάστειο τῶν Παρισίων. Στὴν ἀρχὴ οἱ κύριοί μου ζοῦσαν εὐτυχισμένοι, ἀργότερα ὅμως ἄρχισαν νὰ γκρινιάζουν καὶ νὰ μαλώνουν συχνά. Ἐγὼ φυσικὰ δὲν ἀνακατευόμουν, οἱ φιλονεικίες τους ὅμως μοῦ ξέσχιζαν τὴν καρδιά.

»Ἡ κυρία ἦταν ὡραία, πολὺ ὡραία μάλιστα. Ὁ κύριος πάλι ἦταν καλὸς ἀλλὰ μελαγχολικός. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν κυρία τὴν ὁποίαν εἶχε πάρει ἀπὸ ἔρωτα καὶ δὲν ἐγνώριζε στὸν κόσμο ἄλλη χαρὰ ἀπ' αὐτήν.

»Μιὰ μέρα ἔγινε μεταξύ τους μιὰ φοβερὴ σκηνή, τῆς ὁποίας ἀγνοῶ τὰ αἴτια. Ἡ κυρία ἔβρισε τὸν κύριο καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε νὰ φύγη. Ἐκεῖνος ὑπήκουσε, μόλις ἔφθασε ὅμως κοντὰ στὴν πόρτα, γύρισε καὶ μ' ἕνα τόνο γεμάτο παράκλησι, εἶπε στὴν σύζυγό του πὼς ἦταν πρόθυμος νὰ συμφιλιωθῆ μαζί της καὶ νὰ ξεχάση τὰ πάντα.

—Ὄχι!... ὄχι! τοῦ εἶπε τότε ἐκείνη ἀγέρωχη καὶ ὑπερήφανη. Δὲν σ' ἀγαπῶ πιά!... φῦγε!...

Ὁ κύριός μου τότε ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἔφυγε περίλυπος.

Λίγες μέρες ἀργότερα, μερικοὶ ἄγνωστοι ἦρθαν σπίτι καὶ συζήτησαν μὲ τὴν κυρία γιὰ τὸ διαζύγιο. Διαζύγιο! Ἡ λέξις αὐτὴ μοὔκανε κακό, γιατὶ τοὺς ἀγαποῦσα καὶ τοὺς δυό. Τὸ διαζύγιο ὡστόσο δόθηκε κι' ἐγὼ ἔμεινα κοντὰ στὴν κυρία. Ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ἐγὼ ἔκλαιγα συχνὰ σὲ μιὰ γωνιά. Ἡ κυρία ὅμως φαινόταν σὰν νὰ ἀδιαφοροῦσε τελείως γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῆ. Ἦταν πάντοτε εὔθυμη κι' ἔβγαινε συχνὰ περίπατο μὲ τὶς φίλες της.

Ἕνα βράδυ —ἦταν Ψυχοσάββατο, σὰν καὶ σήμερα— κατὰ τὶς ἐννέα ἡ ὥρα, ἐνῷ ἡ κυρία εἶχε πέσει ἀπὸ νωρὶς νὰ κοιμηθῆ, ἄκουσα στὴν ἐξώπορτα ἕνα σιγανὸ χτύπημα. Πῆγα νὰ ἰδῶ ποιὸς ἦταν κι' ἔμεινα κατάπληκτη βλέποντας νὰ στέκεται μπροστά μου ὁ κύριος.

»Εἶχε γίνει ἀγνώριστος μέσα σ' ἕνα τόσο μικρὸ διάστημα καὶ στὰ μάτια του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ λύπη. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα ὡραιότατο μπουκέτο ἀπὸ κατάλευκα λουλούδια.

—Εἶνε ἐδῶ ἡ κυρία; μὲ ρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

—Μάλιστα, κύριε, τοῦ ἀπάντησα. Ἀπόψε ὅμως ἦταν λίγο κουρασμένη καὶ πλάγιασε νωρίς.

—Τόσο τὸ καλύτερο ποὺ κοιμᾶται! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καὶ μπῆκε μέσα πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του. Συγκινημένη καθὼς ἤμουν βλέποντάς τον νὰ ξαναγυρίζη τόσο ἀπρόοπτα, δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ.

—Κοιμᾶται πάντοτε στὸ ἴδιο δωμάτιο; μὲ ρώτησε.

—Μάλιστα, τοῦ ἀποκρίθηκα.

Προχώρησε τότε πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς κυρίας, ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ χωρὶς νὰ προφέρη λέξι, κύτταξε τὴν κυρία ποὺ κοιμόταν, τὴν γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ ἡ ὁποία τόσο τὸν ἔκαμε νὰ ὑποφέρη.

»Ἄφησε κατόπιν στὸ κατώφλι τὸ μπουκέτο μὲ τὰ κατάλευκα λουλούδια καὶ ἔφυγε ἀθόρυβα ὅπως εἶχε ἔρθει, ψιθυρίζοντάς μου αὐτὰ τὰ λόγια:

—Μαρία, μὴν τῆς πῆς πὼς ἐγὼ ἔβαλα ἐκεῖ τὰ λουλούδια αὐτά.

Τὸν ἄλλο χρόνο ξαναγύρισε καθὼς καὶ τ' ἄλλα χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν. Ἐπρόσεχε νἄρχεται πάντοτε τὴν ὥρα ποὺ ἡ κυρία κοιμόταν. Πρὶν ὅμως μπῆ, περίμενε νὰ τὸν εἰδοποιήσω ἐγὼ κάτω στὸ δρόμο καὶ τότε μόνο ἀνέβαινε μὲ τὸ μπουκέτο στὸ χέρι.

»Ἔτσι ἡ κυρία ποτὲ δὲν τὸν εἶδε, οὔτε καὶ μὲ ρώτησε ποτὲ ποιὸς ἄφινε τὸ μπουκέτο ἐκεῖνο μὲ τὰ ὁλόλευκα λουλούδια μπροστὰ στὴν κρεββατοκάμαρά της. Ἴσως καὶ νὰ τὸ μάντεψε, πάντως δὲν ἤθελε νὰ φανερωθῆ σ' ἐμένα.

»Ἐγὼ ὅμως κατάλαβα τὸ δρᾶμα τῆς καρδιᾶς τοῦ κυρίου. Κατάλαβα γιατὶ ὁ κύριος ἐρχόταν κάθε χρόνο τὴν ἴδια μέρα τοῦ Ψυχοσάββατου στὸ σπίτι. Ἡ γυναῖκα ποὺ τόσο ἀγαποῦσε ἦταν πιὰ πεθαμένη γι' αὐτὸν κι' ἔρριχνε τὰ λουλούδια του μπροστὰ στὸ κρεββάτι της, σὰν νὰ τἄρριχνε ἐπάνω στὸν τάφο της!...

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

◆ ◆

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ»

Τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Μὲ τὸ Χαιρόπουλο εἴμαστε φίλοι ἀπὸ παιδιά. Μαζὶ περάσαμε τὴν ξένοιαστη καὶ ρωμαντικὴ ἡλικία τῶν 18 χρόνων, μαζὶ ἐκάναμε τὴν ἐμφάνισί μας στὴ Λογοτεχνία καὶ στὸ θέατρο. Θυμᾶμαι πὼς πάντα ξεχώριζε στὶς συντροφιές μας γιὰ τὸ λεπτό του πνεῦμα, γιὰ τὴν ποιητική του διάθεσι, γιὰ τὴν εἰλικρινῆ καλλιτεχνική του ψυχή, γιὰ τὸ φίνο καὶ φιλοσοφημένο σαρκασμὸ προσώπων καὶ πραγμάτων.

Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ χαρίσματα βρίσκει κανεὶς τώρα καὶ στὸ κομψὸ βιβλίο του ποὺ κυκλοφόρησε τελευταῖα μὲ τὸν τίτλο: «Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη». Κάθε ἄνθρωπος ποὺ γράφει, προσπαθεῖ νὰ δημιουργήση ἕνα δικό του προσωπικὸ στὺλ στὴ μορφὴ καὶ στὸ θέμα. Ὁ Χαιρόπουλος τὸ πέτυχε ἀπόλυτα μὲ τὴ δημιουργία τοῦ ἀνωνύμου αὐτοῦ ζευγαριοῦ, τοῦ «Ἐκείνου» καὶ τῆς «Ἐκείνης». Ποιός εἶνε ὁ «Ἐκεῖνος»; Ποιά εἶνε ἡ «Ἐκείνη»; Εἶνε τὸ αἰώνιο ἐρωτικὸ ζευγάρι ποὺ τὸ ἀπασχολεῖ τὸ θέμα τοῦ ἔρωτος, εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. Καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς σύντομους διαλόγους του, περνοῦν οἱ δικοί μας πόθοι, οἱ ἀνησυχίες καὶ οἱ σκέψεις μας, οἱ ἀπογοητεύσεις μας, ὅλες οἱ ἀποχρώσεις αὐτοῦ τοῦ δυνατοῦ αἰσθήματος ποὺ λέγεται ἔρως.

Διαβάζοντας κανεὶς τοὺς διαλόγους τοῦ Ἐκεῖνος μὲ τὴν Ἐκείνη, ἔχει τὴν αἴσθησι πὼς εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ κουβεντιάζει μὲ τὴν ἀγαπημένη του, στὶς πιὸ διαφορετικὲς του ψυχικὲς καταστάσεις. Καὶ βρίσκει λόγια ποὺ θἄθελε νὰ πῆ, ἀλλὰ δὲν τὰ βρῆκε, καὶ ποὺ ἔρχεται ὁ συγγραφεὺς νὰ τὰ πῆ, ἀντὶ γιὰ μᾶς.

Τοὺς διαλόγους αὐτούς, σκορπισμένους σὲ διάφορα περιοδικά, τοὺς ἀπολαμβάνουμε τώρα συμπυκνωμένους σ' ἕνα τόμο, στολισμένο μὲ θαυμάσια σκίτσα τοῦ κ. Μάριου Ἀγγελόπουλου.

Ὅταν κλείση κανεὶς τὸ βιβλίο «Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη», νοιώθει τὸν ἑαυτό του πιὸ αἰσθηματικό, πιὸ πολιτισμένο. Κι' αἰσθάνεται αὐθόρμητη τὴν ἀνάγκη πρὶν τὸ τοποθετήση στὴ βιβλιοθήκη του, νὰ κόψη ἕνα λουλοῦδι καὶ νὰ τὸ βάλη ἀνάμεσα στὰ φύλλα του.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

OI ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Σπὸρ

Καλὰ τὴν ἔχουσι, λοιπόν, τὸ θέρος αἱ γυναῖκαι.
Γραῖαι τε καὶ νεάνιδαι, μεγάλαι καὶ βεμβέκαι
κυκλοφοροῦν μ' ἐνδύματα τὰ μάλα ἐλαφρώδη
κοντά, ἀραχνοΰφαντα, λεπτά, διαφανώδη.

Καταργησάμεναι εὐθαρσῶς τὰς πανακριβοὺς κάλτσες
ταγέρια, πουλοβέρια καὶ πλείστας ἄλλας σάλτσας
ἐβγαίνουν ἔξω οὕτω πῶς σ' ὁδοὺς καὶ εἰς πλατέας
μ' ἐνδυμασίας ἐλαφράς, πρὸς δὲ καὶ εὐθηνέας.

Οὐμήν, ἀλλὰ κι' οἱ ἄρρενες ἠπλούστευσαν ἀσμένως
τὸ θερινὸν τῶν ἔνδυμα, οἰκονομίας χάριν.
Κι' οὕτω μὲ πανδαλόνια κοντὰ συγκεκριμένως
καὶ πέδιλα μετὰ φελλοῦ κυκλοφορεῖ ὁ ἄρρην.

Τοῦτο κἀγὼ ἐτόλμησον προχθὲς νὰ μιμηθῶ
σπόρτσμαν ἀναμφισβήτητος ἠγουν νὰ ἐνδυθῶ
παληὸν δὲ πανδαλόνιον δεινῶς περικοψάμενος
καὶ τσοκαρέων ηχηρῶν ζεῦγος ὑποδησάμενος.

Πρὸς δὲ καὶ ντεκολτεοειδὲς πουκάμισον φορέσας
εἰς τὸν καθρέπτην μου δὲ ἰδὼν κι' εἰς ἐμαυτὸν ἀ-
(ρέσας

ἐξῆλθον οὕτω στὰς ὁδοὺς Καὶ ἤμουν μία τρέλλα
καθὼς ἐκράτουν τὴν γνωστὴν καὶ κλασσικὴν ὀμ-
(βρέλλα

ἣν δὲν ἀποχωρίζομαι — πρᾶγμα καὶ ἄλλοτε ρηθὲν
καθόσον εἶνε δι' ἐμὲ σῆμα κατατεθέν.

Πλὴν νὰ διέλθω τολμησὼν διὰ τῆς Ἀγορέας
εἶδον τοὺς ἀγυιόπαιδας νὰ κάμνωσιν οὐρέας
καγχάζοντες δὲ ἀναιδῶς νὰ μὲ περιγελῶσι
καὶ πλεῖστα ζαρζαβατικὰ δεινῶς νὰ μοὶ πετῶσι.

Διότι στὸν λαὸν αὐτὸν τὸν ὄντως περιούσιον
φαίνεται λίαν κωμικὸς εἰς σπόρτσμαν μὲ τὸ μού-
(σιον.

Δι' ὅ, παραιτησάμενος τῆς σπορτσμανοποιήσεως
στὸν τρόπον ξαναγύρισον τῆς παλαιᾶς ἐνδύσεως.
Καὶ οὕτω κόσμε σήμερον τὸν Παρατατικὸν ἰδὲ
ὅπως ἦτο καὶ πρότερον, τουτέστι ντεμοντέ...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ

Ἔχουμε δὴ ὡς τώρα ἀρκετὰ ἑλληνικὰ κινηματογραφικὰ ἔργα. Τὰ περισσότερα —σχεδὸν ὅλα, θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς— ἀνεκδιήγητα. Καὶ ὁ πιὸ ἐπιεικὴς θεατὴς παρατηροῦσε ὅτι ἔλειπαν πολλὰ πράγματα. Ἔλειπαν τὰ τεχνικὰ μέσα, ἔλειπε ὁ σκηνοθέτης, ἔλειπε ἡ σοβαρότης, ἔλειπε ὁ τόσο σπάνιος στὸν τόπο μας κοινὸς νοῦς. Κι' αὐτὸ γιατὶ τὸ γύρισμα τῶν ἑλληνικῶν φίλμ γινόταν μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ἐπιπολαιότητα, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ κάνουν συγχρόνως τὸ σκηνοθέτη, τὸν σεναρίστα καὶ τὸν ὀπερατέρ, χωρὶς νὰ κατέχουν καμμιὰ ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς εἰδικότητες. Ἔλπιζαν πάντα στὴν ἀνοχὴ τοῦ νοήμονος κοινοῦ, ποὺ παρ' ὅλα αὐτά, ἐγέμιζε πάντα ἀσφυκτικά, — καὶ πάντα ἀπογοητευμένο — τὶς αἴθουσες ὅπου ἐπροβάλλοντο ἑλληνικὰ φίλμ. Κι' ἔτσι τὰ ἔξοδα ἔβγαιναν καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Μὲ λίγα λόγια, μιὰ δουλειὰ ἐκ τοῦ προχείρου. Τελευταῖα ἔγιναν μιὰ-δυὸ προσπάθειες γιὰ κάποια βελτίωσι τοῦ ἑλληνικοῦ φίλμ, ποὺ ἔμειναν μόνο προσπάθειες. Τώρα γίνεται ἄλλη μία. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως φαίνεται πὼς ἡ ἐν λόγῳ προσπάθεια ξεφεύγει ἀπὸ τὰ πλαίσια τοῦ ἐρασιτεχνισμοῦ.

Βάσω Μανωλίδου

Πρόκειται γιὰ τὴν ταινία «Ὄνειρα ποὺ σβύνουν» ποὺ θὰ ἰδοῦμε προσεχῶς στὴν ὀθόνη. Τὰ ὀνόματα καὶ μόνο τῶν πρωταγωνιστῶν ἀποτελοῦν μιὰ ἐγγύησι γιὰ τοὺς δυσπίστους θεατάς: Βάσω Μανωλίδου καὶ Γιῶργος Παπᾶς.

—Ὡς τώρα — μᾶς εἶπαν καὶ οἱ δυὸ ἀγαπητοὶ πρωταγωνισταὶ τῆς σκηνῆς μας — μᾶς ἔγιναν πολλὲς φορὲς προτάσεις γιὰ νὰ παίξουμε σὲ φίλμ. Πάντα ὅμως ἀρνηθήκαμε. Ὄχι γιατὶ δὲν θέλαμε νὰ παίξουμε, ἀλλὰ γιατὶ δὲν εἴχαμε τὶς ἀπαραίτητες ἐγγυήσεις, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σοβαρὴ ἐργασία, ποὺ θὰ παρουσιαζόταν στὸ κοινὸ μὲ ὡρισμένες ἀξιώσεις. Κι' ἂν δεχθήκαμε τώρα ν' ἀλλάξουμε γνώμη, εἶνε γιατὶ αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις ὑπάρχουν.

Κι' αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις εἶνε τόσο οἰκονομικές, ὅσο καὶ τεχνικές. Τὰ κολοσσιαῖα κεφάλαια ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ μιὰ κινηματογραφικὴ ἐπιχείρησι κατεβλήθησαν ἀπὸ τὸν γνωστὸ ἐπιχειρηματία τῆς Θεσσαλονίκης κ. Ἀχ. Χατζηνάκο καὶ τὸν κ. Γιῶργο Ζερβό. Καὶ τὰ κεφάλαια διετέθησαν γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς στούντιο, πλουτισμένου μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα κινηματογραφήσεως καὶ φωνοληψίας. Τὸ στούντιο διευθύνει ὁ κ. Γ. Ζερβός, ποὺ θὰ εἶνε καὶ ὁ σκηνοθέτης τοῦ φίλμ. Ὁ κ. Ζερβὸς ἔμεινε ἀρκετὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικό, παρηκολούθησε εἰδικῶς τὸ γύρισμα πολλῶν ταινιῶν κοντὰ σὲ γνωστοὺς σκηνοθέτας κι' ἔχει ἀποκτήσει τὶς γνώσεις καὶ τὴν πεῖρα ποὺ ἀπαιτοῦνται γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Στὸ στούντιο τῆς νέας αὐτῆς ἑταιρίας, καθιερώνονται γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τὰ τεχνητὰ ντεκόρ: Ὅσα ἐσωτερικὰ ἀπαιτοῦνται — σαλόνια, καμπαρὲ κ.λ.π. — κατασκευάζονται μέσα στὸ στούντιο, εἰδικῶς γιὰ τὸ φίλμ, πρᾶγμα ποὺ παρέχει ἀφάνταστες εὐκολίες γιὰ τὴ λύσι ὅλων τῶν φωτιστικῶν προβλημάτων. Καὶ τὰ ντεκὸρ τοῦ φίλμ τὰ φιλοτεχνεῖ τὸ χέρι καὶ τὸ ἀναμφισβήτητο γοῦστο τοῦ σκηνογράφου κ. Μάριου Ἀγγελοπούλου. Ὀπερατὲρ εἶνε ὁ κ. Μιχ. Γαζιάδης, ποὺ ἔχει τιμηθῆ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη πολλῶν ξένων μεγάλων ἑταιριῶν, στὸ γύρισμα ἐπικαίρων κι' ἐδῶ καὶ στὸ ἐξωτερικό. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐγγυήσεις, μαζὶ μὲ τὰ ὀνόματα τῶν πρωταγωνιστῶν, μᾶς δίνουν κάθε δικαίωμα νὰ ἐλπίζουμε πὼς μ' αὐτὸ τὸ φίλμ θὰ χαιρετήσουμε μιὰ νέα περίοδο τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου.

Γιῶργος Παπᾶς

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου πλέκεται γύρω ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἑνὸς φτωχοῦ μουσικοῦ, ποὺ ὑποδύεται ὁ κ. Παπᾶς, μ' ἕνα πλούσιο κορίτσι, ποὺ ἑρμηνεύει ἡ κ. Βάσω Μανωλίδου. Τὸ σενάριο εἶνε γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. Γιάννη Προκόπη.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΜΑΡΣΕΓΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΣΟΝ

Ὁ Ὀλίβ, ὁ Σεζὰρ καὶ ὁ Μάριος συζητοῦν γιὰ τὸ ταχύτερο μέσον συγκοινωνίας καὶ ἀναφέρουν ποιὸ μέσον χρησιμοποιοῦν ὁ καθένας γιὰ νὰ φθάσουν στὴν ὥρα τους στὴν ἐργασία τους.

—Ἐγώ, λέγει ὁ Ὀλίβ, πηγαίνω μὲ τὸ ποδήλατο κι' ἔτσι φθάνω πάντοτε στὴν ὥρα μου!

—Ἐγὼ παίρνω ταξί, λέγει ὁ Σεζάρ, ὅταν καμμιὰ φορὰ μείνω ἀργά. κι' ἔτσι φθάνω πάντοτε κι' ἐγὼ στὴν ὥρα μου.

Ὁ Μάριος τοὺς ἄκουγε χωρὶς νὰ προφέρη λέξι.

—Κι' ἐσύ, Μάριε, τί κάνεις; τὸν ρώτησαν οἱ ἄλλοι;

—Ἐγὼ κάνω κάτι καλύτερο, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὅταν περάση ἡ ὥρα μένω στὸ σπίτι μου κι' ἔτσι δὲν ἀργῶ ποτέ μου!...

Ὁ ΕΡΩΣ εἰς τὸ ἑδώλιον

Ὁ γαμπρὸς

Δύσκολο εἶνε τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς — καὶ πάντα μέν, πρὸ πάντων ὅμως τώρα. Ὅταν ἕνα ψωμὶ κάνει ἑκατομμύρια καὶ τὰ ἑκατομμύρια κάνουν μηδέν, ὅταν γεμίζη τὸ στόμα σου μόνον μὲ ἀριθμοὺς καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν εἶνε δὰ ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα πράγματα νὰ καταφέρης νὰ κρατηθῆς στὴ ζωή. Ἔτσι;

Ὁ νέος ὅμως ποὺ βρίσκεται στρογγυλοκαθισμένος στὸ ἑδώλιο τὰ κατάφερε. Καὶ τὰ κατάφερε ὡς τώρα μιὰ χαρά.

—Ὅλα τὰ εἶχε!

—Τί εἶχε δηλαδή;

—Ἔμ καὶ τί δὲν εἶχε νὰ λές, κ. δικαστή μου. Πλούσιοι δὲν εἴμαστε μαθὲς ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία κάτι τὰ καταφέραμε τὴν σήμερον. Καθότι μᾶς στέλνουν τὸ λάδι ἀπ' τὸ χωριό, μεγάλη ποσότης καὶ ἕνεκα ἡ περίστασις κάνουμε καὶ λιγάκι ἐμπόριο. Καὶ δὲν μᾶς ἔλειψε τὸ λοιπὸν τίποτε ποτές, ὡς τώρα, δόξα σοι ὁ Θεὸς καὶ μὴ χειρότερα. Τὸ γάλα του πρωῒ-πρωΐ, τὸ φαΐ του τὸ μεσημέρι, πότες τὸ ψάρι του, πότες τὸ κρέας του, τὸ μακαρόνι του, τὸ πιλαφάκι του, τὸ κρεββατάκι του, τὰ καθαρὰ σεντόνια του, τὰ σιδερώματα καὶ τὰ πλυσίματα. Καὶ κοντὰ σ' ὅλα τοῦτα καὶ τὴν περιποίησι τῆς κόρης μου.

—Τί περιποίησι;

—Μὴ στάξη καὶ μὴ βρέξη, τὸν εἶχε τὸν γρουσούζη. Ἐδῶ ὁ Γιάννης, ἐκεῖ ὁ Γιάννης. Καὶ ἄντε μὴ λείψη τίποτε τοῦ Γιάννη. Ἂν ἔφαγε καλὰ ὁ Γιάννης, ἂν ἤπιε καλὰ ὁ Γιάννης κι' ἂν ἐκοιμήθηκε καλὰ ὁ Γιάννης.

Εἶναι ἡ μητέρα ποὺ μιλᾷ. Μιὰ γυναῖκα ξερακιανή, δυναμική, μαχητικὴ καὶ τρυφερὴ ὡστόσο. Καὶ ἡ κορούλα της παρακολουθεῖ, μιὰ καλὴ κοπέλλα ἡ καϋμένη, ψηλή, ξερακιανή, μὲ μάτια μικρά, πόδια μεγάλα.

—Τρία χρόνια, πρόεδρέ μου, τὸν εἶχα μέσ' τὸ σπίτι μου ἀπ' τὴν ἀρχὴ ποὺ ἄρχισε ἡ πεῖνα καὶ τὸ κακὸ καὶ πέθαινε ὁ κοσμάκης. Κι' οὔτες γιὰ τὸ φαΐ του νὰ σκεφτῆ οὔτες γιὰ τὸ πιοτί του. Ὅπως ἐγὼ καὶ ἡ κόρη μου κι' αὐτός. Τί νὰ κάνης; φτωχὸ παιδὶ σοῦ λέει, φοιτητής, νὰ σπουδάξη θέλει, ὁ πατέρας του δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ στείλη τίποτις, νὰ τὸν πετάξω στὸν δρόμο; Μιὰ εὐκολία κάνει κανένας στὸν κόσμο, γιὰ ἕνα καλὸ ζῆ ὁ ἄνθρωπος νὰ σώση τὴν ψυχή του. Κι' ἀπ' ἐξ ἄλλου πάλι ἔλεγα, χαλάλι, φιλότιμο παιδὶ εἶνε ὁ Γιαννάκης κάποτε θὰ μᾶς τὰ πλερώση καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Αὐτὰ εἶπε ἡ μητέρα κι' ἀποτραβήχτηκε μὲ βήματα κανονικὰ πρὸς τὰ πίσω ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα ὀργῆς στὸ ἑδώλιο, ὅπου καθότανε ὁ νέος.

Καλεῖται ἡ κόρη:

—Ὀνομάζεσαι;

—Εὐθαλία Λαγαροῦ.

—Ἐγεννήθης;

—Ἐν Ἀθήναις.

—Ἐτῶν;

—Εἴκοσι τρία.

—Ἐπαγγέλλεσαι τὰ οἰκιακά, τὸ χέρι σου στὸ Εὐαγγέλιο, ὁρκίζομαι νὰ εἴπω τὴν ἀλήθεια, χωρὶς φόβον καὶ πάθος εἰς ὅ,τι ἐρωτηθῶ, πές μας τί συνέβη.

Ἀναστενάζει:

—Ἀπατεών!

—Στάσου, στάσου, στάσου!

—Μὲ ἐρωτήσατε.

—Ἀλλὰ δὲν σοῦ εἴπαμε καὶ νὰ βρίζης. Νὰ μᾶς πῆς, κοπέλλα μου, τὰ γεγονότα. Τί σᾶς ἔκανε ὁ κατηγορούμενος.

—Τὰ πάντα.

—Ἔτρωγε καὶ ἔπινε...

—Μάλιστα.

—Καὶ ἄλλο;

—Καὶ ἐζητοῦσε ἀρρεμβῶνας. Πὼς ὅτι θὰ μὲ παντρευτῆ. Καὶ ἐγὼ τὰ ἔλεγα τῆς μαμᾶς. Καὶ ἡ μαμά μου ἔλεγε, ἀφοῦ θέλει ὁ Γιαννάκης νὰ κάνουμε τὸν ἀρρεβῶνα. Καὶ τοῦ ξανάλεγα τοῦ Γιαννάκη, ἀφοῦ τὸ θέλεις Γιαννάκη, νὰ κάνουμε τὸν ἀρρεβῶνα. Καὶ ὁ κύριος μοῦ ἔλεγε, μάλιστα, θὰ τὸν κάνουμε, ἀλλὰ νὰ βγάλω καὶ τὸ δέπτερον ἔτος στὸ Πανεπιστήμιο. Καὶ ὅταν ἔλεγε πὼς ἔβγαλε τὸ δέπτερον ἔτος, τὸ πῆγε στὸ τρίτον Καὶ ἄντε νὰ βγάλουμε καὶ τρίτον ἔτος. Καὶ μόλις τὸ βγάλαμε τὸ τρίτον ἔτος, ἄντε νὰ βγάλουμε καὶ τὸ τέταρτον. Καὶ μοῦ λέει ἡ μαμὰ τί θὰ γίνη αὐτὴ ἡ ἱστορία. Καὶ τῆς λέω κι' ἐγώ, ἄσε νὰ μὴ τὸν πνίξουμε τὸν ἄνθρωπο νὰ βγάλη τὰ Πανεπιστήμιά του, ἀντὶς νὰ παντρευτῶ φοιτητή, ἀντιλαμβάνεσθε, νὰ πάρω δικηγόρο.

—Λοιπόν;

—Καὶ τὸ λοιπόν, εἰς τὸ φινιάλε ἀπατεών. Οὔτε φοιτητὴς ἦτανε, κ. πρόεδρε, οὔτε τίποτες. Καὶ τὸ ἀνακάλυψε ἕνας ἐξάδερφός μου ποὺ τὸν εἶδε στοὺς βασιλικοὺς κήπους μὲ μιὰ ἄλλη. Ἔρχεται τὸ λοιπὸν καὶ μοῦ λέει: Εὐθαλίτσα, τὸ καὶ τό...

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ ἐξέλιξις τῶν γεγονότων ἐστάθηκε ραγδαία. Ἀναστάτωσις στὸ σπίτι. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μάννα καὶ κόρη δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν φέρουν βόλτα, ἐνέσκηψε ἕνα μεσημέρι ὁ ἐξάδελφος καὶ τοῦ λέει:

—Ἀρρεβῶνας!

—Δὲν καταλαβαίνω.

—Ἄσε τὴν κλάρα.

—Μά, κύριε.

—Ἄς τα. Ἢ θὰ γίνη ἀρρεβῶνας καὶ τὸ γρηγορώτερο ἢ θὰ πλερώσης τὸν λογαριασμό, τρία χρόνια φαΐ, πιοτὶ καὶ περιποιήσεις, ὀχτακόσα ἑκατομμύρια καὶ φτηνὰ εἶνε πάλι. Ἴσα καὶ διάλεγε.

Ὁ ἔξυπνος ζορίστηκε. Ἔτσι ποὺ τὸν εἶχαν μπλέξει πλέον ἦταν δύσκολο, βέβαια, νὰ ξεμπλέξη. Ποῦ νὰ βρῆ νὰ πληρώση λογαριασμὸ ὀχτακοσίων ἑκατομμυρίων; Τὰ πράγματα, μοιραῖα, ἔφτασαν σ' ὀξύτατες φωνές, καυγάδες, ἀπειλές, βρισιὲς καὶ ἐν συνεχείᾳ φυσικὰ στὸ δικαστήριο. Τὸν φωνάζει ὁ πρόεδρος.

—Σήκω κατηγορούμενε.

Σηκώνεται.

—Ὑποσχέθηκες γάμο;

—Ἐγώ; Ποτέ!

—Ψέμματα λένε;

—Τὸν γάμο τὸν εἶχαν στὸ μυαλό τους. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι σὲ θέσιν νὰ παντρευτῶ, κ. πρόεδρε. Εἰς τὴν δεσποινίδα ἐφερόμουν μονάχα μὲ εὐγένειαν. Τὰ χρέη μου θὰ τὰ πληρώσω εὐχαρίστως μόλις σάξουν τὰ πράγματα.

Σκέπτεται τὸ δικαστήριον. Καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν στὰ πολιτικά. Ἀφρίζει τὸ συγγενολόϊ τῆς κοπέλλας. Ἀλλὰ ὁ νέος ἀπαθὴς καθὼς φεύγει μουρμουρίζει:

Ψψψ!... Αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε. Νὰ μᾶς τυλίξουν οἱ μαυραγορῖτες!

Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ «μαυραγορίτης» εἰς τὴν ὑπόθεσι αὐτή; Κανεὶς δὲν ἐφανταζόταν ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ κάνουν μαῦρο ἐμπόριον καὶ στὰ αἰσθήματα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

● ΣΤΟΝ...ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ●

Σ' ἕνα χωριὸ στὴν Ἀνατολὴ πέθανε κάποτε ἕνας ἀγαθὸς Τοῦρκος. Κι' ἐπειδὴ δὲν πρόφθαναν νὰ τὸν κηδέψουν τὴν ἴδια μέρα, οἱ συγγενεῖς του ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἀφήσουν τὴ νύχτα στὸ τζαμί. Συγχρόνως παρακάλεσαν κι' ἕναν ἅγιο ντερβίση ν' ἀγρυπνήση κοντὰ στὸ νεκρὸ καὶ νὰ προσεύχεται ὅλη τὴ νύχτα γιὰ τὴν ψυχή του.

Ὁ καλός σου ὁ ντερβίσης μόλις ἔφυγαν ἀπ' τὸ τζαμὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη κι' ἔμεινε μόνος, ἔβγαλε μιὰ μπουκάλα ρακὶ καὶ τὴν ἄδειασε... στὴν ὑγεία τοῦ πεθαμένου!...

Ἀπάνω ὅμως στὸ μεθῦσι του, ἡ συντροφιὰ τοῦ νεκροῦ τὸν στενοχώρησε. Φορτώθηκε λοιπὸν τὴν κάσα καὶ μιὰ καὶ δυὸ πῆγε καὶ τὴν ἔρριξε στὸ ποτάμι. Ἔπειτα γύρισε στὸ τζαμί, ξαπλώθηκε καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος μονορρούφι...

Πρωΐ-πρωΐ, ὅταν ἔφτασαν οἱ συγγενεῖς γιὰ νὰ κλάψουν γύρω στὸν πεθαμένο, βρῆκαν στὸ τζαμὶ μόνο τὸν ντερβίση ποὺ ροχάλιζε! Τὸν σκούντησαν, τὸν ξύπνησαν καὶ τὸν ρώτησαν:

—Ποῦ εἶνε ὁ πεθαμένος; Τί τὸν ἔκανες; Μίλα...

Ὁ ντερβίσης ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ τοὺς ἀποκρίθηκε:

—Ἡσυχᾶστε κι' ἡ προσευχές μου ἔπιασαν τόπο. Τὴ νύχτα ἔγινε ἕνα μεγάλο θαῦμα. Ὁ θόλος τοῦ τζαμιοῦ ἄνοιξε στὴ μέση κι' ἡ κάσα μὲ τὸν πεθαμένο πέταξε στὰ οὐράνια! Ὁ Ἀλλὰχ πῆρε τὸ μακαρίτη κοντά του, στὸν παράδεισο.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη συγκινήθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ κλαῖνε. Δὲν ἤξεραν πιὰ μὲ τί τρόπο νὰ εὐχαριστήσουν τὸ ντερβίση, καὶ δόστου τοῦβαζαν γροσάκια στὸ χέρι γιὰ μπαξίσι...

Γιὰ κακή του ὅμως τύχη, μπῆκαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ τζαμὶ μερικοὶ χωριάτες καὶ μ' ἀγανάκτησι φώναξαν στοὺς συγγενεῖς τοῦ πεθαμένου:

—Δὲν ντρεπόσαστε, βρὲ τσιγγούνηδες! Μόνο νὰ κληρονομᾶτε ξέρετε; Γιὰ νὰ γλυτώσετε τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας πετάξατε τὸν ἄνθρωπό σας μέσα στὸ ποτάμι! Βρήκαμε τὴν κάσα γεμάτη λάσπες καὶ νερά! Ἐλᾶτε νὰ τὴν καμαρῶστε.

Οἱ συγγενεῖς τἄχασαν. Ἄρπαξαν τὸ ντερβίση ἀπ' τὸ λαιμὸ ἕτοιμοι νὰ τὸν πνίξουν καὶ τοῦ φώναξαν:

—Ψεύτη, κακοῦργε!... Τί τὸν ἔκανες τὸν πεθαμένο μας; Δὲν μᾶς εἶπες πὼς τὸν εἶδες ν' ἀνεβαίνη στὰ οὐράνια καὶ νὰ πηγαίνη ἴσα στὸν Παράδεισο;

—Γιὰ σταθῆτε, βρὲ παιδιά, τοὺς εἶπε ὁ ντερβίσης. Ἐγὼ σᾶς εἶπα πὼς μὲ τὶς προσευχές μου ἔκανα νὰ πάη ὁ μακαρίτης στὸν οὐρανό... Τώρα ἂν τὴν ὥρα ποὔφτασε ἐκεῖ πάνω, εἶπε τίποτε βλακεῖες κι' ἔκανε τὸν Ἀλλὰχ νὰ θυμώση καὶ νὰ τὸν πετάξη στὸ ποτάμι, τί σᾶς φταίω ἐγώ; Ἐμένα ἡ δουλειά μου ἦταν νὰ τὸν κάνω μιὰ φορὰ νὰ πάη στὸν παράδεισο! Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν εὐθύνομαι. Ἤθελέ τα κι' ἔπαθέ τα ὁ συχωρεμένος.

Ἐξωτικὲς ἱστορίες

ΕΡΩΣ ΜΙΓΑΔΟΣ

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ Ἰουνίου, ἐνῷ, ἀκουμπισμένος στὰ κάγκελα τῆς πρύμνης τοῦ ὑπερωκεανείου ἔβλεπα νὰ χάνωνται στὸ βάθος οἱ ἀφρικανικὲς ἀκτές, πέρασε ἀπὸ τὴν σκέψι μου μιὰ θλιβερὴ ἱστορία, ἡ ὁποία εἶχε διαδραματισθῆ πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια στὰ βάθη τῆς Μαύρης Ἠπείρου.

Ἤμουν τότε νέος, γεμᾶτος ὄνειρα καὶ ἐλπίδες καὶ εἶχα ἔλθει στὴν μακρυνὴ αὐτὴ χώρα, προσπαθῶντας νὰ πουλήσω στὸν Κουαμούα, τὸν γέροντα φύλαρχο τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀτισέου, μερικὰ ἐμπορεύματα ἀμφιβόλου ἀξίας. Ὁ γέρο-φύλαρχος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐνέπνεε στὸ περιβάλλον του ἕνα εἶδος θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ.

Μὲ δέχτηκε μὲ μεγάλη καλωσύνη καὶ μὲ φιλοξένησε στὴν ξύλινη καλύβα του, ὅπου ζοῦσε μαζὶ μὲ τὶς τρεῖς κόρες του, τὴν Βάα, τὴν Βαϊὲ καὶ τὴν Ἀκούτια. Ἡ μεγαλύτερη ἦταν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, ἦσαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς ὡραιότατες καὶ εἶχαν μιὰ μπρούντζινη γυαλιστερὴ ἐπιδερμίδα ποὺ τοὺς ἔδινε ἕνα ξεχωριστὸ θέλγητρο.

Μιὰ ἁπλῆ ἔνδειξις τῆς προτιμήσεώς μου θὰ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ μοῦ παραχωρήση ὁ γέρο-φύλαρχος, ὅπως συνηθίζεται στὰ μέρη ἐκεῖνα τὴν κόρη του ποὺ εἶχε τὴν τύχη νὰ μὲ κάνη νὰ ἐνδιαφερθῶ γι' αὐτήν.

Τὸ ἐνδιαφέρον μου ὅμως ἐστράφηκε γρήγορα πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι. Τὴν δεύτερη μέρα τῆς ἀφίξεώς μου, εἶδα κατάπληκτος μιὰ λευκὴ νέα νὰ περιφέρεται στὸ χωριὸ καθισμένη σ' ἕνα ἀνθοστόλιστο φορεῖο. Πῶς εἶχε βρεθῆ ἡ λευκὴ αὐτὴ ἀνάμεσα στοὺς ἀγρίους; Ἦταν λεπτή, ψηλὴ καὶ τὰ ὁλόξανθα πλούσια μαλλιά της ἔπεφταν πάνω στοὺς ὤμους της.

Ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κουαμούα ἔμαθα πὼς ἡ νέα ἐκείνη λεγόταν Τάϊα καὶ πὼς ἦταν κόρη ἑνὸς Ἄγγλου ναυτικοῦ καὶ μιᾶς μιγάδος. Ἀπὸ τὸν πατέρα της εἶχε κληρονομήσει τὴν λευκὴ ἐπιδερμίδα, τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὰ λεπτὰ καὶ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά, ἐνῷ ἀπὸ τὴν μητέρα της πῆρε τὴν λάμψι τῶν ὑπέροχων ματιῶν της καὶ τὴν ἁρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός της.

Ὁ Κουαμούα τὴν εἶχε υἱοθετήσει, τὴν λάτρευε σὰν θεὰ καὶ δὲν τὴν ἄφινε νὰ πατήση τὸ πόδι της ἔξω ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη καλύβα της. Ἕνα πολυτελὲς φορεῖο, στολισμένο μὲ σπάνια ἐξωτικὰ λουλούδια καὶ φερόμενο ἀπὸ ἕξη πολεμιστὲς τὴν μετέφερε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς γνωριμίας μας ὅμως ἡ συνήθεια αὐτὴ ἐγκατελείφθη. Ἤμουν νέος καὶ ἡ τόλμη μου δὲν ἐγνώριζε ὅρια. Εἶχα γοητευθῆ ἀπὸ τὴν καλλονὴ τῆς Τάϊα καὶ φρόντισα νὰ τὴν κάμω νὰ τὸ ἀντιληφθῆ.

Ἡ Τάϊα εἶχε τὴν εὐαισθησία μιᾶς Εὐρωπαίας καὶ τὴν ὁρμητικότητα μιᾶς μαύρης. Ἔτσι πέρασα μαζί της ἀξέχαστες καὶ ὑπέροχες στιγμές.

Τὴν ἀγαποῦσα; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω αὐτό, πάντως ἔνοιωθα πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀσκοῦσε ἐπάνω μου μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία καὶ καταλάβαινα πὼς ἂν ἔμενα λίγο καιρὸ ἀκόμη, δὲν θὰ ἔφευγα ποτὲ πιὰ ἀπὸ κοντά της.

Ἐπὶ πλέον, ἡ δουλειά μου εἶχε τελειώσει καὶ δὲν εἶχα πιὰ κανένα λόγο νὰ παραμένω στὸ βασίλειο τοῦ Κουαμούα. Ἔτσι μιὰ μέρα ἔφυγα λέγοντας σ' ὅλους πὼς θὰ ξαναγύριζα σὲ λίγο.

Ἡ Τάϊα μὲ κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια της σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ εἰσχωρήση στὴν ψυχή μου. Ἔβγαλα τότε ἕνα κοινὸ δαχτυλίδι ποὺ εἶχα στὸ δάχτυλό μου καὶ τὸ πέρασα στὸ δικό της. Ἐκείνη κατενθουσιασμένη μὲ γέμισε φιλιά...

Ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὴν περιπέτεια μ' ἔσπρωξε ἀπὸ τότε σὲ πολλὲς ἐξωτικὲς χῶρες. Στὸ βασίλειο ὅμως τοῦ Κουαμούα δὲν ξαναπῆγα ποτὲ πιά.

Πέντε χρόνια ἀργότερα ὅμως, κάποιος φίλος μου μοῦ εἶπε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύση στὰ μέρη ἐκεῖνα γιὰ νὰ διαθέση μερικὰ ἐμπορεύματα. Τὸν παρεκάλεσα τότε νὰ περάση κι' ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ Κουαμούα, νὰ ἀναζητήση τὴν Τάϊα καὶ νὰ τῆς δώση ὡς ἐνθύμιο ἐκ μέρους μου ἕνα χρυσὸ βραχιόλι.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ φίλος μου ξαναγύρισε στὸ Ὀράν, μοῦ ἀφηγήθηκε τὸν δραματικὸ ἐπίλογο τῆς ἐρωτικῆς μου αὐτῆς περιπετείας:

Βρῆκε τὴν Τάϊα καθισμένη σ' ἕνα βράχο μὲ τὰ μάτια βυθισμένα στὸν ἀχανῆ ὁρίζοντα. Τὴν πλησίασε τότε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾷ γιὰ μένα, ἀφοῦ τῆς ἔδωσε τὸ βραχιόλι ποὺ τῆς ἔστελνα ὡς ἐνθύμιο.

Ἡ Τάϊα ἔδειξε μεγάλη χαρὰ καὶ ρώτησε:

—Πότε θὰ ξαναγυρίση; Ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἔχουν ἔρθει ἐδῶ δώδεκα καράβια καὶ δὲν ἦταν σὲ κανένα ἀπ' αὐτά...

Ὁ φίλος μου τῆς ἀπάντησε τότε μὲ μιὰ ἀπερισκεψία γιὰ τὴν ὁποία μετάνοιωσε πικρὰ ἀργότερα:

—Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίση ἐδῶ, τῆς εἶπε. Ἔχει ἐγκατασταθῆ τώρα στὸ Ὀράν, ὅπου καὶ παντρεύτηκε...

Τότε συνέβη κάτι τὸ ἐντελῶς ἀπρόοπτο.

Μὲ μιὰ βιαία κίνησι, ἡ Τάϊα ξερρίζωσε μιὰ τοῦφα ἀπ' τὰ μαλλιά της καὶ τὰ ἔδωσε τοῦ φίλου μου παρακαλῶντας τον νὰ μοῦ τὰ δώση εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ δώρου μου. Ἔπειτα πέταξε τὸ βραχιόλι μου στὴ θάλασσα καὶ πρὸτοῦ προφθάση ὁ φίλος μου νὰ τὴν συγκρατήση, ἐρρίχθηκε στὸ κενὸ ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ἀποκρημνῶν βράχων.

Α. ΣΙΣΤΡΕΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ — Ὁ φτωχός, μὰ μὲ μέλλον ζωγράφος Παῦλος Ντετάϊγ, κι' ἡ ἀρχοντοπούλα Ρόζα ντὲ Λαμὰλ ἀγαπιοῦνται παράφορα. Ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους αὐτὸ ἔχει ἔρθη στὸν κόσμο ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖο ἔχουν ἐμπιστευθῆ σὲ μιὰ τροφό. Ἔξαφνα ὅμως ἡ Ρόζα πληροφορεῖ τὸν ἀγαπημένο της ὅτι ὁ πατέρας της, κατεστραμμένος οἰκονομικῶς, θέλει νὰ τὴν παντρέψη μὲ τὸν Ζὼρζ Λερμινά, βαθύπλουτο τραπεζίτη. Ὁ Παῦλος ἀκούγοντας τὴν τρομερὴ πληροφορία σαστίζει, ἀγωνιᾶ. Μὰ ἡ Ρόζα τὸν βεβαιώνει πὼς ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ εἶνε δική του, παντοτεινὰ δική του. Γυρίζοντας πραγματικὰ σπίτι της, δηλώνει στὸν πατέρα της ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ τὸν ὑπακούση, γιατὶ ἡ καρδιά της δὲν εἶνε ἐλεύθερη. Ὁ πατέρας της γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ τὴν κλείνει στὸ σπίτι. Ὅταν ξαναβγαίνη ἔξω ἡ Ρόζα δὲν βρίσκει τὸν ἀγαπημένο της. Χάνει καὶ τὸ λατρευτό της καὶ τὸ παιδί της. Μάταια τὸν ἀναζητεῖ ἐπὶ ἡμέρες. Κι' ἐπειδὴ ὁ πατέρας της πέφτει ἄρρωστος ἀπ' τὴ λύπη του, ἀποφασίζει νὰ θυσιασθῆ αὐτὴ καὶ νὰ παντρευτῆ τὸ Λερμινά.

4ον Τὸ μῖσος ποὺ αἰσθανόταν ἐναντίον τοῦ αἰτίου τῆς συμφορᾶς της ἦταν ἀπερίγραπτο. Ποιός ἔφταιγε γιὰ ὅλα; Ποιός ἄλλος ἀπ' τὸν βαθύπλουτο τραπεζίτη Λερμινά; Ἤξερε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴ λαχταροῦσε ἀπὸ καιρό. Καὶ μόλις βρῆκε τὴν εὐκαιρία, μόλις ἔμαθε τὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ τοῦ πατέρα της ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς περιστάσεως, ἔτρεξε νὰ τὴν ζητήση σὲ γάμο.

Καὶ τώρα; Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ βασάνιζε τὴ Ρόζα ὅλη τὴ νύχτα. Τί ἔπρεπε νὰ κάμη; Ὁ ἀγαπημένος της εἶχε χαθῆ. Ὁ πατέρας της κινδύνευε νὰ ἀτιμασθῆ, νὰ φυλακισθῆ. Θὰ ἔμεναν εἰς τοὺς πέντε δρόμους. Ἔπρεπε νὰ πάρη μιὰ ἀπόφασι, μιὰ ἀπόφασι ἡρωϊκή.

Θὰ θυσιαζόταν χάριν τῆς οἰκογενείας της.

Χαίρετε γιὰ πάντα χρυσᾶ ἐρωτικὰ ὄνειρα, χαῖρε γιὰ πάντα εὐτυχία καὶ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ νειότης!...

—Χαῖρε γιὰ πάντα, ἀγαπημένε μου Παῦλο!... ψιθυρίζει ἡ ἄμοιρη νέα.

Καὶ προσθέτει κλαίγοντας ἀπελπισμένα:

—Θὰ σὲ ξαναδῶ τάχα, παιδάκι μοῦ, θὰ σὲ σφίξω ποτὲ στὴν ἀγκαλιά μου;

Ἔξαφνα ἄκουσε ἕνα σιγανὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Εἶχε συρτώσει ἀπὸ μέσα κι' ἔτρεξε κι' ἄνοιξε.

Ἦταν ἡ μητέρα της.

Μπῆκε μέσα θλιμμένη καὶ στάθηκε ἐμπρός της ἀμίλητη.

Ἔμειναν ἔτσι βουβές, ἀντίκρυ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ βγάζουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τους.

Μίλησε τέλος πρώτη ἡ μητέρα της.

—Φτωχό μου, ἀγαπημένο μου παιδί, πόσο σὲ λυποῦμαι!

Ἡ Ρόζα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της. Τὴν ἔπνιγαν οἱ λυγμοί.

—Τί συμφορὰ γιὰ τὸ σπίτι μας! ψιθύρισε ἡ κ. Λαμάλ. Ἡ καρδιά μου δὲν θ' ἀνθέξη περισσότερο, θὰ σπάση. Ἡ κόρη μου τρελλὴ ἀπὸ ἀπελπισία, ὁ ἄνδρας μου ἄρρωστος...

Ἡ Ρόζα τὴν κύτταξε μὲ συμπόνεσι.

—Ναί, ὁ πατέρας σου θὰ πεθάνη, εἶπε ἡ κ. Λαμάλ. Εἶνε κρεββατωμένος, τὸν φλογίζει ὁ πυρετός, παραμιλάει...

Ἡ Ρόζα πῆρε τὴν ἀπόφασί της.

— Μητέρα, εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, ὄχι δὲν θὰ πεθάνη ὁ πατέρας. Δὲν θὰ καταστραφοῦμε. Θὰ θυσιαστῶ ἐγώ. Πήγαινε νὰ τοῦ τὸ πῆς. Πήγαινε, μητέρα...

Τὸ πρόσωπο τῆς κ. Λαμὰλ ἄστραψε ἀπὸ ἀγαλλίασι. Γέμισε φιλιὰ τὴν κόρη της, κρατῶντας την σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της.

—Ρόζα, κορούλα μου, εἶσαι ἕνα κομμάτι μάλαμα. Σώζεις τὸν πατέρα σου, σώζεις τὸ σπίτι σου. Πόσο εἶσαι καλή, Ρόζα μου.

Ἡ Ρόζα τὴν παρακάλεσε νὰ τὴν ἀφήση μόνη.

—Πήγαινε, μητέρα. Μὴν ἀφήνης τὸν πατέρα νὰ ὑποφέρη. Θέλω νὰ μείνω μόνη. Τὰ βλέφαρά μου κλείνουν, δὲν κοιμήθηκα ἀπόψε.

Ἡ κ. Λαμὰλ δὲν ἐπέμεινε. Φίλησε μὲ στοργὴ κι' εὐγνωμοσύνη τὴν κόρη της κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸ σύζυγό της.

Ὅταν ἔμεινε μόνη ἡ Ρόζα ἔπαψε νὰ κλαίη. Ἡ καρδιά της τώρα ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἐκδικήσεως

—Ὁ κόσμος εἶνε κακός, ψιθύρισε. Θὰ γίνω κακή. Θὰ σ' ἐκδικηθῶ, κ. Λερμινά. Θὰ κάνω τὴ ζωή σου μαρτύριο.

Ἡ σκέψι της πέταξε κατόπιν καὶ πάλι στὸν ἀγαπημένο της. Ὅλα γύρω της φαινόντουσαν μαῦρα.

—Παιδάκι μου! ψιθύρισε. Τί φταῖς σὺ γιὰ ὅ,τι πρόκειται νὰ γίνη; Ποιός θὰ σὲ φροντίση πιὰ μικροῦλι μου; Καταραμένα πλούτη, καταραμένα!...

ΣΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ

Μαῦρες ἡμέρες ἦρθαν πιὰ γιὰ τὴ Ρόζα.

Στὸ σπίτι ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ τὸ γάμο. Ὁ πατέρας της ἔγινε καλὰ καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ὅλοι ἦσαν ἱκανοποιημένοι. Μονάχα ἡ Ρόζα εἶχε τὸ θάνατο στὴν ψυχή. Ἐμπρὸς στοὺς γονεῖς της φαινόταν ἤρεμη. Ὅταν ὅμως ἔμενε μόνη ἔχυνε πικρὰ δάκρυα. Τὶς νύχτες ἀγρυπνοῦσε στριφογυρίζοντας στὸ κρεββάτι της σὰν κολασμένη κι' ἀναζητῶντας τὸν ἀγαπημένο της καὶ τὸ παιδάκι της:

—Παῦλο, καλέ μου Παῦλο, ποῦ εἶσαι; Τί σοῦ συνέβη, ἀγαπημένε μου; Ποῦ εἶνε τὸ παιδάκι μας; Ἀθῶο μου μωρό, ἀγγελοῦδι μου, δυστυχισμένο μου παιδί, ποῦ βρίσκεσαι;

Γονάτιζε μπρὸς στὰ εἰκονίσματα καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεό, ἐνῶ τὰ δάκρυα τρέχανε ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της:

—Θεέ μου, γιατὶ δὲν μὲ θανατώνεις; Τί τὴν θέλω πιὰ τὴ ζωή; Κάμε τὸ θαῦμα σου, Κύριε, φέρε πάλι κοντά μου τὸν ἀγαπημένο μου...

Μάταια ὅμως παρακαλοῦσε, μάταια ἱκέτευε τὸν Παντοδύναμο. Ὁ Παῦλος δὲν φαινόταν πουθενά.

Ἕνα πρωῒ ἡ μητέρα της ἀγκάλιασε τὴ Ρόζα καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη:

—Καλή μου κόρη, ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι.

—Τί συμβαίνει, μητέρα; Τί καινούργια συμφορὰ πρόκειται νὰ μοῦ ἀναγγείλης;

—Πρέπει νὰ κάμης κουράγιο, Ρόζα. Τὸ μεσημέρι..

—Λοιπόν; Συνέχισε, μητέρα.

—Τὸ μεσημέρι θἄρθη νὰ γευματίση σπίτι μας ὁ κ. Λερμινά.

Ἡ Ρόζα πάγωσε. Τὰ μάτια της ἄστραψαν.

—Παιδάκι μου, τὴν παρεκάλεσε ἡ μητέρα της, σὲ παρακαλῶ νὰ φανῆς ψύχραιμη. Μὴ δείξης τὰ αἰσθήματά σου, Ρόζα. Κάμε το πρὸς χάριν μου, χάριν τοῦ πατέρα σου.

Ἡ Ρόζα ἔσκυψε συντριμμένη τὸ κεφάλι της.

—Καλά, μητέρα, εἶπε, θὰ γίνη τὸ θέλημά σας.

Καὶ πραγματικά, παρ' ὅλη τὴν ἀηδία ποὔνοιωθε, τήρησε τὴν ψυχραιμία της. Φέρθηκε στὸν ὑποψήφιο σύζυγό της μὲ μιὰ παγερὴ εὐγένεια.

Ὁ βαθύπλουτος τραπεζίτης ἄρχισε νὰ πηγαίνη τακτικὰ πιὰ στὸ σπίτι. Προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ κερδίση τὴ συμπάθεια τῆς Ρόζας. Μάντευε ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ὅτι ὁ γάμος της μαζί του ἦταν γι' αὐτὴ ἀποκρουστικός. Ἄρχισε νὰ τῆς πηγαίνη πλούσια δῶρα, πιστεύοντας ὅτι θὰ κέρδιζε μ' αὐτὰ τὴν καρδιά της.

Ἡ Ρόζα τὰ δεχόταν χαμογελῶντας πικρὰ κι' ὅταν κλεινόταν στὴν κάμαρά της τὰ πετοῦσε μὲ περιφρόνησι σ' ἕνα συρτάρι.

Ἕνα ἀπόγευμα ὁ Λερμινὰ τῆς πρότεινε νὰ κάμουν ἕναν περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Τῆς ἔκαμε τὴν πρότασι βέβαιος ὅτι ἡ Ρόζα θὰ τοῦ ἔλεγε ὄχι. Παραδόξως ὅμως ἡ νέα δέχθηκε.

Ὁ πλούσιος τραπεζίτης πετοῦσε ἀπ' τὴ χαρά του. Δὲν εἶχε προσέξει μιὰ ξαφνικὴ ἀστραπὴ ποὔλαμψε στὰ μάτια τῆς νέας.

Λίγο πρὶν δύση ὁ ἥλιος κατέβηκαν καὶ μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο.

— Ποῦ θέλετε νὰ πᾶμε; ρώτησε ὁ Λερμινά, βέβαιος πιὰ ὅτι εἶχε κερδίσει τὴν καρδιὰ τῆς Ρόζας.

—Ὅπου θέλετε, ἀπάντησε ἀδιάφορα ἡ νέα.

Εἶχε ἀσφαλῶς κάποιο σχέδιο στὸ νοῦ της. Καὶ πραγματικὰ ὅταν ἔφτασαν στὶς Βερσάλλιες καὶ κάθησαν σ' ἕνα ἐρημικὸ κέντρο, μόλις ἐκεῖνος τόλμησε ν' ἀρχίση τρυφερότητες μαζί της, ἡ Ρόζα τὸν ἔκοψε μ' ἕνα παγερὸ βλέμμα.

—Τί σοῦ συμβαίνει, ἀγάπη μου; ρώτησε ὁ Λερμινά. Τί ἔχεις; Φαίνεσαι ταραγμένη... Γιατί μὲ κυττάζεις ἔτσι;

Ἡ Ρόζα ἀναστέναξε πονεμένα καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Κύριε Λερμινά, ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω. Σᾶς παρακαλῶ σᾶς ἱκετεύω, νὰ μὲ ἀκούσετε μ' ὅλη σας τὴν προσοχή. Ὅ,τι θὰ σᾶς πῶ εἶναι πολὺ σοβαρό...

— Σᾶς ἀκούω, Ρόζα, τῆς εἶπε ἀνήσυχος κάπως ὁ τραπεζίτης.

—Μοῦ δίνετε τὸ λόγο σας ὅτι τὰ λόγια ποὺ θὰ σᾶς πῶ θὰ μείνουν μεταξύ μας, ὁτιδήποτε κι' ἂν συμβῆ;

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

—Κύριε Λερμινά, δὲν σᾶς ἀγαπῶ.

Ὁ τραπεζίτης δὲν ταράχθηκε, δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἔκπληξι. Εἶπε μόνον:

—Τὸ ξέρω, Ρόζα.

—Τὸ ξέρετε;

—Μὲ παίρνετε γιὰ τόσο ἀνόητο;

—Ξέρετε ὅτι δὲν σᾶς ἀγαπῶ, δὲν σᾶς συμπαθῶ καὶ θέλετε νὰ μὲ κάμετε γυναῖκα σας;

—Μάλιστα.

Ἡ Ρόζα τὸν κύτταζε σαστισμένη.

—Ἄκουσε, Ρόζα, τῆς εἶπε ὁ τραπεζίτης. Ἤξερα καὶ ξέρω πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶτε. Ξέρω πὼς δεχθήκατε νὰ γίνετε γυναῖκα μου γιὰ νὰ σώσετε τὸν πατέρα σας ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ὅλα τὰ ξέρω, ἀγαπητή μου..

—Κι' ἐπιμένετε; ξεφώνισε ἡ Ρόζα.

—Ναί, ἐπιμένω. Ἐπιμένω γιατὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα καπρίτσιο, γιατὶ ἐλπίζω ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ μ' ἀγαπήσετε ὅσο μοῦ ἀξίζει.

Ἡ Ρόζα τινάχθηκε γεμάτη ὀργή.

—Χτίζετε πάνω στὴν ἄμμο, τοῦ φώναξε ἔξαλλη. Δὲν θὰ σᾶς ἀγαπήσω ποτέ, ἀκούσατε; Δὲν θὰ σᾶς ἀγαπήσω ποτέ, κ. Λερμινά. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί ἀγαπῶ ἄλλον...

—Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω, εἶπε ἀτάραχος ὁ τραπεζίτης.

—Τὸ ξέρετε; Σᾶς τὸ εἶπαν; Κι' ἐπιμένετε, ἐνῶ γνωρίζετε ὅτι ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε ἐλεύθερη;

—Ἐπιμένω, Ρόζα, καὶ σᾶς εἶπα τὸ λόγο. Θ' ἀλλάξης γνώμη πολὺ γρήγορα. Θὰ πεισθῆς ὅτι δὲν εἶμαι καὶ τόσο ἀνάξιος τῆς ἀγάπης σου. Θὰ πεισθῆς ἀκόμη ὅτι αὐτὸ ποὺ ἀποκαλεῖς ἔρωτα γιὰ ἕναν ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ μιὰ κοριτσίστικη ἰδιοτροπία. Ἡ εὐτυχία σου εἶναι κοντά μου. Ναί, Ρόζα, θὰ σὲ κάμω πολὺ εὐτυχισμένη Μόνον ἐγὼ εἶμαι ὁ σύζυγος ποὺ σοῦ ἀξίζει. Ὁ ἄλλος...

Ἡ Ρόζα ἅπλωσε ἀπότομα τὸ χέρι της.

—Σταθῆτε!... φώναξε. Μὴ προχωρήσετε. Δὲν σᾶς τὸ ἐπιτρέπω.

Τῆς ἦρθε συγχρόνως ἡ διάθεσι νὰ τοῦ φωνάξη:

«Ὁ ἄλλος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλᾶτε μὲ τόση περιφρόνησι, εἶνε πρὸ πολλοῦ ἄνδρας μου. Τὸν λατρεύω. Τοῦ ἔδωσα τὰ πάντα.. Εἶνε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου».

Συγκρατήθηκε ὅμως. Δὲν ἤθελε νὰ φανερώση τὸ μεγάλο της μυστικό, τὸν μεγάλο της πόνο.

Ἔμειναν γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλοί. Κατόπιν ὁ Λερμινὰ γύρισε καὶ τῆς εἶπε μὲ ἤρεμη φωνή:

—Ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, Ρόζα. Ἂς ἀφήσουμε τὰ πράγματα νὰ βαδίσουν τὸ δρόμο τους. Ἐγὼ πιστεύω στὸ πεπρωμένον. Ἂς γίνη τὸ γραφτό μας. Πάντως πρέπει νὰ ξέρης ἕνα πρᾶγμα: ὅτι σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ εἰλικρινῶς καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ κάμω εὐτυχισμένη. Θὰ κάμω τὸ πᾶν γιὰ νὰ σὲ κάμω νὰ ξεχάσης...

Ἡ Ρόζα δὲν τοῦ ἀπάντησε. Κατάλαβε ὅτι τὰ λόγια ἦσαν περιττά.

Ἔμειναν λίγο ἀκόμη στὸ κέντρον καὶ γύρισαν κατόπιν στὸ Παρίσι. Τὴ στιγμὴ ποὺ χώριζαν, πρὶν φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ρόζας ὁ τραπεζίτης τῆς ψιθύρισε:

—Μὴν εἶσαστε σκληρὴ μαζί μου. Δὲν εἶμαι τόσο κακὸς ὅσο φαντάζεσθε. Ὅταν μὲ γνωρίσετε καλύτερα θὰ δῆτε πόσο μὲ ἀδικῆτε.

Τὴν χαιρέτησε κατόπιν κι' ἔφυγε.

Ὁ Λερμινὰ ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πιστεύουν ὅτι τὰ πάντα κατορθώνονται μὲ τὸ χρῆμα, ὅτι μὲ τὸ χρῆμα μπορεῖ κανεὶς νὰ κερδίση καὶ μιὰ γυναικεία καρδιὰ ἀκόμα. Δὲν τοῦ ἔκαναν συνεπῶς ἐντύπωσι τὰ λόγια τῆς Ρόζας. Ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι της ἀπολύτως ἥσυχος γιὰ νὰ πάη νὰ δειπνήση σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ κοσμικώτερα ἑστιατόρια τοῦ Παρισιοῦ. Στὸ δρόμο σκεφτόταν τὰ λόγια τῆς Ρόζας καὶ μονολογοῦσε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΠΑΤΣΙΣΑΝ

Ἀνεκδιήγητος τσιγγούνης ὁ κ. Ζαχαρίας Παραδόπιστος. Σπαγγοραμμένος, ὅπως λέει ὁ λαός, παραδόπιστος ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Τοῦ ἀγγέλου του νερὸ δὲν ἔδινε. Κι' ἂν καὶ οἱ δουλειές του πηγαίνανε καλὰ ὡστόσο στὸ τσουκάλι τοῦ σπιτιοῦ του ἔβραζε πάντα φασολάδα... κι' ἅγιος ὁ Θεός!...

Ἔμπορος ἀπ' τοὺς πιὸ γνωστοὺς τῆς Ἀθήνας ὁ κ. Παραδόπιστος. Οἱ δουλειές του πήγαιναν περίφημα. Κι' ἀποφάσισε στὸ τέλος —θέλοντας καὶ μὴ— νὰ πάρη ἕνα λογιστή. Φυσικὰ τὸν παζάρεψε ἐπὶ δυὸ ὧρες καὶ τοὔδωσε ἕνα μισθὸ πολὺ - πολύ.. ἰσχνό.

Λαμπρὸ παιδὶ ὡστόσο ὁ νεαρὸς λογιστὴς τοῦ κ. Ζαχαρία. Κομψὸς καὶ μυρωδᾶτος. Νέος μὲ παρὸν καὶ μέλλον. Παιδὶ μὲ μεγάλα σχέδια.

Μιὰ μέρα λοιπόν, μιὰ καταραμένη μέρα γιὰ τὸν κ. Ζαχαρία, ὁ νεαρὸς λογιστής του, ὁ κομψός, ὡραῖος καὶ ὀλέθριος, βούτηξε τὸ ταμεῖο, κάπου διακόσιες λίρες κι' ἔγινε ἄφαντος, καπνός, ἀέρας!...

Μόλις ὁ κ. Παραδόπιστος ἀνακάλυψε τὴν κλοπή, πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὸ κακό του. Κι' ἐπειδὴ ἦταν φαλακρὸς καὶ δὲν εἶχε μαλλιὰ γιὰ ν' ἀρχίση νὰ τὰ τραβάη, ἄρχισε νὰ χτυπάη τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο καὶ νὰ ξεφωνίζη:

—Ἄχ! τὸν ἄτιμο, τὸν ἀσυνείδητο, τὸν ἀρχικλέφτη τί μοῦκανε!... Δὲν θὰ τὸν πετύχω πουθενά; Θὰ τὸν πνίξω!

Ὁ συνάδελφος καὶ φίλος τοῦ κ. Ζαχαρία, ὁ Περικλῆς Παραδαρμένος τρόμαξε βλέποντάς τον τόσο ἀπελπισμένο.

—Πάει... θὰ τρελλαθῆ ὁ κακορίζικος!... ψιθύριζε.

Ὡστόσο ὁ κ. Ζαχαρίας δὲν τρελλάθηκε, δὲν ἔσκασε ἀπ' τὸ κακό του. Σιγὰ - σιγὰ ἡρέμησε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ξανάβρισκε τὸν κλέφτη.

Πέρασε ἕνας μῆνας. Μιὰ μέρα ὁ κ. Παραδαρμένος συνάντησε στὸ δρόμο τὸν κ. Παραδόπιστο.

—Καλημέρα, Ζαχαρία. Τί γίνεσαι; Μιὰ χαρὰ εἶσαι. .

—Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ...

—Δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, τί ἔγινε μ' ἐκείνη τὴν ὑπόθεσι τοῦ λογιστῆ σου;

—Ὅλα κανονίστηκαν, φίλε μου, μιὰ χαρά.

—Τί μοῦ λές!

—Τὴν καθαρὴ ἀλήθεια.

—Τὸν ἀνακάλυψες τὸν λωποδύταρο;

—Βεβαιότατα.

—Καὶ σοῦ ἐπέστρεψε τὰ χρήματα ποὺ σοῦ βούτηξε;

—Ὄχι.

—Διάβολε! Τὸν ἔβαλες φυλακὴ φυσικά.

—Ὄχι, ὄχι...

—Τότε; Τί συνέβη; Δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

—Τί συνέβη λέει; Ἡ καλύτερη, ἡ πιὸ σοφή, ἡ πιὸ ὡραία κομπίνα τοῦ κόσμου

—Ἐξηγήσου, Ζαχαρία, καὶ μ' ἔσκασες.

—Ἁπλούστατα, φίλε μου, τὸν πάντρεψα τὸ φιλαρᾶκο μὲ τὴν κόρη μου καὶ πατσίσαμε στὴν προῖκα τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἔκλεψε.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ της ΖΩΗΣ

Αὐστηρὸς ἔλεγχος

Μὲ φρίκη ἔβλεπε ὁ κ. Λεωνίδας τὴν ἐλευθερία ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ μὲ ἀγανάκτησι τὰ τολμηρὰ ραντεβουδάκια στὶς μακρυνὲς γειτονιές. Θὰ πῆτε ἴσως : Τί τὸν ἔνοιαζε τὸν κ. Λεωνίδα; Τὸν ἔνοιαζε γιατὶ εἶχε κι' αὐτὸς μιὰ κόρη, δεκάξη ἢ δεκαεφτὰ χρόνων. Καὶ ἴσως νὰ τὴν ἔπαιρνε τὸ ποτάμι, ἂν δὲν εἶχε αὐτὸς τὰ μάτια του δεκατέσσερα καὶ δὲν τῆς ἔσφιγγε τὰ λουριά. Ἄ! Ὄχι! Ἡ δική του κόρη δὲν μποροῦσε νὰ πάη ραντεβοῦ! Οὔτε νὰ μιλήση κἂν μὲ ἄνθρωπο ἀρσενικοῦ γένους. Θὰ τὴν ἔκλεινε εὐχαρίστως μέσα στὸ σπίτι καὶ δὲν θὰ τὴν ἄφινε νὰ ξεμυτίση οὔτε στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ εἶνε σίγουρος γι' αὐτή. Ἀλλὰ ποὺ ἔπρεπε ἡ Λιλίκα νὰ πηγαίνη στὸ σχολεῖο; Ὡς πέρυσι τὴ συνώδευε ὁ ἴδιος. Τὴν ὡδηγοῦσε ὥς τὴν πόρτα τῆς τάξης καὶ ξαναπήγαινε νὰ τὴν περιμένη τὴν ὥρα ποὺ τελείωνε τὸ μάθημα γιὰ νὰ τὴ συνοδέψη στὸ σπίτι. Ἀλλὰ φέτος τὸν εἶχαν τσακίσει αὐτοὶ οἱ ἀναθεματισμένοι οἱ ρευματισμοὶ καὶ ὁ γιατρός του εἶχε ἀπαγορέψει τὴν πεζοπορία. Τί θἄκανε, λοιπόν;

— Αὐστηρὸς ἔλεγχος! εἶπε στὸν ἑαυτό του.

Καὶ βρῆκε τὸν τρόπο Πῆγε στὸ διευθυντὴ τοῦ σχολείου καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐνεδρεύουν τόσοι κίνδυνοι γιὰ ἕνα κορίτσι, κύριε διευθυντά, ὥστε ἕνας αὐστηρὸς πατέρας ἔχει χρέος νὰ προφυλάσση τὴν κόρη του ἀπὸ τοὺς κορτάκηδες ποὺ τὴν τριγυρίζουν. Γιὰ τὴ δική μου κόρη σκέφτηκα τὸ ἑξῆς: Θὰ τῆς δώσω ἕνα σημειωματάριο ἐλέγχου. Σ' αὐτὸ θὰ γράφω κάθε μέρα τὴν ὥρα ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ σημειώσετε καὶ σεῖς δίπλα τὴν ὥρα ποὺ φτάνει καὶ τὴν ὥρα ποὺ φεύγει, ἔπειτα ἐγὼ θὰ σημειώνω τὴν ὥρα ποὺ ἐπιστρέφει καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἔτσι θὰ τὴν κυνηγάη διαρκῶς ἡ σκιὰ τῆς ἐπιτηρήσεως καὶ δὲν θὰ μπορῆ νὰ τῆς ξεφύγη οὔτε γιὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

—Σᾶς συγχαίρω κύριε! ἀπάντησε ὁ διευθυντής. Ἐὰν ὅλοι οἱ γονεῖς ἐφήρμοζαν τὸ σοφὸν αὐτὸ σύστημα τῆς ἐπιβλέψεως οὐδεμία κορασὶς θὰ ἠδύνατο νὰ καταχρᾶται τοῦ διαθεσίμου χρόνου διὰ νὰ παρασύρεται ἀπὸ τοὺς ἐνεδρεύοντας πειρασμοὺς καὶ νὰ ἐμπίπτη εἰς τοὺς ἐλλοχεύοντας κινδύνους. Καὶ ἡ ἠθικὴ κατάστασις τῆς κοινωνίας μας θὰ ἦτο πολὺ καλυτέρα!

*

Ὁ κ. Λεωνίδας ἐγύρισε στὸ σπίτι του κατενθουσιασμένος. Τὰ λόγια τοῦ κ. καθηγητῆ τὸν εἶχαν συγκινήσει. Ἦταν ὑπόδειγμα πατρός! Καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ἐφήρμοσε τὸ σύστημα τῆς ἐπιτηρήσεως.

—Ἐδῶ, εἶπε στὴν κόρη του, θὰ γράφω τὴν ὥρα ποὺ φεύγεις. Ὁ καθηγητής σου τὴν ὥρα ποὺ φτάνεις στὸ σχολεῖο καὶ τὴν ὥρα ποὺ τελειώνεις τὸ μάθημα. Γιὰ νὰ πᾶς στὸ σχολεῖο θέλεις ἀκριβῶς δεκατέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας. Καὶ ἄλλα τόσα νὰ γυρίσης. Σοῦ ὑπολογίζω κι' ἕνα λεπτὸ βραδυπορείας κι' ἔτσι ἔχεις ἕνα τέταρτο. Πρόσεξε καλὰ Λιλίκα! Δὲν θ' ἀνεχθῶ καθυστέρησι οὔτε ἑνὸς λεπτοῦ παραπάνω ἀπὸ τὸ τέταρτο. Ἂν ἀργήσης καμμιὰ φορὰ θὰ σὲ κρεμάσω ἀπὸ τὰ μαλλιά! Πήγαινε!

—Καλὲ μπαμπᾶ, τόλμησε νὰ παρατηρήση ἡ καϋμένη ἡ Λιλίκα, θὰ μὲ κοροϊδεύουν τ' ἄλλα κορίτσια.

—Καλύτερα νὰ κοροϊδεύουν ἐσένα τὰ κορίτσια, παρὰ νὰ κοροϊδεύουν ἐμένα οἱ γείτονες. Πήγαινε.

Ἡ Λιλίκα πῆρε τὸ σημειωματάριο καὶ διάβασε:

1 Ὀκτωβρίου.— Ἀναχώρησις ἀπὸ τὸ σπίτι ὥρα 3 καὶ 15.

Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ὁ μπαμπᾶς ἐζήτησε τὸ βιβλίο τοῦ ἐλέγχου. Ἄνοιξε καὶ διάβασε στὴ στήλη τοῦ καθηγητοῦ: «Ἄφιξις εἰς τὸ σχολεῖο ὥρα 3.30 ἀκριβῶς. Ἀναχώρησις 6 μ. μ.». Καὶ δίπλα ἡ τζίφρα τοῦ κ. καθηγητοῦ.

Ὁ κ. Λεωνίδας κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἦταν ἔξη καὶ τέταρτο. Ἔμεινε εὐχαριστημένος. Ἡ Λιλίκα ἦταν ἐν τάξει. Τὴν ἔστειλε λοιπόν, στὸ μέσα δωμάτιο ποὺ δὲν εἶχε παράθυρο στὸ δρόμο γιὰ νὰ μελετήση κι' ἐκεῖνος κάθησε στὸ μπαλκόνι νὰ παίξη τὸ κομπολόϊ του, ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὶς αὐστηρές του ἀρχές.

*

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ τράβηξε μῆνες. Οἱ σελίδες τοῦ «βιβλίου ἐλέγχου» ὅπως τὄλεγε, ἐγέμιζαν πάντα μὲ τὶς στερεότυπες διαβεβαιώσεις : «Ἀναχώρησις ἀπὸ τὸ σπίτι ὥρα 3 καὶ 15. Λεωνίδας Αὐστηρόπουλος». «Ἄφιξις εἰς τὸ σχολεῖον 3.30. Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ σχολείου 6 μ.μ. ἀκριβῶς. Σόλων Μαυροπινακίδης». Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Λιλίκα δὲν εἶχε καθυστερήσει οὔτε ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας. Κι' αὐτὴ ἡ εὐτυχὴς διαπίστωσι ἔκανε τὸν κ. Λεωνίδα νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ αἴσθημα ὑπερηφανείας. Πολλὲς φορὲς ἔβλεπε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι κάποιες ἀναιδέστατες μαθητριοῦλες ποὺ περνοῦσαν μὲ κάποιους ἀντιπαθητικοὺς νεαροὺς καὶ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του μὲ οἶκτο γιὰ τοὺς γονεῖς αὐτῶν τῶν ἀτιθάσσων πλασμάτων. Τότε ἐρχόντουσαν στὸ νοῦ του τὰ συγκινητικὰ λόγια τοῦ κ. καθηγητοῦ: «Ἐὰν ὅλοι οἱ γονεῖς ἐφήρμοζαν τὸ σοφὸν αὐτὸ σύστημα τῆς ἐπιβλέψεως, ἡ ἠθικὴ κατάστασις τῆς κοινωνίας μας θὰ ἦτο πολὺ καλυτέρα»! Χαμογελοῦσε τότε μὲ ἱκανοποίησι κι' ἔπαιζε τὸ κομπολόϊ του ἥσυχος γιὰ τὴ διαγωγὴ τῆς κόρης του καὶ τὴν πατρικὴ του ἀξιοπρέπεια.

*

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἡ Λιλίκα ἔπεσε ἄρρωστη στὸ κρεββάτι. Εἶχε ἀδυνατίσει τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι. Τὸ βλέμμα του ἦταν σβυσμένο, τὰ μάγουλά του ὠχρὰ καὶ τὰ μάτια του κόκκινα, ἔδειχναν ὅτι ἔκλαιγε ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπαν.

— Πρέπει νὰ φωνάξουμε τὸ γιατρό, εἶπε ἡ μαμᾶ. Τὸ κορίτσι κάτι ἔχει.

—Ἴσως καμμιὰ ἀδενοπάθεια! παρατήρησε μὲ πεποίθησι ὁ κ. Λεωνίδας.

Κι' ἔστειλε νὰ φωνάξουν τὸ γιατρὸ τῆς οἰκογενείας.

Ὁ γιατρὸς ἦρθε τ' ἀπόγευμα.

—Φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶνε ἀδενοπάθεια! εἶπε ὁ κ. Λεωνίδας, ἐξιστορῶντας τὰ ἀνησυχητικὰ συμπτώματα ποὺ παρουσίαζε ἡ Λιλίκα.

—Θὰ ἰδοῦμε! ἀπάντησε ὁ γιατρός

Καὶ μπῆκε μόνος του στὴν κάμαρα τοῦ κοριτσιοῦ, κλείνοντας τὴν πόρτα. Βγῆκε μετὰ δέκα λεπτά.

—Λοιπόν; Ἀδενοπάθεια; ρώτησε ὁ κ. Λεωνίδας ὅταν εἶδε τὸ γιατρὸ ποὺ βγῆκε μὲ ὕφος σοβαρό.

—Ὄχι, κ. Λεωνίδα. Δὲν εἶνε ἀδενοπάθεια!

—Ἀλλά;

—Θὰ γίνετε παπποῦς!

—Πῶς; Τί; ἔκανε ὁ κ. Λεωνίδας κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, γιατὶ δὲν τὸν κρατοῦσαν τὰ πόδια του.

—Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα, κύριε Λεωνίδα. Θὰ γίνετε παπποῦς! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρρώστεια τῆς κόρης σας. Ὥστε κακῶς φωνάξατε παθολόγο!...

Ὁ γιατρὸς ἔφυγε, γιατὶ δὲν εἶχε ἄλλη δουλειὰ ἐκεῖ μέσα. Ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Λιλίκας ἔφταναν οἱ λυγμοὶ τῆς «ἀσθενοῦς». Ἡ μαμᾶ εἶχε μείνει ἀποσβολωμένη. Ὁ κ. Λεωνίδας συνῆλθε ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

—Παπποῦς! ψιθύρισε.

Ἔπειτα πῆρε τὸν ἔλεγχο καὶ κύτταξε τὶς στῆλες τῶν ἀναχωρήσεων καὶ τῶν ἀφίξεων. Δὲν εἶδε οὔτε μιὰ καθυστέρησι.

—Νὰ πάρη ὁ διάολος! εἶπε ὁ κ. Λεωνίδας. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ κάνει ἔξω φρενῶν δὲν εἶνε ὅτι θὰ γίνω παπποῦς. Ἀλλὰ ποῦ βρῆκε τὴν ὥρα ἡ κόρη μας νὰ μὲ κάνη παπποῦ μέσα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ποὺ εἶχε ὅλο κι' ὅλο γιὰ νὰ πάη στὸ σχολεῖο καὶ νἄρθη.

Καὶ πῆρε τὸ καπέλλο του.

—Ποῦ πᾶς; ρώτησε ἡ γυναῖκα του.

—Πάω νὰ ρωτήσω τὸν καθηγητὴ τῶν μαθηματικῶν. Αὐτὸς θὰ μοῦ λύση τὸ πρόβλημα!..

Κι' ἔφυγε ψιθυρίζοντας:

—Φταίει ἴσως τὸ ἕνα λεπτὸ ποὺ τῆς ἐχάρισα χάριν βραδυπορείας...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

◆◆

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὴ Νέα Γουϊνέα ὑπάρχει ἕνα πουλὶ ποὺ μπορεῖ θαυμάσια ν' ἀντικαταστήση καθ' ὅλα τὸν σκύλο.

Τὸ πουλὶ αὐτὸ ποὺ μοιάζει μὲ κόττα καὶ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς «ἀγκαμὶ — τρομπέτα» βγάζει δυνατὲς κραυγὲς ποὺ μοιάζουν μὲ τὸν ἦχο τῆς τρομπέτας. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Γουϊνέας τὸ ἡμερώνουν καὶ τὸ κάνουν ὅτι θέλουν. Τὴ νύχτα δὲν κοιμᾶται, ἀλλὰ παραμένει ἄγρυπνο στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, προσέχοντας τί γίνεται ἔξω.

Ὁ κύριός του τοῦ ἐμπιστεύεται ἕνα κοπάδι χῆνες γιὰ νὰ τὶς ὁδηγήση στοὺς ἀγρούς. Τὸ «ἀγκαμὶ» τὶς προσέχει κι' ὅταν καμμιὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ κοπάδι τρέχει καὶ τὴν ξαναφέρνει κοντὰ στὶς ἄλλες.

Ἂν ἕνας τσοπάνης στὴ Γουϊνέα δὲν ἔχει σκύλους γιὰ νὰ φυλάξουν τὸ κοπάδι του, χρησιμοποιεῖ τὰ «ἀγκαμὶ» γι' αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία, ποὺ βγάζουν δυνατὲς φωνὲς μόλις ἀντιληφθοῦν κίνδυνο.

Κάποιος φυσιολόγος ἔφερε στὴ Γαλλία δυὸ παρόμοια πουλιὰ γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήση ἐκεῖ ἀλλὰ δὲν ἄνθεξαν στὸ κλίμα. Ψόφησαν ἀπὸ τὸ δυνατὸ κρύο.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΜΑΣ ΤΕΥΧΟΣ
Τὸ νέο μας περιπετειῶδες μυθιστόρημα τοῦ Μ. ΓΙΟΚΑ'Ι'
Τὸ μάτι τοῦ Σατανᾶ
Συγκλονιστικό, γεμᾶτο μυστήριο καὶ τρόμο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὴν τελευταία του λέξι.
ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»
ἀρχίζει ἡ νέα συναρπαστικὴ σειρὰ
Μεγάλες ἁμαρτωλές
Αἱματηρὲς κι' ἀνατριχιαστικὲς ἱστορίες βασιλισσῶν καὶ πριγκηπισσῶν τῆς Εὐρώπης.

Ἐρωτικὰ Ζευγάρια τοῦ BUZANTIOU

Μιὰ ἐπιπόλαιη αὐτοκράτειρα

Τὴν ἐποχὴ ποὺ κυβερνοῦσε τὸ Δυτικὸ Βυζαντινὸ κράτος ἡ αὐτοκράτειρα Πλακιδία, οἱ βάρβαροι μὲ τὶς ἐπιδρομές τους εἶχαν κλονίσει τὴν ἀπέραντη αὐτοκρατορία. Καὶ τὸ δυστύχημα ἦταν ὅτι οἱ δυὸ μεγαλύτεροι στρατηγοὶ τῶν χρόνων ἐκείνων, ὁ Ἀέτιος καὶ ὁ Βονιφάτιος κινούμενοι ἀπὸ ἐλατήρια ταπεινῆς ἀντιζηλίας, τὴν ὁποία ὑποδαύλιζε ἡ ἀσύνετη διαγωγὴ τῆς Αὐτοκρατείρας, ἔχαναν τὸν καιρό τους ὑπονομεύοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἡ Πλακιδία μισοῦσε τὸν Ἀέτιο.

Ἡ τόλμη τοῦ στρατηγοῦ ὅμως καὶ ἡ μεγάλη ἀγάπη κι' ἀφοσίωσι ποὺ τοῦ εἶχαν οἱ στρατιῶτες του ἀνάγκαζαν τὴν αὐτοκράτειρα νὰ κρύβη τὰ αἰσθήματά της, περιμένοντας τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ κορέση τὸ μῖσος της.

—Θὰ ἔρθη ἡ ὥρα, ἔλεγε, ποὺ θὰ τυφλώσω τὸν Ἀέτιο μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια μου!

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ ἀντίζηλος τοῦ Ἀετίου, στρατηγὸς Βονιφάτιος γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀφρική, τὴν ὁποίαν εἶχε ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῶν Βανδάλων καὶ ἡ αὐτοκράτειρα ἐφρόντισε νὰ τὸν τραβήξη μὲ τὸ μέρος της. Τιμές, τίτλοι, ἀξιώματα ἐτέθησαν στὴ διάθεσι τοῦ στρατηγοῦ, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου χαράχθηκε κατὰ διαταγὴν τῆς Πλακιδίας στὴ μιὰ πλευρὰ τῶν αὐτοκρατορικῶν νομισμάτων. Ἀκόμα τοῦ ἀπενεμήθη τὸ τιμητικὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου.

Οἱ εὔνοιες αὐτὲς τῆς αὐτοκράτειρας πλήγωναν τὸν Ἀέτιο στὴ φιλοδοξία καὶ στὸ μῖσος ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὸν ἀντίζηλό του. Μεγάλος στρατηγὸς ὁ Ἀέτιος, ἀλλὰ μικρὸς ἄνθρωπος, ἀνίκανος νὰ ὑψωθῆ ὑπεράνω τῶν ταπεινῶν ὑπολογισμῶν, ἐπαναστάτησε κατὰ τῆς Πλακιδίας κι' ἐβάδισε ἐναντίον της μὲ ὅλο τὸ στρατό του.

Ἡ Πλακιδία τότε διέταξε τὸν εὐνοούμενό της Βονιφάτιο νὰ βαδίση ἐναντίον τῶν ἐπαναστατῶν. Οἱ δυὸ στρατηγοὶ συναντήθηκαν καὶ συνήφθη μάχη πεισματώδης. Ὁ Ἀέτιος νικήθηκε ἀλλὰ δοκίμασε τὴν ἱκανοποίησι νὰ σκοτώση μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι τὸν ἀντίπαλό του τὴν ὥρα τῆς συγκρούσεως.

Ἡ Πλακιδία ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ εὐνοουμένου της μεταβίβασε ὅλα τὰ ἀξιώματα, ποὺ τοῦ εἶχε ἀπονείμει, στὸ γαμπρό του Σεβαστιανό.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἦταν κι' αὐτὸς ἱκανὸς στρατηγός. Ἀκούραστος, γενναῖος, ἄγρυπνος, ἦταν ταχὺς στὴ σκέψι του καὶ ταχύτερος στὴν ἐκτέλεσι.

Μετὰ τὴν ἧττα του ὁ Ἀέτιος ἀποτραβήχτηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπέραντα χτήματά του, στὴ Γαλατία, ὅπου ἔμενε κρυμμένος γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὸ μῖσος τῆς ἐκδικητικῆς Πλακιδίας. Ἀλλὰ τὸ κρησφύγετό του ἀνακαλύφθηκε. Φοβούμενος τότε μὴ συλληφθῆ κατέφυγε στὴ Παννονία καὶ ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Βασιλέως τῶν Οὔννων Ράγκουλα.

Σὲ λίγο ὁ Ἀέτιος ἐξεστράτευσε καὶ πάλι ἐναντίον τῆς Ραβέννης, ὅπου ἔμενε ἡ αὐτοκρατορικὴ αὐλὴ ἐπὶ κεφαλῆς βαρβαρικοῦ στρατοῦ. Ὅταν στὴν πόλι ἔμαθαν τὸ γεγονὸς κατελήφθησαν ἀπὸ πανικό.

Ἡ αὐτοκράτειρα τρομοκρατήθηκε καὶ παρὰ τὴ στάσι τοῦ Σεβαστιανοῦ, ὁ ὁποῖος προσεφέρθη νὰ βγῆ καὶ νὰ πολεμήση τὸν Ἀέτιο, ἡ ἐπιπόλαιη αὐτοκράτειρα προτίμησε νὰ συνθηκολογήση μὲ τὸν μισητὸ στρατηγό. Ἀκόμα γιὰ νὰ τὸν ἐξευμενίση τὸν κάλεσε στὴν αὐλή, τὸν ἔκανε εὐνοούμενό της καὶ τοῦ ἔδωσε ὅλα τὰ ἀξιώματα τοῦ Βονιφατίου.

Ἀπογοητευμένος πιὰ ἀπ' τὴ διαγωγὴ τῆς αὐτοκράτειρας ὁ Σεβαστιανὸς ἔφυγε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν τοῦ φέρθηκαν μὲ καλύτερο τρόπο.

—Θὰ γίνω πειρατής, εἶπε τότε στοὺς φίλους του, κι' ἀλλοίμονο στοὺς ἐχθρούς μου!...

Ἐτέθη πραγματικὰ ἐπὶ κεφαλῆς πειρατῶν καὶ τρομοκράτησε τὴν Προποντίδα.

Παρουσιάσθηκε ἀργότερα στὸν βασιλέα τῶν Βανδάλων Γενσερίκο καὶ τοῦ προσέφερε τὶς ὑπηρεσίες του.

Ἀλλὰ ὁ Γενσερίκος ὕπουλος ἡγεμών, ὑποψιάσθηκε δόλο καὶ μιὰ μέρα εἶπε στὸ Σεβαστιανό:

—Ἔχω πεποίθησι στὴν εἰλικρίνειά σου, ἀλλὰ γιὰ νὰ πεισθῶ περισσότερο θέλω νὰ ἀσπασθῆς τὴ θρησκεία μας.

Ὁ Σεβαστιανὸς ζήτησε ἀμέσως νὰ τοῦ φέρουν ἕνα ψωμὶ καὶ δείχνοντάς το στὸν βασιλέα, τοῦ ἀπάντησε:

—Βασιλῆᾶ, κόψε τὸ ψωμὶ αὐτὸ σὲ χίλια κομμάτια, μούσκεψέ το, ζύμωσέ το πάλι καὶ ξανάβαλέ το στὸ φοῦρνο. Ἂν γίνη καλύτερο ἀπ' ὅ,τι εἶνε τώρα, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ κάνω τὸ θέλημά σου.

Ἡ ἔξυπνη ἀπάντησι τοῦ Σεβαστιανοῦ πύρωσε τὶς ὑποψίες τοῦ Γενσερίκου περισσότερο. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ ἄτυχος στρατηγὸς δολοφονήθηκε βγαίνοντας ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα.

Καὶ τὸ τέλος ὅμως τῆς ἄμυαλης κι' ἐπιπόλαιης αὐτοκράτειρας Πλακιδίας δὲν ὑπῆρξε καλύτερο. Πέθανε ἔρημη ἀπὸ φίλους, καταφρονεμένη καὶ δυστυχής.

Στὴ λευκὴ ΕΡΗΜΟ

Περιπετειῶδες διήγημα

Μέσα στὴν ἐρημικὴ καλύβα, οἱ τρεῖς σύντροφοι ἔμεναν σιωπηλοί. Ἡ ἀναμμένη φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ σκόρπιζε ἕνα φῶς κοκκινωπό, πένθιμο. Ἀπ' ἔξω ἁπλωνόταν ἡ ἀπέραντη χιονισμένη ἔρημος τοῦ Κλοντάϊκ.

Ὁ Τζὼρτζ Ὄνβαρντ καὶ ὁ Σὰμ Κουΐνκερ ἦσαν χρυσοθῆρες. Μοναδικός τους σύντροφος ἦταν μιὰ γυναῖκα, νέα καὶ ὡραία, ντυμένη ἀνδρικά: ἡ Μαίρη Γκρέτσιαν. Μοναχοκόρη ἑνὸς ξενοδόχου τῶν ἐρήμων ἐκείνων περιοχῶν, τὸν ὁποῖο πρὸ καιροῦ εἶχε σκοτώσει ἕνας μεθυσμένος πελάτης, ἡ δυστυχισμένη νέα εἶχε μείνει ὁλομόναχη στὸν κόσμο μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της καὶ δέχθηκε τὴν προστασία τῶν δύο θαρραλέων χρυσοθηρῶν.

Ὁ πρῶτος, ὁ Ὄνβαρντ ἦταν 32 ἐτῶν. Δυνατὸς καὶ τολμηρὸς μπροστὰ σὲ ὁποιοδήποτε κίνδυνο, κυριευόταν ἀπὸ δειλία καὶ ἀμηχανία ὅταν εἶχε νὰ κάνη μὲ γυναῖκες. Ὁ σύντροφός του ἀπεναντίας, πονηρὸς καὶ ὁμιλητικός, ἤξερε νὰ συγκινῆ τὶς γυναικεῖες καρδιές. Ἡ Μαίρη, φαινόταν εὐγενικὴ πρὸς τὸν Τζὼρτζ, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε νὰ κρύψη τὴν προτίμησί της πρὸς τὸν Σάμ.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἀναζητοῦσαν χρυσοφόρα κοιτάσματα. Ὁ χειμώνας τοὺς εἶχε ἀποκλείσει στὴν ἔρημη ἐκείνη καλύβα, στὴν ὁποία θὰ ἔμεναν ἀναγκαστικὰ μερικοὺς μῆνες τοὐλάχιστον. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ τρόφιμα εἶχαν ἐλαττωθῆ.

Ἡ Μαίρη εἶχε ἀποκοιμηθῆ κι' οἱ δυὸ φίλοι ἄρχισαν νὰ συζητοῦν χαμηλόφωνα γιὰ τὴν κατάστασί τους.

—Ἡ θυσία τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς δυό μας εἶνε ἀπαραίτητη, παρετήρησε ὁ Σάμ.

—Ἐφ' ὅσον αὐτὸ εἶνε ἀναπόφευκτο, τότε ἂς ἀποφασίση ἡ τύχη ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας θὰ θυσιασθῆ. Γράψε, Σάμ, τὰ ὀνόματά μας σὲ δυὸ χαρτιά... Ἐγὼ ξέρεις δὲν γνωρίζω οὔτε ἀνάγνωσι οὔτε γραφή... Ἔπειτα θὰ βάλωμε τὰ δυὸ χαρτάκια διπλωμένα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μέσα σ' ἕνα καπέλλο καὶ θὰ βάλωμε τὴν Μαίρη νὰ τραβήξη τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ ὅταν θὰ ξυπνήση.

Μιὰ γρήγορη λάμψις πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Κουΐνκερ. Πῆρε δυὸ χαρτάκια, ἔγραψε καὶ στὰ δυὸ τὸ ἴδιο ὄνομα «Τζὼρτζ Ὄνβαρντ», τὰ δίπλωσε καὶ εἶπε στὸν Τζὼρτζ:

—Συμφωνῶ μαζί σου. Ἂς ἀφήσωμε τὴν τύχη ν' ἀποφασίση.

Τὴν ἴδια στιγμὴ κάποιος ἅρπαξε τὸ καπέλλο ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Σάμ. Ἦταν ἡ Μαίρη, χλωμὴ ἀπ' τὸν θυμό της, γιατὶ εἶχε ἀντιληφθῆ τὸ ἄτιμο τέχνασμα τοῦ Κουΐνκερ.

—Δὲν κοιμώμουν, εἶπε, κι' ἄκουσα ὅλη τὴ συνομιλία σας. Ἐφ' ὅσον τὴν θυσία αὐτὴ τὴν κάνετε γιὰ μένα, θὰ γράψω ἐγὼ ἡ ἴδια τὰ ὀνόματά σας. Κι' ἔριξε στὸν Κουΐνκερ μιὰ τρομερὴ ματιά.

Ἔπειτα ἔγραψε σὲ δυὸ χαρτιὰ τὰ ὀνόματα καὶ τῶν δυὸ συντρόφων καὶ ἀφοῦ τὰ δίπλωσε, εἶπε ἐπιτακτικὰ στὸν Σάμ:

—Θὰ τραβήξης ἐσὺ πρῶτος.

Ἐκεῖνος ἅπλωσε τὸ χέρι του ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρὰ καὶ παίρνοντας ἕνα χαρτὶ τὸ ἔδωσε στὴν Μαίρη. Ἡ νέα τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε: «Σὰμ Κουΐνκερ».

Βαθειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε μέσα στὴν καλύβα. Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἀμίλητοι, ὑποταγμένοι στὴν δύναμι τοῦ πεπρωμένου πῆγαν, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξι, καθένας στὸ κρεββάτι του...

Τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης, ὅταν ἡ Μαίρη ξύπνησε, παρατήρησε ὅτι βρισκόταν μόνη μὲ τὸν Σάμ. Ὁ Τζὼρτζ εἶχε ἐξαφανισθῆ. Τὸν ἀναζήτησαν, τὸν φώναξαν, οἱ κραυγές τους ὅμως ἐχάνοντο μέσα στὴν χιονοθύελλα. Ἡ Μαίρη κύτταξε τότε τὸν Σὰμ μὲ βλέμμα ἐρευνητικό.

—Ἐσὺ τὸν δολοφόνησες! τοῦ φώναξε. Ἀφοῦ ἀπέτυχε ἡ προδοσία σου, ἔκανες ἕνα ἔγκλημα.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἡ Μαίρη βγῆκε καὶ ἀμπάρωσε ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα προτοῦ ὁ Σὰμ προφτάση νὰ τὴν ἐμποδίση.

Ὅταν ὁ Κουΐνκερ κατώρθωσε νὰ σπάση τὴν πόρτα καὶ νὰ βγῆ ἀπ' τὴν καλύβα, τὸ χιόνι εἶχε σκεπάσει τὰ ἴχνη ποὺ ἄφησε πίσω της ἡ νέα. Σὰν τρελλός, ὥρμησε μέσα στὴν χιονοθύελλα φωνάζοντας ἀπελπισμένα.

Ἡ Μαίρη προχωροῦσε ἐν τῷ μεταξὺ πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι καὶ φώναζε κάθε τόσο:

—Τζὼρτζ!... Τζὼρτζ!..

Δὲν ἔπαιρνε ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι. Ξαφνικά, εἶδε σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι μπροστά της ἕναν ὄγκο ποὺ ξεπρόβαλλε ἀπ' τὸ χιόνι. Πλησίασε καὶ εἶδε ὅτι ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα. Ἀνεγνώρισε τὸν Ὄνβαρντ καὶ γονατίζοντας δίπλα του προσπάθησε νὰ τὸν ἀνασηκώση καὶ νὰ τὸν ξαναφέρη στὶς αἰσθήσεις του. Βλέποντας ὅτι δὲν τὸ κατώρθωνε, ἡ Μαίρη τὸν ἔσφιξε στὸ στῆθος της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ μεταδώση λίγη ἀπὸ τὴν δική της ζωή.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ δυστυχισμένος ἄνοιξε τὰ μάτια του.

—Ἐσὺ εἶσαι, Μαίρη, ψιθύρισε χαμογελῶντας θλιμμένα... Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό; Ἐγὼ ἔφυγα θεληματικά, γιὰ νὰ εὐτυχήσης κοντὰ στὸν Σὰμ ποὺ προτιμοῦσες πάντοτε.

Ἡ Μαίρη τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα φιλί. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν γαυγίσματα σκύλων ποὺ διαρκῶς πλησίαζαν. Ἦταν ἕνα ἔλκυθρο χρυσοθηρῶν ποὺ ἀναζητοῦσαν ἕνα καταφύγιο. Ἔτσι σὲ λίγο ὅλοι μαζὶ βρίσκονταν στὴν ἐρημικὴ καλύβα.

Ὁ μόνος ποὺ ἔλειπε ἦταν ὁ Σάμ, τὸν ὁποῖον οἱ χρυσοθῆραι ἀνεζήτησαν παντοῦ χωρὶς νὰ τὸν ξαναβροῦν. Τὸ χιόνι τὸν εἶχε πιὰ σκεπάσει. Ὁ τρομερὸς χειμώνας τοῦ Κλοντάϊκ εἶχε τιμωρήσει σκληρὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνο ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ γίνη προδότης καὶ φονιᾶς γιὰ τὸν ἔρωτα.

ΕΡ. ΧΑΝΛΕ'Υ

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ ἢ ξανθές

Τὸν λόγον ἔχει ἡ ἐπιστήμη

Τὸ αἰώνιο ζήτημα: οἱ ξανθὲς καὶ οἱ μελαχροινές.

Πάντως τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἐξετάζεται ἐδῶ ἀπὸ ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς ἢ εἰδικοὺς τῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς, ἀλλὰ ἀπὸ βιολόγους.

Καὶ μὲ τὸ φακὸ καὶ τὰ διάφορα ἐργαλεῖα τους οἱ βλοσυροὶ αὐτοὶ σοφοὶ ποὺ δὲν ἐσεβάσθηκαν τὴν ποιητικὴ ὠμορφιὰ τῶν γαλανῶν ματιῶν, μᾶς λένε ὅτι ἡ γαλανάδα τους αὐτὴ ὀφείλεται ἁπλούστατα στὸ ὅτι οἱ ξανθὲς ἔχουν ἀσθενέστερο ὀργανισμὸ ἀπὸ τὶς μελαχροινές.

Τὰ μάτια τῶν ξανθῶν, λένε οἱ ψυχροὶ ἐπιστήμονες, στεροῦνται κάποιας χρωστικῆς οὐσίας κι' αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ ἕνα εἶδος γενικῆς ἀναιμίας.

Οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων ποὺ βλέπουν τὰ πράγματα μὲ τὸ μικροσκόπιο, ὅταν λένε κάτι τὸ ὑποστηρίζουν καὶ μὲ βασικὰ ἐπιχειρήματα.

Ἔτσι ἕνας Ἰταλὸς βιολόγος ὁ Λουΐτζι Φέρο, παρατηρεῖ ὅτι οἱ Ρῶσσοι χωρικοὶ εἶνε πολὺ πιὸ ξανθοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων καὶ τὰ μάτια τους ἔχουν πολὺ ἀνοιχτότερο χρῶμα. Αὐτὸ δέ, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Ἰταλοῦ ἐπιστήμονος, ὀφείλεται στὴν κακὴ διατροφὴ τῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, τρῶνε σχεδὸν μόνον ὄσπρια καὶ σπανίως κρέας.

Ἄλλος σοφὸς ἀναφέρει ὅτι ἀπὸ πλεῖστα πειράματα ποὺ ἔκανε ἐπείσθη ὅτι ὁ μελαχροινὸς τύπος εἶνε πολὺ ζωτικώτερος καὶ θερμότερος ἀπὸ τὸν ξανθό.

*

Ἀπόδειξις τῆς ζωτικότητος τῶν μελαχροινῶν, λέει ἄλλος βιολόγος, εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ ἕνα γάμο μεταξὺ μιᾶς ξανθῆς γυναίκας καὶ ἑνὸς μελαχροινοῦ ἀνδρὸς ἢ καὶ τὸ ἀντίστροφο, τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιῶνται ἔχουν περισσότερη ὁμοιότητα πρὸς τὸ μελαχροινὸ γονέα.

Ἐξ ἄλλου ἡ φωνὴ τῶν ξανθῶν εἶνε λεπτότερη καὶ μὲ ὑψηλότερους τόνους ἀπ' τὴ φωνὴ τῶν μελαχροινῶν. Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο οἱ ὑψίφωνοι καὶ αἱ ὑψίφωνοι τοῦ θεάτρου εἶνε κατὰ κανόνα ξανθοί, ἐνῶ οἱ βαρύτονοι εἶνε μελαχροινοί.

Τὸ ὅτι οἱ ξανθοὶ τύποι συναντῶνται ἐν ἀφθονίᾳ στὰ βόρεια κλίματα, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ψύχος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξασθενῆ τὴ χρωστικὴ οὐσία τοῦ δέρματος καὶ τῶν ματιῶν.

*

Καὶ ἄλλη ἀπόδειξις τῆς ἐπιδράσεως τοῦ κλίματος εἶνε ὅτι φυτὰ νοτίων κλιμάτων μεταφυτευόμενα σὲ βόρεια μέρη ἀλλάζουν χρωματισμό.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται καὶ στὸ τρίχωμα τῶν ζώων καὶ στὰ φτερὰ τῶν πουλιῶν.

Οἱ πολικὲς ἀρκοῦδες τῶν ὁποίων τὸ λευκὸ τρίχωμα εἶνε ἀπαράμιλλο, ἂν δὲν ζοῦσαν στὶς παγωμένες ἐκτάσεις τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὠκεανοῦ δὲν θὰ εἶχαν ἀσφαλῶς τὸ πάλλευκο ἐκεῖνο τρίχωμα.

Τὸ συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω εἶνε ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν σέβεται οὔτε τὸ ρωμαντισμὸ τῶν ποιητῶν, οὔτε τὰ τραγούδια τῶν ἐρωτευμένων, οἱ ὁποῖοι μιλοῦν διαρκῶς «γιὰ τὰ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιὰ» ἢ «γιὰ τὴ φωτιὰ τῶν μαύρων ματιῶν».

*

Ἀλλὰ ἂς μὴν εἴμαστε ὑπερβολικοί. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ποὺ ὑποστηρίζουν οἱ ἐπιστήμονες τὴν ἔχει προσέξει κι' ὁ παρατηρητικώτατος καὶ σοφώτατος λαός.

Ὑπάρχει σχετικῶς ἕνα λαϊκὸ τραγουδάκι, ποὺ **λέει:**

Μελαχροινὴ καὶ ἔμορφη
νάχη καὶ μαῦρα μάτια.
Κι' ἂν γεράση κι' ἂν χαλάση
πάντα μαῦρα μάτια θἄχη.

Τὰ ἐφτάχρονα τοῦ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Μὲ τὸ ἀνὰ χεῖρας φύλλον εἰς τὸ ἔβδομόν του ἔτος
μπαίνει ὁ «Θησαυρὸς» ἐφέτος
ποὺ τῆς ἡλικίας κλείνει τώρα τὸ ἔτος του τὸ ἕκτον
ἐν τῷ μέσῳ τόσων φίλων εὐγενῶν καὶ ἐπιλέκτων.
Τὸν θυμόσαστε πῶς βγῆκε; Μ' ἑβδομῆντα δύο σελίδες
μετὰ δύο ἐξωφύλλων ἐκλεκτῶν καὶ πολυχρώμων.
Τὸν ἐδιάβαζαν ἀπλήστως κύριοι καὶ δεσποινίδες
κι' ἔμοιαζε τὸ κάθε φύλλο καὶ μὲ ἕνα ὀγκώδη τόμον.
Καὶ τῆς ὕλης τέτοιος ὄγκος ἀρκετὰ χορταστικὸς
—ὕλη καλοδιαλεγμένη κι' ὄχι ὕλη τῆς ἀράδας—
ὅπως θάλεγε, νομίζω, καὶ ὁ Παρατατικὸς
ἐτιμᾶτο —ὡραῖα χρόνια!— ἕξη μοναχὰ δραχμάδας.
Εἰς τοῦ «Θησαυροῦ» τὰς στήλας, μὲ ἐξώφυλλον χρυσοῦ
ἐνεννήθη κάποια μέρα ἡ γνωστὴ μαντὰμ Σουσοῦ
μᾶς κατέκτησε δὲ ὅλους αἰφνιδίως κι' ἐξ ἀπίνης
ἡ πτερόεσσα ἡ φήμη τῆς σεπτῆς πυργοδεσποίνης.
Ἀπολαύσατε καὶ ἄλλα, φίλτατοί μου ἀναγνῶσται
τοῦ καλάμου προϊόντα ἕξη χρόνια τώρα, ὥστε
εἶνε περιττὸν νομίζω νὰ σᾶς τ' ἀπαριθμήσω
νὰ μὴ ζαλιστῶ κι' ὁ ἴδιος μὰ καὶ σᾶς νὰ μὴ ζαλίσω.
Κι' ἔβαινε ὁ «Θησαυρός» μας εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου
μὴ φειδόμενος ἐξόδου
καὶ ὑπέσχετο ἀθρόα τὰ πνευματικά του δῶρα
πλήν, ὁ πόλεμος ἐπῆλθε καὶ μᾶς ἔκοψε τὴ φόρα.
Στὰς πολεμικὰς ἀνάγκας, ὅπως ὅλοι, ὑποκύψας
καὶ τὰ οἰκονομικά του μὲ σοφίαν καταστίψας
προσπαθεῖ καὶ τώρα ὅσον ἡ περίστασις ἀφίνει
τὴν τερπνὴ τὴ συντροφιά του κατὰ δύναμιν νὰ δίνη.
Περιώρισε βεβαίως τὰς πολλάς του τὰς σελίδας
—καὶ τὸ ἔκανε μὲ λύπη—
καὶ τὴν ὕλην του ἐκλέγων μὲ ἐνδελεχεῖς φροντίδας
μεριμνᾶ ἀπὸ τὸ φύλλον τίποτα νὰ μὴ τοῦ λείπη
Ὁ Μελᾶς ὁ Σπῦρος, νόης στὴν κουβέντα καὶ στὴν πέννα
τὰ κομμάτια του σᾶς δίνει τὰ πολὺ χαριτωμένα
ποὺ, καπνίζων δυὸ πακέττα, γλαφυρῶς κατασκευάζει
συνηθίζων, στὸ γραφεῖο, σ' ὅλους πρὶν νὰ τὰ διαβάζη.
Ὁ Χαιρόπουλος ὁ Χρῆστος μὲ τὸ βελουδένιο ὕφος
ἐργαζόμενος τὴ νύχτα μ' ἕνα ἁπαλὸ ἡμίφως
μετὰ σκέψεως συγγράφει καὶ οὐχὶ μετὰ βιασύνης
τοὺς ἀβροὺς τοὺς διαλόγους τοῦ «Ἐκείνου» καὶ «Ἐκείνης»
Καὶ ὁ Παν. ὁ Παπαδούκας, κύριοί μου καὶ κυρίες
σᾶς προσφέρει τὶς ποικίλες τῆς Ζωῆς τὶς ἱστορίες
καὶ φωνάζει ἐν δικαίῳ —ἂς τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψει—
ὅταν βγαίνουνε μεγάλες καὶ τοῦ δίνουν νὰ τὶς κόψη.
Τοῦ χωριοῦ τῆς Ἱστορίες ὁ Σταμ. Σταμ., γεμᾶτες πνεῦμα
τακτικώτατες σᾶς δίνει κι' ἐξυπνότατες ἀπείρως
συμπληρώνων μὲ φρεσκάδα τὸ πνευματικό σας γεῦμα
μὲ τὰ ὤμορφά του σκίτσα ποὺ τὰ φτιάνει ἰδιοχείρως.
Ὁ Ψαθᾶς ὁ Μίμης πάλι, τὴ Σουσοῦ δολοφονήσας
καὶ τὸν ἔρωτα ὡς θέμα, τελευταίως, προτιμήσας
μὲ τὰ κατορθώματά του ἐπιμόνως ἀσχολεῖται
ὅταν, πρὸ τοῦ ἐδωλίου, τακτικώτατα ὁδηγεῖται.
Κι' ὁ σατυρικὸς ὁ στίχος —διασκέδασις τοῦ βίου—
μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν συνεχῶς καλλιεργεῖται
ὑπὸ τοῦ Γιαννακοπούλου καὶ τοῦ Γιώργου τοῦ Θισβίου
ποὺ τοὺς πάντας σατυρίζουν καὶ κανεὶς δὲν ἐνοχλεῖται
εἰμὴ μόνον ὁ κλητήρας ποὺ τὰ πάθη του τραβάει
γιατὶ νύχτα καὶ ἡμέρα διαρκῶς τοὺς κυνηγάει.
Πλὴν αὐτῶν δὲ κι' ἕνα πλῆθος ἕτερον συνεργατῶν
γράφει, σβύνει, ξαναγράφει καὶ δουλεύει φιλοτίμως
γιὰ νὰ δώση μέσ' τὸ φύλλο ἕνα σύνολο ἐκλεκτὸν
κομματιῶν ποὺ σᾶς ἀρέσουν, ἀλλὰ γράφονται ἀνωνύμως.
Καὶ γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα ποὺ διαβάζετε κομμάτια
ποὺ τὰ γράφουμε μὲ σκέψι καὶ μᾶς βγαίνουνε τὰ μάτια
τριακόσες χιλιάδες μόνο ὁ «Θησαυρὸς» ζητεῖ
Τί πληρώνετε ἀλήθεια; Τὸ μελάνι ἢ τὸ χαρτί;
Κι' ὅμως, κύριοι! Ὑπάρχουν μερικοὶ μεμψιμοιροῦντες
ἀναγνῶσται φωνασκοῦντες
πῶς πολὺ ἀκριβὰ τὸ φύλλο τὸ πληρώνουνε αὐτὸ
κι' ἴσως τὄθελαν καὶ τζάμπα, ἂν θὰ ἦταν δυνατό.
Καὶ δὲν κάθονται προχείρως νὰ σκεφτοῦνε μέσα σ' ὅλα
ὅτι φτάσανε τὰ σπίρτα τριακόσες τὸ κουτὶ
ὅτι ἔφτασε πενῆντα μιὰ μικρούλα ἄσπρη κόλλα
κι' ἀναλόγως ἔχει πάει πρὸς τὰ ὕψη κάθε τι.
Κι' ἐπειδὴ γιὰ μᾶς ὁ λόγος ὁ καθεὶς νὰ μάθη πρέπει
πὼς δὲν πᾶνε οἱ τρακόσες μέσα στὴ δική μας τσέπη
ἀλλὰ ἑκατὸν ὀγδόντα τὸ Ταμεῖο μας τσιμπᾶ
δηλαδὴ ὅσο ἀξίζει μιὰ μπουκιὰ τοῦ μπακλαβᾶ.
Ἔτσι εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀναγνῶσται μου καλοί.
Σᾶς τὸ λέω μιὰ γιὰ πάντα καὶ χωρὶς ἀναβολὴ
ἀφοῦ εἶδα καὶ ἀπόειδα
πὼς μᾶς πιάνετε κορόϊδα ..
Μὰ ὁ «Θησαυρὸς» δὲν ἔχει γιὰ σκοπὸ νὰ θησαυρίση
τὴν τερπνὴ τὴ συντροφιά του θέλει μόνο νὰ χαρίση
στοὺς πολλούς, παληούς του φίλους, ποὺ τόνε διαβάζουν (χρόνια
δίνοντας τὸ κάθε φύλλο ὅσο ἔχουν δυὸ λεμόνια.
Θἄρθη κάποτε κι' ἡ ὥρα ποὺ ἡ κρίσι θὰ περάση
καὶ ὁ «Θησαυρός» σας τότε ἀσφαλῶς θὰ σᾶς χορτάση
μ' ἑκατὸν ὀχτὼ σελίδες —καὶ γιατὶ ὄχι χίλιες τάχα;—
Καὶ θὰ ἔχη, ὅπως τότε, ἕξ γερὲς δραχμὲς μονάχα.

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

Λουλούδια τῆς νύχτας

ΥΠΟ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Ἡ γιρλάντα τῶν ὀνείρων

Ὄνειρα λουλουδένια! Σχηματίζουνε, δεμένα τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, τὶς λουλουδένιες γιρλάντες ποὺ τυλίγουνε τὶς νεανικὲς ψυχὲς καὶ τὶς πνίγουνε μέσ' στὴν εὐτυχία... — Τέτοια ὄνειρα τυλίξανε κάποτε, σὰν ἤτανε πολὺ μικρὴ κι' εἶχε μεγάλες ἐλπίδες, τὴν καστανούλα Ντόρα: Ἕνας ὤμορφος νέος ἄντρας, μὲ βελουδένιο βλέμμα καὶ ζεστὴ φωνή, ἡ ἕνωσί της μαζί του μέσα σὲ μιὰ ρωμαντικὴ ἐκκλησούλα, ἡ δημιουργία ἑνὸς καινούργιου σπιτικοῦ ποὺ θὰ τὸ συμπλήρωνε ἡ εὐτυχία ἑνὸς ροδομάγουλου μωροῦ, καὶ τὸ κύλισμα τῆς ζωῆς ἤρεμα, ἁπλᾶ, ὣς τὰ γερατειά, τὶς ρυτίδες καὶ τὸ τέλος.. Καί, μιὰ μέρα, ἡ Ντόρα βρῆκε, — ἢ νόμισε πὼς βρῆκε, ποὖναι τὸ ἴδιο... — ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε: Ὁ Γιῶργος ἦταν ἕνας ὤμορφος νέος ἄντρας, τὸ βλέμμα του ἤτανε βελουδένιο σὰν τὴν κύτταζε κι' ἡ φωνή του ζεστὴ σὰν τῆς μουρμούριζε: «Σ' ἀγαπῶ...». Τ' ἄλλα — ὁ γάμος μέσ' στὴ ρωμαντικὴ ἐκκλησούλα, τὸ καινούργιο σπιτικό, τὸ ροδομάγουλο μωρὸ — θἀρχόντουσαν σὲ τὴ σειρά... Κι' ἡ Ντόρα, κλείνοντας τὰ μάτια, παραδόθηκε στὴν εὐτυχία τοῦ πρώτου ἔρωτα...

Ἡ ἱστορία της ὅμως δὲν εἶχε τὴν ἐξέλιξι ποὺ εἶχε μὲ τόσην ἀφέλεια πλάσει ἡ ὀνειροπαρμένη της καρδιά: Ὁ Γιῶργος, ἀφοῦ τρύγησε τὸ μέλι τῶν χειλιῶν της ἄπληστα καὶ ρούφηξε τοῦ παρθενικοῦ της κορμιοῦ τοὺς χυμούς, ἄρχισε νὰ σκέφτεται πὼς θἆταν ἴσως ἀνοησία νὰ θυσιάση τὴ ζωή του στὸ πλάϊ μιᾶς γυναίκας ποὺ δὲν εἶχε πιὰ νὰ τοῦ δώση τίποτ' ἄλλο — οὔτε κἂν ἕνα ἀκίνητο, ἢ λίγα μετρητά.. Καί, μιὰ μέρα, ἡ Ντόρα ἀναγκάστηκε νὰ διαπιστώση πὼς ἡ ἐξέλιξι τῶν ὀνείρων της ἤτανε κάπως διαφορετικὴ στὴν πραγματικότητα, καὶ πὼς ἡ λουλουδένια τους ἁλυσίδα εἶχε σπάσει στὸν πρῶτο της κρίκο... Ὁ Γιῶργος, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς προφάσεις καὶ περισσότερα ψέμματα, χάθηκε ὁλότελα ἀπ' τὴ ζωή της... Κι' ἡ Ντόρα, μόνη κι' ἔρημη μέσ' στὴν πολύβοη κι' ἀφρισμένη θάλασσα ποὺ λέγεται ζωή, προσπάθησε μάταια νὰ πιαστῆ ἀπὸ κάπου κι' ἀφοῦ τῆς ἔλειψε πιὰ ἡ δύναμι, βούλιαξε βαθειά...

. . . .

Περάσανε τὰ χρόνια. Ἐδῶ καὶ πολὺν καιρό, ἡ Ντόρα «ἔκανε πεζοδρόμιο». Ντυμένη μέτρια, βαμμένη χτυπητά, μ' ἕνα φτηνὸ καὶ προκλητικὸ ἄρωμα σκορπισμένο μὲ σπατάλη στὸ κορμί της, κάθε νύχτα στὴν Ὁμόνοια, τὰ Χαυτεῖα ἢ στὴ γωνιὰ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Σωκράτους, προσπαθοῦσε ἀνάμεσα στοὺς διαβάτες τῆς ὥρας ἐκείνης νὰ ψαρέψη αὐτὸν ποὺ θὰ τῆς ἐξασφάλιζε τὸ φαΐ της στὴ λαϊκὴ ταβέρνα καὶ τὸ ὕπνο της στὸ ξενοδοχεῖο τῆς τρίτης τάξεως... Καιρὸ τώρα, ἡ φοβερὴ κατάντια της εἶχε γίνει ρουτίνα γι' αὐτή. Ἡ Ντόρα δὲν εἶχε πιὰ οὔτε τὴν ἱκανότητα νὰ κοκκινίση, οὔτε τὴ δυνατότητα νὰ ντραπῆ. Ἡ καρδιά της ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπάη ἀπὸ κεκτημένη 'ταχύτητα' δὲν ἀνακατευότανε καθόλου στὴ ζωὴ τῆς φτωχιᾶς τροτέζας τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἡμικόσμου...

Κι' ἕνα βράδυ — ὤ, ἕνα βράδυ...— ἡ καρδιὰ αὐτὴ ἡ κουρασμένη ἀνακατεύτηκε πάλι στὴ ζωὴ τῆς Ντόρας... Ἦταν ἕνα βράδυ χλιαρὸ ἀνοιξιάτικο. Ἡ Ντόρα ἀπὸ νωρὶς εἶχε κουραστῆ νὰ περπατάη... Τῆς καϋμενούλας τὰ πόδια εἴχανε πονέσει καὶ τὰ ξεφτισμένα της σκαρπίνια σερνόντουσαν μὲ κόπο ἀπάνω στὴ ζεστὴ ἄσφαλτο. Ἀπόψε δὲν εἶχε βρεθῆ ὁ πελάτης.. Λίγα ψιλὰ μέσ' τὴν τσάντα της μπορούσανε νὰ τῆς ἐξασφαλίσουνε γι' ἀπόψε κανένα γάλα. Μ' αὔριο; Τὸ μεσημέρι, ὥσπου νὰ νυχτώση;...

Λίγο ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Ντόρα, ἀνηφόρησε τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ σκολάγανε τὰ θέατρα, κι' ἴσως ἀνάμεσα στοὺς θεατὲς ποὺ θὰ ξεχυνόντουσαν στὸ δρόμο, κάποιος ἐπαρχιώτης διψασμένος γιὰ λίγο φτηνὸ ἀγορασμένον ἔρωτα τῆς στιγμῆς... Ἡ Ντόρα ἔπεσε σχεδὸν ἀπάνω σ' ἕνα ζευγάρι: Ἐκείνη ἤτανε κρεμασμένη στὸ μπράτσο του. Κι' Ἐκεῖνος — ὤ! ἐκεῖνος!... — ἦταν ὁ Γιῶργος της!... Ἡ καρδιὰ τῆς καϋμενούλας θυμήθηκε πὼς ἤτανε καρδιὰ κι' ἄρχισε νὰ φτερουγίζη σὰν τετρελλαμένο πουλὶ μέσ' στὸ στῆθος της. Τὸ ζευγάρι κατηφόρισε τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, τραβῶντας χωρὶς ἄλλο ἀπ' τὸ θέατρο στὸ σπίτι. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἡ Ντόρα τοὺς ἀκολούθησε σὰν ὑπνωτισμένη, σὰ μαγεμένη, ἀπὸ πολὺ κοντά. Φαινόντουσαν βιαστικοὶ κι' ἡ γυναῖκα ἔλεγε στὸν ἄντρα:

—Λὲς νὰ κλαίη τὸ πουλάκι μας;...

—Κι' ἂν κλαίη, εἶνε δίπλα του ἡ νταντᾶ γιὰ νὰ τὸ ἡσυχάση...

—Ἄχ, καϋμένε Γιῶργο, τί μπορεῖ νὰ τοῦ κάνη ἡ νταντᾶ, ἅμα δὲν εἴμαστε μεῖς; Ὅλη τὴν ὥρα στὸ θέατρο, τὸ παιδάκι μας συλλογιόμουνα κι' ἀγωνιοῦσα... Πόσο πιὸ πολὺ εἶμ' εὐτυχισμένη ἅμα μένουμε σπίτι κοντά του...

— Ἂς μένουμε, τότε σπίτι, κοντά του...

Ἡ συνέχεια τῆς κουβέντας, μαζὶ μὲ τὸ ζευγάρι, χαθήκανε μέσ' στὴ χλιαρὴ ἀνοιξιάτικη νύχτα τῆς Ἀθήνας... Ἡ τροτέζα εἶχε σταματήσει ἀκουμπῶντας ἀπάνω σὲ μιὰ κολῶνα τοῦ τράμ. Τὰ πόδια της δὲν τὴν κρατούσανε. Μπροστὰ στὰ κουρασμένα μάτια της χοροπήδησε ξεφρενιασμένο τὸ παρελθόν. Ἡ λουλουδένια γιρλάντα τῶν ὀνείρων, ὁ ἄντρας μὲ τὸ βελούδινο βλέμμα, τὰ λουλούδια τῆς λεμονιᾶς μέσ' στὸ ἐρημικὸ ἐκκλησάκι, κι' ἡ συνέχεια τοῦ ἔρωτος — τὸ παιδί! Τὸ παιδί, τὸ ροδομάγουλο, τὸ ξανθογάλανο ἀγγελοῦδι, ποὺ περίμενε τοὺς εὐτυχισμένους γονιούς του νὰ γυρίσουν ἀπ' τὸ θέατρο βιαστικοὶ καὶ νὰ τοὺς καλησπερίση μὲ τὴ φωνίτσα του σὰν κελάϊδημα σπουργιτιοῦ, νὰ τοὺς ἁπλώση τὰ μικρὰ χεράκια του καὶ νὰ τοὺς χαρίση τὸ χαρούμενο χαμόγελο τῶν μπουμπουκιένιων χειλιῶν του... Ἡ γιρλάντα τῶν ὀνείρων εἶχε κοπῆ ἀπότομα στὸν πρῶτο κρίκο: Στὸν ἄντρα. Οἱ ἄλλοι κρίκοι εἴχανε ζώσει μ' εὐτυχία μιὰν ἄλλη γυναῖκα, ἐνῶ αὐτή, ἡ ξεχασμένη, ἔσερνε τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου της ἀπάνω στὸ ἀθηναϊκὸ πεζοδρόμιο...

Μιὰ φωνὴ βάναυση δίπλα της:

—Ὠμορφούλα, θἄρθῆς μαζί μου;..

Πῆγε σὰν αὐτόματο. Καὶ μὲ τὰ λεφτὰ τοῦ ἀγορασμένου ἔρωτα, δὲν πλήρωσε οὔτε τὸ γάλα τῆς νύχτας ἐκείνης, οὔτε φύλαξε γιὰ τὴν ταβέρνα τοῦ ἄλλου μεσημεριοῦ: Σὲ κάποιο διανυχτερεῦον φαρμακεῖο, ἕνας ἀγουροξυπνημένος φαρμακοποιὸς μὲ τὶς παντόφλες της ζύγισε τὸ βερονάλ. Τυπικά, τὴ ρώτησε:

—Τί θὰ τὸ κάνετε;...

—Ἔχω ἀϋπνίες... Μόνο αὐτὸ μ' ἀνακουφίζει...

—Ἕνα σκονάκι κάθε βράδυ... Ὄχι περισσότερο, γιατὶ μπορεῖ..

Τὰ ὑπόλοιπα χαθήκανε μέσα σ' ἕνα χασμούρημα. Κι' ἀργά, τὰ ξημερώματα, ἡ Ντόρα ξανάδεσε τὴ λουλουδένια γιρλάντα τῶν ὀνείρων της: Ἐνῶ ἔπινε τὸ ἕκτο βερονάλ, ὁ ἄντρας, τὸ σπιτικό, τὸ χαρούμενο ἀγγελοῦδι, ἤρθανε νὰ τὴ νανουρίσουνε γλυκά, μὲ μιὰν ἀπατηλὴ εὐτυχία... Ἡ ἀστυνομία τὴ βρῆκε τὸ ἄλλο μεσημέρι ξυλιασμένη, μέσ' στὸ κρεββάτι τοῦ ξενοδοχείου της — ἑνὸς ξενοδοχείου τρίτης τάξεως...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ εὐτυχισμένες

Ἕνας δεκάλογος τῆς Μαρσὲλ Ὠκλαὶρ

Ἡ διάσημη Γαλλὶς λογοτέχνις Μαρσὲλ Ὠκλαὶρ δημοσιεύει σ' ἕνα γαλλικὸ περιοδικὸ τὶς κάτωθι πολύτιμες συμβουλὲς πρὸς τὶς ὁμόφυλές της, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ ἕνα δεκάλογο τῆς συζυγικῆς καὶ ἐρωτικῆς εὐτυχίας μιᾶς γυναίκας.

Ἰδοὺ τί λέγει ἡ Μαρσὲλ Ὠκλαίρ:

1) Νὰ εἶσθε ἀκριβὴς στὸ ραντεβοῦ σας. Ὅσο πιὸ πολὺ ἀργοπορεῖτε, τόσο περισσότερο καιρὸ ἔχει **ἐκεῖνος** νὰ σκεφθῆ τὰ ἐλαττώματά σας.

2) Ἂν δὲν θέλετε νὰ κάμετε ἐχθρό σας ἕναν ἄνδρα ποὺ σᾶς κάνει κόρτε, καὶ τὸν ὁποῖο σεῖς δὲν συμπαθεῖτε, δῶστε του νὰ καταλάβη ἀμέσως ὅτι δὲν τὸν θέλετε. Μὴν τὸν γελοιοποιήσετε, ἀφίνοντάς τον νὰ ἐλπίζη, γιατὶ αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς τὸ συγχωρήση ποτέ.

3) Ἂν εἶσθε ζηλιάρα, παντρευθῆτε ἕνα φιλόδοξο. Τὸ πάθος τῆς φιλοδοξίας, ὁ πόθος νὰ ἀναδεχθῆ, θὰ εἶνε ἡ καλυτέρα ἐξασφάλισις τῆς συζυγικῆς σας εὐτυχίας. Δὲν θἄχη καιρὸ νὰ κυττάξη ἄλλη γυναῖκα.

4) Ὅταν εἶσθε ἀρραβωνιασμένη, εἶσθε φυσικὰ καταγοητευμένη μὲ τὰ προτερήματα τοῦ ἀγαπημένου σας. Προσέξετε ὅμως, ὅταν θὰ παντρευθῆτε νὰ ἀλλάξετε τακτική. Τὰ ἐλαττώματά του θἆναι ἐκεῖνα ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε τότε πλέον.

5) Μὴν παντρευθῆτε ἕναν ἔξυπνο ἄνδρα ποὺ μιλάει διαρκῶς γιὰ τὸν ἑαυτό του, παρὰ μόνο ἂν θεωρῆτε τὸν ἑαυτό σας ἱκανὸ νὰ τὸν θαυμάζετε αἰωνίως. Παντρευθῆτε ὅμως ἀμέσως καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ τὸν ἄνδρα ποὺ ξέρει νὰ μιλᾶ γιὰ σᾶς. Εἶνε μιὰ πραγματικὴ εὐκαιρία.

6) Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶ ἀληθινά, ὑφίσταται πάντοτε τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀγαπημένου της. Ὅταν ἐκλέγωμεν ἕνα σύζυγο, ἐκλέγομε συχνά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε, ἕναν νέο τρόπο ζωῆς.

7) Δυσπιστεῖτε πρὸς τὸν ἄνδρα ποὺ φαντάζεται τὸν ἑαυτό του ἀνίκανο νὰ σᾶς κάμη εὐτυχισμένη. Ἂν τὸν παντρευθῆτε, θὰ καταλήξη στὸ νὰ πείση τὸν ἑαυτό του ὅτι εἶχε δίκηο νὰ διστάζη καὶ νὰ φοβᾶται.

8) Στοὺς ἐρωτικοὺς καυγάδες σας ἀποφεύγετε νὰ ἀποδείχνετε ὅτι σεῖς ἔχετε δίκηο. Εἶνε ἐπικίνδυνο. Ἐπιτυγχάνει κανεὶς στὶς περιπτώσεις αὐτὲς πολὺ καλύτερα ἀποτελέσματα, ἀκόμη καὶ τὴν ἀναγνώρισι τοῦ δικαίου του, μὲ τὴν σιωπὴ παρὰ μὲ τὰ λόγια.

9) Ὁ ἔρως δὲν ἐπιβάλλεται οὔτε μὲ τὰ λόγια οὔτε μὲ τίποτε ἄλλο. Παίρνει τὸ δίκηο του μόνος του.

10) Κλαῖτε κρυφὰ γιατὶ διστάζει νὰ σᾶς πῆ ὅτι ὁ ἔρως του γιὰ σᾶς θὰ εἶνε αἰώνιος; Καὶ ὅμως, δὲν ἔχετε δίκηο. Ὁ πιὸ σταθερὸς στὴν ἀγάπη του ἄνδρας εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν πιστεύει στὴν αἰωνιότητα τοῦ ἔρωτος.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

◆

Τὶ πρέπει νὰ ξέρετε καὶ τὶ πρέπει νὰ κάνετε

Τρεῖς συμβουλές: Ὅταν βλέπης πολλά, νὰ θαυμάζης λίγα. Ὅταν ἀκοῦς πολλά, νὰ πιστεύης λίγα. Νὰ ἐργάζεσαι πολὺ καὶ νὰ ξοδεύης λίγα.

Παραφροσύνη: Ὑπάρχει παραφροσύνη τοῦ μυαλοῦ, καὶ παραφροσύνη τοῦ χαρακτῆρος. Ἡ πρώτη θεραπεύεται ἀλλ' ἡ δεύτερη εἶνε ἀθεράπευτη.

Ἀνάγνωσις: Ἐκεῖνος ποὺ διαβάζει χωρὶς νὰ καταλαβαίνη μοιάζει μ' ἐκεῖνον, ποὺ κυνηγᾶ χωρὶς νὰ σκοτώνη.

Κλέφτης τῆς ΑΓΑΠΗΣ

Χιουμοριστικὸ διήγημα

Ἕνας ἄνδρας σκυμμένος σ' ἕνα παράθυρο φωνάζει μέσα στὰ μεσάνυχτα:

—Κλέφτης, πιᾶστε τον!

Ἕνας ἄλλος ποὺ μόλις εἶχε πηδήσει ἀπὸ τὸ ἴδιο παράθυρο ἔτρεχε γρήγορα νὰ ἐξαφανισθῆ. Στὴ γωνία ὅμως ἕνας πόλισμαν τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ παράθυρο.

*

Ὁ Βίκτωρ Μάνσμπεργκ, παραγγελιοδόχος τὸ ἐπάγγελμα, ἐργαζόμενος μὲ κοσκινόπροκες καὶ φυστίκια ἀράπικα, εἶχε νοικιάσει σ' ἕνα διώροφο σπίτι τὸ κάτω διαμέρισμα γιὰ γραφεῖο. Στὸ ἐπάνω ἔμενε ἡ σπιτονοικοκυρὰ μὲ τὶς δυὸ κόρες της. Ἡ δεύτερη λεγόταν Μάρθα, ἦταν 22 χρόνων, πολὺ νόστιμη, πολὺ τσαχπίνα κι' ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μάνσμπεργκ.

Ὁ κ. Μάνσμπεργκ δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ δακτυλογράφο, γιατὶ ὁ γραμματεύς του Στεφὰν Μπροῦντερ ἦταν ἀρκετὸς γιὰ ὅλη τὴ δουλειά. Εἶχε προσλάβει ὅμως τὴ Μάρθα, ἐπειδὴ τοῦ εἶχε γυαλίσει στὸ μάτι. Ἂν καὶ πεννηντάρης ὁ κ. Μάνσμπεργκ, ἂν καὶ παντρεμμένος μὲ τρία παιδιά, χανόταν γιὰ τὸν ποδόγυρο. Μὰ ἡ Μάρθα δὲν ἄργησε νὰ τὰ φτιάση κρυφὰ μὲ τὸ γραμματέα τοῦ γραφείου, τὸ Στεφάν.

Ὁ Στεφὰν ἦταν νέος σεμνός, συμπαθητικὸς καὶ πολὺ ἐργατικός. Ὁ κ. Μάνσμπεργκ τοῦ εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη, ὥστε τοῦ παρέδιδε καὶ τὰ κλειδιὰ τοῦ γραφείου του. Ποτὲ δὲν εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό του ἡ σκέψις ὅτι ὁ Στεφὰν εἶχε ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὴ Μάρθα.

Ἦταν λοιπὸν τρισευτυχισμένος γιατὶ εἶχε στὸ γραφεῖο του μιὰ πολὺ συγκαταβατικὴ δακτυλογράφο κι' ἕνα γραμματέα ἀφωσιωμένο.

Αὐτὸ τὸ βράδυ ὁ κ. Μάνσμπεργκ ἦταν καλεσμένος σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι ὅπου ἔμεινε ὣς τὰ μεσάνυχτα. Γυρίζοντας τυχαίως στὸ σπίτι του, πέρασε μπρὸς ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Τὸ εἶδε φωτισμένο, ἀπόρησε κι' ἀποφάσισε νὰ μπῆ νὰ δῆ τί συμβαίνει. Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα εἶδε τὸ φῶς νὰ σβύνη κι' ἀντίκρυσε ἕναν ἄνθρωπο νὰ πηδάη ἀπ' τὸ παράθυρο.

*

—Ἐσύ, Στεφάν, κλέφτης!...

Αὐτὴ ἡ φράσις ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη τοῦ κ. Μάνσμπεργκ μόλις ὁ πόλισμαν ὡδήγησε τὸν Στεφὰν στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Μπροῦντερ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἀπάντησε.

—Τὸν ξέρετε; ρώτησε ὁ πόλισμαν.

—Ἂν τὸν ξέρω!.. Εἶνε ὁ γραμματεύς μου, στὸν ὁποῖον εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη... Ἀκοῦς νὰ μὲ κλέψη!...

—Εἴχατε χρήματα στὸ γραφεῖο σας;

—Ὄχι.

—Τί εἴχατε;

—Κουτιά, κοσκινόπροκες καὶ φυστίκια γιὰ δεῖγμα.

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Μάνσμπεργκ ὁ πόλισμαν κατεπλάγη. Ἦταν δυνατὸ ἕνας νέος μὲ περιποιημένο ἐξωτερικὸ νὰ διακινδυνεύση γιὰ τόσο ἀσήμαντα πράγματα; Κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν γραμματέα, ἀλλὰ ἐκεῖνος σιωποῦσε.

Ἄξαφνα ὁ πόλισμαν εἶδε ἕνα λευκὸ γοβάκι, κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ. Τὸ σήκωσε καὶ τὸ ἔδειξε στὸν κ. Μάνσμπεργκ.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε τῆς Μάρθας! φώναξε ἐκεῖνος κοκκινίζοντας σὰν ντομάτα.

Τότε ὁ Στεφὰν ἀποφάσισε νὰ λύση τὴ σιωπή του.

—Κύριε διευθυντά, ἐξομολογήθηκε, δὲν ἤθελα νὰ μιλήσω γιὰ νὰ μὴν ἐκθέσω τὸ κορίτσι. Ἀφοῦ ὅμως μᾶς πρόδωσε τὸ γοβάκι, ποὺ ἄφησε φεύγοντας βιαστικά, μόλις σᾶς ἀκούσαμε νὰ μπαίνετε, θὰ σᾶς τὰ φανερώσω ὅλα.

Καὶ ἀποκάλυψε πὼς ἀπὸ καιρὸ ἀγαποῦσε τὴ Μάρθα καὶ τὴν συναντοῦσε τὶς νύχτες στὸ γραφεῖο. Εἶχε ὅμως σκοπὸ νὰ τὴν πάρη γυναῖκα του καὶ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας θὰ τὴ ζητοῦσε ἀπὸ τὴ μητέρα της.

—Καὶ θὰ ἤτανε μεγάλη μας τιμή, κ. διευθυντά, ἂν γινόσαστε κουμπάρος! κατέληξε ὁ Στεφὰν μὲ ὕφος συγκινητικό.

Ὁ κ. Μάνσμπεργκ εἶχε ὅλη τὴ διάθεσι νὰ τοῦ βγάλη τὰ μάτια, νὰ ριχτῆ νὰ τὸν πνίξη. Ἀλλὰ τί νὰ πῆ; Θυμήθηκε τὴ φαλάκρα του, τὶς ρυτίδες του, τὰ παιδιά του, κατάπιε τὴ γλῶσσα του καὶ δέχτηκε. Ποτὲ ὅμως δὲν τοῦ ἔβγαλε κανεὶς τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ Στεφὰν ἦταν ἕνας κλέφτης. Τοῦ εἶχε κλέψει τὴ τελευταία ἐρωτική του περιπέτεια.

ΧΑΝΣ ΒΕ'Ι'ΛΑΝΤ

◆ ◆ ◆

Ἐνημερότης

Ἡ κυρία Μαυραγοριτίδου μπαίνει ἀναμαλλιασμένη στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχισυντάκτου μιᾶς ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος.

—Σεῖς γράψατε χθὲς γιὰ τὴν κλοπὴ ποὺ ἔγινε στὸ σπίτι μου; ρωτάει ἡ κυρία.

—Ἄ! εἶσθε ἡ κ. Μαυραγοριτίδου. Εἴδατε τίτλο, ἔ; Δίστηλος καὶ στὴν πρώτη σελίδα.

—Δὲν μοῦ λές, Χριστιανέ μου, ἦταν ἀνάγκη νὰ γράψης ὅτι μοῦ πῆραν ὅλα μου τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρυσαφικά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρυσὸ ρολόϊ ποὺ φύλαγα στὸ τελευταῖο συρτάρι τῆς γκαρνταρόμπας μου;

—Ἄ! κυρία μου, ἡ ἐφημερίς μας ἔχει ὡς ἀρχὴν νὰ λέγη τὴν ἀλήθεια καὶ μόνο τὴν ἀλήθεια. *Πρὸ παντὸς ἐνημερότης.*

—*Κακὴ καὶ ψυχρὴ ἀλήθεια. Ἦταν ἀνάγκη νὰ γράψης τόσες πληροφορίες γιὰ τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἀπόμεινε; Ὁ κλέφτης διάβασε τὴν ἐφημερίδα σου καὶ χθὲς τὸ βράδυ ἦρθε καὶ τὸ πῆρε κι' αὐτό!*

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΑΡΜΑΝ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Στὴ Βενετία τοῦ μεσαίωνος, στὸ μέγαρο τοῦ πανισχύρου ἄρχοντος Ἰουλιάνι, μέλος τοῦ τρομεροῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα, δίδεται χορός. Μεταξὺ τῶν καλεσμένων βρίσκεται καὶ ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ κόμητος Καπέλι Λευκή. Ὁ Ἰουλιάνι πληροφορεῖται ἀπὸ τοὺς κατασκόπους του ὅτι ἡ Λευκὴ συναντήθηκε στὸ χορὸ μὲ τὸν ἐραστή της, ἕναν ὡραῖο νέο, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν γνωρίζει τὴν ἀληθινὴ ταυτότητα. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ ἄρχοντας καλεῖ ἰδιαιτέρως τὸν πατέρα τῆς νέας, τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ αἰσθηματικὸ μυστικὸ τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ ὑπενθυμίζει τὴν ἀπόφασι τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα νὰ γίνη ἡ Λευκὴ σύζυγος τοῦ γενναίου πολεμιστοῦ Λορέντζο Μπαρμπαρίνι. Ἡ Λευκὴ πληροφορεῖται τὸν κίνδυνο, συναντᾶται μὲ τὸν ἀγαπημένο της Ματθαῖο τὰ μεσάνυχτα ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρό της καὶ συνεννοοῦνται γιὰ τὴ σωτηρία τους. Ὁ Ματθαῖος τῆς προτείνει νὰ φύγουν μακρυὰ καὶ νὰ παντρευτοῦν. Ἡ Λευκὴ διστάζει, φοβᾶται. Ἔξαφνα μιὰ σκιὰ φαίνεται. Κάποιος προχωρεῖ καὶ μπαίνει στὸ μέγαρο Καπέλλι. Ποιός εἶνε; Κατάσκοπος ἀσφαλῶς.

4ον Βγῆκαν ἀπ' τὴν κρυψώνα καὶ προχώρησαν σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ μέγαρο. Στάθηκαν ἐμπρὸς σ' αὐτό, ρίχτηκαν καὶ πάλιν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου κι' ἀντήλλαξαν ἕνα ἀκόμη φιλί.

—Χαῖρε, ἀγαπημένε μου! ψιθύρισε ἡ Λευκὴ στὸ Ματθαῖο.

—Χαῖρε, Λευκή.

Ἡ νέα πλησίασε στὴν πόρτα κι' ἔσπρωξε τὸ θυρόφυλλο. Τὸ θυρόφυλλο δὲν ὑποχώρησε. Μιὰ κραυγὴ τῆς ξέφυγε τότε.

—Θεέ μου, ἡ πόρτα εἶνε κλειστή!

Ὁ Ματθαῖος πλησίασε ἀνήσυχος.

—Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἔκλεισε τὴν πόρτα, τοῦ εἶπε ἡ νέα.

—Δὲν εἶνε δυνατόν.

—Δοκίμασε νὰ τὴν ἀνοίξης.

Ὁ νέος βεβαιώθηκε ὅτι πραγματικῶς ἡ πόρτα ἦταν κλεισμένη.

—Κατάρα!.. μουρμούρισε. Μᾶς παρακολουθοῦσαν ἴσως. Μᾶς ἀνακάλυψαν.

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... τραύλισε ἡ Λευκή, τί θὰ γίνω τώρα;... Εἶμαι χαμένη!

Κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὰ χέρια της. Ἡ ἀπελπισία, ἡ ταραχή της ἦσαν ἀπερίγραπτες.

— Ἡσύχασε, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε ὁ Ματθαῖος, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του.

Μὰ ἡ τρομάρα τῆς ὡραίας ἀρχοντοπούλας τὴν ἔκανε ἔξαλλη. Ἔτρεμε ὁλόκληρη.

— Μᾶς ἐπρόδωσαν.. μᾶς ἀνακάλυψαν!... τραύλιζε.

Ὁ Ματθαῖος τὴν ἀνάγκασε νὰ τὸν κυττάξη στὰ μάτια.

—Ἄκουσε, πολυαγαπημένη μου Λευκή, τῆς εἶπε. Γιατί τρομάζεις τόσο; Κι' ἐγώ, δὲν εἶμαι τίποτα ἐγώ; Δὲν βασίζεσαι σὲ μένα;

—Τί μπορεῖς νὰ κάνης σ' αὐτὴ τὴν περίστασι; ἀναστέναξε μ' ἀπόγνωσι ἡ Λευκή.

—Τί μπορῶ νὰ κάμω; Τὰ πάντα γιὰ σένα, ἀγάπη μου.

Ἡ Λευκὴ γύρισε καὶ ξανακύτταξε πρὸς τὴν κλεισμένη πόρτα.

—Εἶμαι χαμένη! ξεφώνισε ἀπελπισμένα.

— Ἄκουσε, Λευκή... Ἴσως αὐτὸ ποὺ συνέβη νὰ εἶνε θέλησις Θεοῦ. Μὴ διστάζεις πιά, ἀγάπη μου. Ἐφ' ὅσον δὲν μπορεῖς νὰ ξαναμπῆς στὸ μέγαρο ἔλα μαζί μου.

—Μαζί σου! ξεφώνισε ἡ νέα.

—Ναί, Λευκή, ἂν μ' ἀγαπᾶς θὰ μ' ἀκολουθήσης. Μὴ διστάζεις περισσότερο. Ἔλα μαζί μου, ἀγάπη μου. Ἡ γόνδολά μου βρίσκεται δεμένη ἐδῶ κοντά. Ἂς μποῦμε σ' αὐτὴ κι' ἂς φύγουμε.

—Νὰ φύγουμε;... ψιθύρισε ἡ Λευκή, τρομαγμένη, ἀναποφάσιστη.

—Ἂν δὲν ἀποφασίσης ἀμέσως εἴμαστε χαμένοι κι' οἱ δυό.

Ἡ Λευκὴ σιωποῦσε.

—Διστάζεις, Λευκή; Δὲν ἔχεις λοιπὸν ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

—Ὄχι, ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ φύγω, ψιθύρισε ἡ νέα. Θὰ μείνω.

—Τότε θὰ μείνω κι' ἐγὼ μαζί σου, εἶπε ὁ Ματθαῖος.

Ἡ Λευκὴ τὸν κύτταξε ταραγμένη.

— Ναί, θὰ μείνω κοντά σου, ξανάπε ὁ νέος ἀποφασιστικά. Ξέρω ὅτι θὰ μὲ σκοτώσουν μπρὸς στὰ μάτια σου. Ἔστω ὅμως, προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ σ' ἐγκαταλείψω.

—Νὰ πεθάνης! φώναξε ἡ Λευκή. Ὄχι, αὐτὸ δὲν τὸ θέλω. Θὰ σ' ἀκολουθήσω. Ἂς φύγουμε, Ματθαῖε, ἂς φύγουμε τὸ γρηγορώτερο.

Τὸν ἅρπαξε συγχρόνως ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θέλησε νὰ τὸν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὸ μέγαρο.

Ἔκαμαν μερικὰ βήματα κι' ἡ Λευκὴ σταμάτησε ξαφνικά. Γύρισε πρὸς τὸ μέγαρο, ἔρριξε ἕνα βλέμμα καὶ ψιθύρισε πονεμένα:

— Ὤ! πατέρα μου... πατέρα μου, πόσο θὰ λυπηθῆς ὅταν μάθης τί συνέβη!...

— Ἂς φύγουμε, Λευκή, ἂς μὴ χάνουμε καιρό, τῆς φώναξε ὁ Ματθαῖος.

—Ναί, ἀναστέναξε ἡ νέα, τώρα πιὰ δὲν γίνεται διαφορετικά, πρέπει νὰ σ' ἀκολουθήσω. Αὐτὸ ποὺ συνέβη δείχνει τὴ θέλησι τῆς Μοίρας.

Σώπασε μιὰ στιγμὴ καὶ πρόσθεσε:

—Ἄχ! Ματθαῖε... ἀγαπημένε μου Ματθαῖε, ἂν ἤξερες πῶς χτυπᾶ ἡ καρδιά μου...

—Γλυκειά μου Λευκή, δὲν πρέπει νὰ διστάζης. Δὲν μ' ἀγαπᾶς λοιπόν;

—Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου. Αὐτὸ ὅμως ποὺ πρόκειται νὰ κάμω εἶνε τρομερό.

Σήκωσε τὰ μάτια της στὸ μέγαρο κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

—Πατέρα μου!.. ψιθύρισε. Μὴ μὲ καταρασθῆς, καλέ μου πατέρα. Ὁ Θεὸς μαζί σου. Ξέρω πῶς σ' ἐκθέτω σὲ κίνδυνο. Τὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα θὰ ζητήση νὰ ἐκδικηθῆ ἴσως. Κι' ὅμως εἶσαι ἀθῶος...

Τὰ δάκρυα τρέχανε ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὁ Ματθαῖος τὴν στήριξε στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ μὴ σωριαστῆ κάτω.

—Πρέπει νὰ πηγαίνουμε, Λευκή μου, τῆς εἶπε τρυφερά. Κάθε ἀργοπορία μπορεῖ νὰ μᾶς καταστρέψη. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπῆκε στὸ μέγαρο εἶνε κατάσκοπος. Ξέρουν ἴσως ὅτι βρίσκεσαι κοντά μου. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦν νὰ μᾶς κυκλώσουν οἱ μπράβοι τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα καὶ νὰ μὲ σκοτώσουν μπρὸς στὰ μάτια σου!

—Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ γίνη αὐτό, ξεφώνισε τρομαγμένη ἡ Λευκή. Σ' ἀκολουθῶ, Ματθαῖε, σ' ἀκολουθῶ, πολυαγαπημένε μου.

Γύρισε κατόπιν γιὰ τελευταία φορὰ πρὸς τὸ μέγαρό της.

—Χαῖρε, πατέρα μου, χαῖρε πατρίδα μου, εἶπε σιγανά, μὲ πόνο. Φεύγω γιὰ τὴ Φερράρα, τὴν πατρίδα τοῦ ἀγαπημένου μου. Δὲν εἶμαι πιὰ Λευκὴ Καπέλι. Στὸ ἑξῆς θὰ ὀνομάζωμαι Λευκὴ Κορσίνι.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια της αὐτὰ ὁ Ματθαῖος ταράχθηκε. Τὸ χέρι του ποὺ τὴν ἔσφιγγε μὲ λαχτάρα ἔπεσε κάτω σὰν παράλυτο. Τὰ μάτια του καρφώθηκαν ἐπάνω της γεμᾶτα ἀνησυχία.

—Τί ἔχεις, Ματθαῖε; ρώτησε ἡ Λευκή. Γιατί ταράχθηκες; Δὲν πρόκειται νὰ γίνω γυναῖκα σου; Κι' ἀφοῦ θὰ γίνω γυναῖκα σου δὲν θὰ φέρω στὸ ἑξῆς τὸ ὄνομά σου;

— Ἂς πηγαίνουμε... ἂς πηγαίνουμε, τῆς ψιθύρισε ταραγμένος πάντα.

Ἡ Λευκὴ δὲν μετακινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. Ἔνοιωσε ξαφνικὰ τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται.

—Δὲν ἀποκρίνεσαι, Ματθαῖε; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος δίσταζε. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἀπαντοῦσε. Γιὰ πρώτη φορὰ τότε μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ τῆς ὡραίας Βενετσιάνας ἀρχοντοπούλας. Στύλωσε τὰ δακρυσμένα μάτια της στὸν ἀγαπημένο της καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σοβαρή:

—Ματθαῖε, γιατί σωπαίνεις; Ὁ ἔρωτας κι' ἡ Μοῖρα μ' ἔρριξαν στὴν ἀγκαλιά σου. Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ πολύ... Καὶ σὺ μ' ἀγαπᾶς, δὲν ἔχω ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ὡστόσο κάτι μοῦ κρύβεις, ἀγαπημένε μου. Τί συμβαίνει: Μίλησέ μου. Θέλω νὰ μάθω. Εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ ἀπάτησες, νὰ μὲ ἀπατᾶς; Ὄχι, ὄχι δὲν εἶν' ἀλήθεια. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶσαι ἕνας ἄνανδρος. Ἄνοιξέ μου τὴν καρδιά σου Ματθαῖε, τὸ ἀπαιτῶ.

—Ἡ ὥρα περνᾶ, Λευκή, ἂς φύγουμε. Σὲ λίγο θὰ ξημερώση.

Ἡ νέα δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. Καὶ μὲ φωνὴ ἀποφασιστικὴ φώναξε:

—Ἄ! ἂς ξημερώση... Ἂς μᾶς πιάσουν... Ἂς ἔρθη ὁ πατέρας μου... Προτιμῶ τὴ ντροπὴ καὶ τὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία. Ματθαῖε, ὁρκίσου στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου ὅτι θὰ φέρω ὡς νόμιμος σύζυγός σου τὸ ὄνομα τῶν Κορσίνι. Πῶς; Σωπαίνεις!... Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς;.. Γυρίζεις ἀλλοῦ τὰ μάτια σου;... Ἔλεος, Ματθαῖε, λυπήσου με. Πές μου μιὰ λέξι, μιὰ λέξι μόνον...

Ὁ Ματθαῖος ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ τραύλισε:

—Εἶμαι καταραμένος, Λευκή, σὲ ἀπάτησα.

—Μὲ ἀπάτησες!... εἶπε ἄχνὰ ἡ νέα.

— Ναί. Δὲν ἀνήκω στὴν οἰκογένεια Κορσίνι.

—Δὲν ἀνήκεις στοὺς Κορσίνι!.. Θεέ μου... Τότε ποιός εἶσαι λοιπόν;

Ὁ Ματθαῖος σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν κύτταξε καὶ τῆς εἶπε:

—Εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, δεσποινίς. Εἶμαι ἕνας ἄθλιος, ναί, εἶμαι ἕνας ἄθλιος ποὺ τόλμησε νὰ σηκώση τὰ μάτια του ἐπάνω σου. Ἀλλὰ τί φταίω γι' αὐτό; Σ' ἀγάπησα τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σ' ἀντίκρυσα. Ἂν ἤξερες πόσες νυχτιὲς ἀγρύπνησα κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά σου κλαίγοντας καὶ ψιθυρίζοντας τ' ὄνομά σου. Σὲ παρακολουθοῦσα κρυφὰ κι' ἡ καρδιά μου ξεχείλιζε ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ λατρεία. Ἤμουν ἕνας φτωχὸς ψαρᾶς, καὶ σεῖς εἴσαστε μιὰ πεντάμορφη ἀρχοντοπούλα. Στὸ τέλος ὅμως ὁ ἔρωτας μὲ ξετρέλλανε. Πούλησα τὴν μικρὴ περιουσία ποὺ μοῦ εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας μου, ἀγόρασα μιὰ στολὴ εὐγενοῦς, πῆρα ἕνα ἔνδοξο ὄνομα, τὸ ὄνομα τῶν Κορσίνι τῆς Φερράρας. Γιὰ νὰ σᾶς πλησιάσω, δεσποινίς, θὰ πουλοῦσα καὶ τὴν ψυχή μου στὸ διάβολο!... Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σᾶς πῶ. Ξέρετε τί συνέβη κατόπιν. Σᾶς πλησίασα, γνωρισθήκαμε, ἀγαπηθήκαμε..

—Γιατί νὰ μὴ μοῦ πῆς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀλήθεια; ρώτησε ἡ Λευκή.

— Πολλὲς φορὲς θέλησα νὰ τὸ κάμω. Ἀλλοίμονο ὅμως. δὲν εἶχα τὴ δύναμι. Ἔτρεμα μήπως σᾶς χάσω. Μόλις θὰ σᾶς ἔλεγα τὸ μυστικό μου, τὸ ὄνειρό μου, θὰ χανόταν γιὰ πάντα. Καὶ σᾶς ἀγαποῦσα τόσο, σᾶς ἐλάτρευα... Ἰδοὺ ὅτι ἐμάθατε τὸ μυστικό μου, δεσποινίς. Καταρασθῆτε με... Περιφρονῆστε με... Χάνοντας τὴν ἀγάπη σας δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ πεθάνω καὶ θὰ πεθάνω εὐτυχισμένος, γιατί ἀγαπήθηκα ἀπὸ ἕναν ἄγγελο.. Χαῖρε, δεσποινίς, χαῖρε γιὰ πάντα...

Ἡ Λευκὴ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε ταραγμένη.

Τρομερὴ πάλη γινόταν μέσα της. Βλέποντάς τον νὰ φεύγη, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ.

—Στάσου, Ματθαῖε!... φώναξε. Σ' ἀγαπῶ... Θὰ σ' ἀκολουθήσω.

Ὁ Ματθαῖος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ κραυγὴ χαρᾶς

—Εἶν' ἀλήθεια;... φώναξε. Λευκή, μιλᾶς σοβαρά, ἀγάπη μου;

—Ξημερώνει, τοῦ εἶπε ἡ νέα. Ἂς φύγουμε.

— Εἶσαι ἕνας ἄγγελος, Λευκή!... φώναξε ὁ Ματθαῖος, ἕτοιμος νὰ γονατίση μπροστά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ἀνθολογία

ΘΑΝΑΤΟΦΙΛΙΑ

Ὁ ὅρος «θανατοφιλία» ἐπιστημονικῶς δὲν ἐννοεῖ τὴ μανία τῆς αὐτοκτονίας. Εἶνε κάτι διαφορετικὸ τελείως ἀπὸ τὴν αὐτοκτονομανία.

Θανατόφιλοι εἶνε, στὴν πλατειὰ σημασία τῆς λέξεως, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀποκλίνουν σὲ πένθιμες σκέψεις καὶ ποὺ ἀσχολοῦνται διαρκῶς μὲ τὸ ἐπικείμενο δικό των τέλος ἢ τῶν ἄλλων. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ μιὰ ψύχωσι ὄχι καὶ τόσο σπάνια, ποὺ λαβαίνει συχνὰ μορφὲς παραδοξότατες.

Ἕνας Γάλλος ἐπιστήμονας, ὁ Μερσέ, ἐμελέτησε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἕνα κλασικὸ φαινόμενο θανατοφιλίας κληρονομικῆς στὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῶν Ἀψβούρνων τῆς Ἱσπανίας. Πρόκειται γιὰ μιὰ σειρὰ πενθίμων εἰκόνων ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ οἰκογένεια αὐτή.

Πρώτη στὴ σειρὰ βρίσκεται ἡ Ἰωάννα ἡ Τρελλή, κόρη τοῦ Φερδινάνδου τῆς Ἀραγώνας καὶ τῆς Ἰσαβέλας τῆς Καθολικῆς. Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα, ἔμεινε χήρα σὲ ἡλικία εἴκοσι ἕξη χρόνων, κατόπιν τοῦ ξαφνικοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὔχασε τὸ σύζυγό της σάλεψε φαίνεται τὸ μυαλό της καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὸν νεκρὸ σύζυγό της — τὸ Φίλιππο τὸν Ὡραῖο — καὶ κράτησε τὸ πτῶμα του σιμὰ της. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ταξίδευε ἔπαιρνε μαζί της καὶ τὸ λείψανο τοῦ μακαρίτη.

Ὁ Κάρολος ὁ Τρομερὸς ἐξ ἄλλου δὲν ἔπασχε ἀκριβῶς ἀπὸ θανατοφιλία. Ἀλλὰ τόσο λυπήθηκε γιὰ τὴν ἧττα του στὸ Γκρανσὸν ποὺ καταδίκασε τὸν ἑαυτό του σ' αἰωνία ἀποχὴ ἀπὸ τὸ κρασί, δὲν ἔπινε παρὰ τίλιο καὶ δὲν ἔτρωγε παρὰ γλυκὸ ἀπὸ τριαντάφυλλα γιὰ δροσιστικό.

Ἡ περίπτωσι τοῦ Καρόλου Ε' εἶνε πιὸ γνωστή, καθὼς καὶ πιὸ τυπική. Ὁ διάσημος αὐτὸς αὐτοκράτορας περνοῦσε τὴ ζωή του κατὰ ἕνα πολὺ παράξενο τρόπο.

Τὸ πρωῒ μόλις ξυπνοῦσε, ἔπινε γάλα καὶ ζωμὸ ἀπὸ καπόνι, ἔπειτα ξανακοιμόταν κι' ὅταν ξυπνοῦσε πάλι ἔτρωγε γενναῖα. Τὸ ἴδιο ἐπαναλάμβανε τὸ ἀπόγευμα καὶ γιὰ τρίτη φορὰ τὸ βράδυ μιὰ ὥρα μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου.

Διηγοῦνται σχετικῶς ὅτι ὁ γιατρός του, τὸν ὁποῖο ρωτοῦσε μιὰ μέρα τὸ μέσον γιὰ νὰ θεραπευθῆ, τοῦ ἀποκρίθηκε: «Κλείστε τὸ στόμα σας!».

Ἡ θανατοφιλία τοῦ Καρόλου Ε' εἶνε αὐθεντική. Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἱστορικώτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ διηγεῖται σύγχρονος συγγραφέας σχετικὰ μὲ τὴν κηδεία του, τὴν ὁποία ἔκανε ἐνῶ ζοῦσε ἀκόμη.

Ντυμένος πένθιμα, μ' ἕνα κερὶ στὸ χέρι, παρέστη στὴν κηδεία του τὴν ὁποία εἶχε ὀργανώσει ὁ ἴδιος καὶ στὴν ὁποία παρευρέθησαν ὅλοι οἱ αὐλικοὶ καὶ ὑπηρέτες του, οἱ ὁποῖοι ἔκλαιγαν ὑποχρεωτικῶς! Καὶ ὅταν τελείωσε ἡ κηδεία του, ἐξομολογήθηκε σ' ὅσους τὴν ἀκολούθησαν ὅτι ποτὲ στὴ ζωή του δὲν δοκίμασε μεγαλύτερη χαρὰ κι' εὐχαρίστησι. Ὅταν ὅμως ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ὅπου ἔγινε ἡ περίεργη αὐτὴ κηδεία του, αἰσθάνθηκε ἀνατριχίλες σ' ὅλο τὸ κορμί του. Κι' ἔπεσε ἀμέσως στὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθῆ πιά.

Ἡ Μαργαρίτα τῆς Αὐστρίας τέλος συνήθιζε νὰ περνᾶ τὸν καιρό της ράβοντας σάβανα ἢ πουκάμισα γιὰ σάβανα πεθαμένων, δὲν μιλοῦσε παρὰ μόνο γιὰ τὸ θάνατό της καὶ μιὰ φορὰ ἔβαλε καὶ τὴ μαστίγωσαν μὲ βούρδουλα.

Ὁ γυιός της Φίλιππος Δ' εἶχε ἐπίσης τὴ συνήθεια νὰ κοιμᾶται κάθε τόσο μέσα σ' ἕνα φέρετρο καὶ νὰ ὀργανώνη ἐπικήδειες λειτουργίες. Εὕρισκε μεγάλη διασκέδασι ν' ἀνοίγη τοὺς τάφους τῶν προγόνων του καὶ νὰ μαζεύη τὰ κόκκαλά των, μὲ τὴν ἴδια ἐπιμέλεια μὲ τὴν ὁποία μάζευε καὶ θρησκευτικὰ βιβλία.

Ἀλλὰ ἡ θανατοφιλία δὲν ἔχει πάντα τὶς ἴδιες πένθιμες ἐκδηλώσεις. Ἔχομε ἐπίσης καὶ τὴν εὔθυμη θανατοφιλία. Κι' ἕνα περίεργο τύπο εὔθυμης θανατοφιλίας βρίσκομε στὸ Μπρυνουά, ὁ ὁποῖος, ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του, ἔρριξε μελάνι στὶς βρύσες τοῦ πάρκου τοῦ παλατιοῦ του κι' ἔδωσε στ' ἄλογά του νὰ φᾶνε μαῦρο σανὸ γιὰ νὰ συμμετάσχουν στὸ πένθος!...

Μεγάλες ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ἡ ἀκόλαστη βασίλισσα τῆς Ναβάρρας

Ἡ βασιλεία τοῦ Φιλίππου τοῦ Ὡραίου ἦταν γιὰ τὴ Γαλλία περίοδος ἀγρίας τυραννίας κι' ἀκολασίας. Κι' αὐτὲς ἀκόμα οἱ νύφες τοῦ Φιλίππου ὠργίαζαν καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλες ἡ Μαργαρίτα σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου τῆς Ναβάρρας.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀγγελικὴ μορφὴ καὶ ψυχὴ σατανική. Τοὺς ἐραστὰς ποὺ δεχόταν τὴ νύχτα στὸν πύργο τοῦ Νὲλ διάταζε τὸ πρωῒ νὰ τοὺς δολοφονήσουν καὶ νὰ τοὺς πετάξουν στὸ Σηκουάνα.

Μιὰ νύχτα, ἡ Μαργαρίτα δέχθηκε στὸ ἐρωτικό της κρησφύγετο τὸν λεβεντόκορμο Νορμανδὸ ἱππότη Φίλιππο ντ' Ὠλναὶ κι' ὅταν κόντευε πιὰ νὰ ξημερώση, τοῦ εἶπε νὰ φύγη τὸ γρηγορώτερο.

—Νὰ φύγω; φώναξε ἐκεῖνος. Ὄχι, ποτέ! Εἶμαι δικός σου κι' εἶσαι δική μου!

—Ἡ ὥρα περνᾶ. Μπορεῖ νὰ ξυπνήση ὁ ἄντρας μου, νὰ μὲ ζητήση, νἄρθη ἐδῶ... φῦγε, σὲ παρακαλῶ... σὲ διατάζω.

—Ἄ, ἔτσι; φώναξε ὁ ἱππότης σαρκαστικά. Ἔτσι, εὐγενική μου κυρία, ποὺ δίνεις ραντεβοῦ τὶς νύχτες, κρυμμένη κάτω ἀπὸ μιὰ μάσκα;... Νομίζεις ὅτι μπορεῖς νὰ παίξης μαζί μου; Ὄχι, γελιέσαι!...

Ἡ Μαργαρίτα χτύπησε ἀμέσως ἕνα κουδουνάκι. Ἀμέσως τέσσερις μπράβοι μπῆκαν στὸ δωμάτιο καὶ χτύπησαν τὸν ντ' Ὠλναὶ μὲ τὰ μαχαίρια τους. Ὁ δυστυχισμένος νέος ἔπεσε, πλέοντας στὸ αἷμα του.

—Ἡ γυναῖκα... ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα;... μουρμούρισε σβυσμένα.

Ἡ Μαργαρίτα ἔβγαλε τότε τὴ μάσκα της καὶ τοῦ εἶπε, μὲ παγωμένη φωνή:

—Μάθε το, ἀφοῦ τὸ θέλεις! Εἶμαι ἡ Μαργαρίτα τῆς Βουργουνδίας, βασίλισσα τῆς Ναβάρρας!

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ Μαργαρίτα παρέσυρε στὰ δίχτυα της τὸν Γκωτιὲ ντ' Ὠλναί, ἀδελφὸ τοῦ Φιλίππου. Ὁ νέος καὶ ὤμορφος αὐτὸς ἱππότης ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ μυστηριώδη θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ διψοῦσε ἐκδίκησι.

—Θὰ ἀνακαλύψουμε τὸν ἔνοχο, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι, τοῦ εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

—Ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν συλλάβω! Ἐγώ!.. Τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ μου φωνάζει, ζωντάς ἐκδίκησι!

—Ἡσύχασε, Γκωτιέ. Θὰ γίνη ὅ,τι πρέπει. Τώρα ὅμως, ἂν μ' ἀγαπᾶς, θὰ φύγης καὶ δὲν θὰ ζητήσης νὰ μὲ ξαναϊδῆς, γιὰ λίγο καιρό... Ξέρεις ὅτι δὲν ἀγαπῶ ἄλλον ἀπὸ σένα! Ἀλλὰ ὁ ἄντρας μου ὑποψιάσθηκε κάτι καὶ μὲ παρακολουθεῖ...

Ὁ Γκωτιὲ φίλησε παράφορα τὸ χέρι της καὶ βγῆκε ἀπ' τὸν πύργο τοῦ Νέλ.

Λίγα βήματα μακρύτερα, στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα, βρισκόταν μιὰ μικρὴ λαϊκὴ ταβέρνα. Ἀνῆκε σὲ κάποιο Μουλάν, κατάσκοπο καὶ μπράβο τῆς Μαργαρίτας. Αὐτὸς κι' ὁ ὑπηρέτης του Λαντρὺ ἦταν οἱ κυριώτεροι ἐκτελεσταὶ τῶν ἐγκλημάτων τῆς καινούργιας ἐκείνης Μεσσαλίνας.

Μιὰ νύχτα, ἐνῶ οἱ δυὸ κακοῦργοι περίμεναν νὰ φτάση ἡ ὥρα τῆς δράσεως, δέκα σωματοφύλακες τοῦ Βασιλέως, μ' ἕναν ἀξιωματικὸ ἐπὶ κεφαλῆς, μπῆκαν ξαφνικὰ στὴν ταβέρνα, τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς ἐπῆγαν στὶς φυλακὲς τοῦ Σατελέ.

Η ΣΚΛΗΡΗ ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΕΝΟΧΩΝ

Ἐπὶ τέλους, εἶχε ἀνοίξει κάποιος τὰ μάτια τοῦ Λουδοβίκου τῆς Ναβάρρας. Κι' ἐκεῖνος, τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ καὶ ντροπὴ γιὰ τὰ αἴσχη τῆς γυναίκας του, πῆγε νὰ βρῆ ἀμέσως τὸν πατέρα του καὶ μίλησε μαζί του ἐπὶ πολλὴ ὥρα.

Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος δὲν ἀστειευόταν...

Ἔδωσε λοιπὸν ἀμέσως διαταγὴ νὰ συλληφθῆ ἡ Μαργαρίτα, καθὼς κι' οἱ δύο ἀδελφὲς Ἰωάννα καὶ Λευκή, οἱ γυναῖκες τῶν ἄλλων γυιῶν του, οἱ ὁποῖες φαίνεται ὅτι εἶχαν μιμηθῆ τὸ παράδειγμα καὶ τὰ ὄργια τῆς πρώτης. Ὁ Γκωτιὲ ντ' Ὠλναὶ ἐξαναγκάσθηκε μὲ βασανιστήρια νὰ ὁμολογήση τὶς ἔνοχες σχέσεις του μὲ τὴ Μαργαρίτα.

Ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Λευκὴ κηρύχθηκαν ἔκπτωτες, κουρεύθηκαν καὶ φυλακίσθηκαν σὲ διάφορους πύργους καὶ μοναστήρια.

Ὁ Γκωτιὲ ντ' Ὠλναὶ τιμωρήθηκε μὲ ἀφάνταστη σκληρότητα, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ ἡ προσβεβλημένη τιμὴ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας: Τὸν ἔγδαραν ζωντανό, τοῦ ἔκοψαν τὰ γεννητικὰ ὄργανα, τὸν ὑπέβαλαν σὲ μαρτύρια φρικτὰ καὶ ραφιναρισμένα, καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν μόνον ὅταν κόντευε πιὰ νὰ ξεψυχήση.

Πολλοὶ ἄλλοι εὐγενεῖς ἢ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, γιὰ τοὺς ὁποίους ὑπῆρχαν ἁπλὲς ὑπόνοιες ὅτι εὐνόησαν ἢ ὅτι ἤξεραν τὸ «ἔγκλημα» τῶν ἀδελφῶν ντ' Ὠλναί, βασανίσθηκαν ἀπάνθρωπα κι' ἔπειτα ρίχθηκαν στὸ Σηκουάνα, ραμμένοι μέσα σὲ σακκιά, εἴτε θανατώθηκαν κρυφά. Κάποιος Δομινικανὸς καλόγερος, κατηγορούμενος ὅτι προμήθευε στὶς τρεῖς πριγκήπισσες ἐρωτικὰ φίλτρα καὶ μάγια, παραδόθηκε στὴν τρομερὴ Ἱερὰ Ἐξέτασι καὶ δὲν ξαναφάνηκε πιά.

Ἡ Ἰωάννα τοῦ Πουατιέ, τυχερώτερη ἀπὸ τὶς δυὸ ἄλλες πριγκήπισσες, κηρύχθηκε ἀθώα ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ δικαστήριο, ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν οἱ μεγαλύτεροι εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας, κι' ὁ ἄντρας της τὴν ξαναπῆρε κοντά του. Αὐτὴ ἦταν ἡ κληρονόμος τῆς πλούσιας ἐπαρχίας Φρὰνς-Κοντέ. Ἡ καταδίκη της κι' ἡ διάλυσι τοῦ γάμου της θὰ στεροῦσε τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια ἀπὸ τὴν μεγάλη προῖκα της... Αὐτὸ ἴσως ἦταν ἡ ἀληθινὴ αἰτία τῆς ἀθωώσεώς της!

Λίγους μῆνες ἀργότερα, ὁ Λουδοβῖκος τῆς Ναβάρρας θέλησε νὰ παντρευθῆ μὲ τὴν πριγκήπισσα Κλημεντία τῆς Οὐγγαρίας. Ἔπρεπε ὅμως πρῶτα νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία ζοῦσε ἀκόμα. Κατὰ διαταγήν του λοιπόν, οἱ ἄνθρωποί του πῆγαν στὴ φυλακὴ τῆς Μαργαρίτας, στὸν πύργο τοῦ Γκαγιάρ, καὶ τὴν ἔπνιξαν ἀνάμεσα σὲ δυὸ στρώματα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΚΥΛΩΝ

Κι' ἄλλες φορὲς γράψαμε γιὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὴ νοημοσύνη τῶν σκύλων τῶν ἀφοσιωμένων αὐτῶν φίλων τοῦ ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖοι τὸν ὑπηρετοῦν πιστὰ σ' ὅλη τους τὴ ζωή, καὶ πολλὲς φορὲς τοῦ προσφέρουν μεγάλες ὑπηρεσίες. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας σταχυολογοῦμε μερικὰ ἀκόμα χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα.

Κοντὰ στὴ Νέα Γέφυρα τοῦ Παρισιοῦ περιεφέρετο ἄλλοτε ἕνας σκύλος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴ συνήθεια νὰ τρίβεται πάνω στὰ πόδια τῶν διαβατῶν ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ. Τὸ περίεργο ὅμως ἦταν ὅτι προτιμοῦσε ἐκείνους ποὺ φοροῦσαν παπούτσια λουστραρισμένα, τὰ ὁποῖα καὶ λέρωνε μὲ τὶς ἀνεξήγητες καὶ περίεργες τρυφερότητές του. Ἡ ἀστυνομία ὑποψιάσθηκε, παρακολούθησε μιὰ μέρα τὸ σκύλο καὶ διεπίστωσε ὅτι ἀνῆκε στὸν πλησιέστερο λοῦστρο. Ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι δὲ ἀπεδείχθη ὅτι ὁ λοῦστρος δὲν εἶχε γυμνάσει τὸν σκύλο νὰ λερώνη τὰ παπούτσια τῶν διαβατῶν, ἀλλὰ τὸ ἔκανε μόνος του, ὁδηγούμενος ἀπὸ κάποιο μυστηριῶδες ἔνστικτο.

*

Ἕνας ἄλλος σκύλος ὀνόματι Μπούλ, ἡλικίας πέντε ἐτῶν, σὲ κάθε δεῖπνο τοῦ κυρίου του, ἑνὸς πρίγκηπος ἐξορίστου στὸ Παρίσι, ἔπαιρνε τὴν τροφὴ ποὺ τοῦ ἔρριχναν καὶ τὴν ἔκρυβε κάτω ἀπὸ ἕνα χαλί, κοντὰ στὸ σπιτάκι του. Ἀπ' τὶς πολλὲς φορὲς κινήθηκε ἡ περιέργεια τοῦ κυρίου του, ὁ ὁποῖος στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ ἐξακριβώση τί συμβαίνει. Μιὰ μέρα λοιπὸν κατὰ τὰ χαράματα εἶδε τὸν Μποὺλ νὰ γυρίζη σπίτι μαζὶ μὲ ἄλλους πέντε σκύλους, τοὺς ὁποίους ὡδήγησε στὴν κατοικία του καὶ τοὺς μοίρασε γενναιόδωρα τὴν τροφὴ ποὺ εἶχε κρυμμένη κάτω ἀπ' τὸ χαλί. Ἡ ἐλεημοσύνη αὐτὴ τοῦ Μποὺλ στοὺς πεινασμένους ἀδέσποτους σκύλους γινόταν, ὅπως ἔμαθε κατόπιν ὁ πρίγκηψ, μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα.

Ὑπάρχουν λοιπὸν σκυλιὰ ποὺ ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσουμε αὐτὸ ὅσο κι' ἂν εἶνε εἰς βάρος μας.

◆◆

ΜΕ 10 ΛΕΞΕΙΣ

...Ὁ πιὸ βλαβερὸς στὰ μάτια φωτισμὸς εἶνε τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός.

...Μὴν μπαίνετε ποτὲ στὸ μπάνιο ὕστερα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκίνησι.

...Μὴν μπαίνετε ποτὲ στὴ θάλασσα ἂν αἰσθάνεσθε τὴν παραμικρὴ ἀδιαθεσία.

..Ὁ κύκνος, τὸ πιὸ μακρόβιο πουλὶ ζῆ περίπου 300 ἔτη.

...Δεύτερο ἔρχεται τὸ γεράκι, τὸ ὁποῖο φθάνει τὰ 150 χρόνια.

...Τὸ σαποῦνι ἐφευρέθη ἀπὸ τοὺς Γαλάτας πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν.

...Συνηθίστε νὰ κάνετε τακτικὰ ἕνα περίπατο πεντακοσίων μέτρων προτοῦ κοιμηθῆτε.

...Ἕνας ἄνθρωπος τρώγει ἐντὸς ἑνὸς ἔτους τροφὲς βάρους ἑνὸς τόννου.

...Ἡ Νέα Ζηλανδία ἐξάγει κάθε χρόνο χρυσὸν 30.000.000 λιρῶν.

..Ἡ σπουδαιότερη βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου εἶνε ἡ βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων.

...Ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ ἔχει 2.200.000 τόμους καὶ 185 χιλιάδες χειρόγραφα.

Ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους θὰ ἐκδίδεται κανονικῶς κάθε ἑβδομάδα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ἱστορίες

Τὸ μυστικὸ τῆς Νίτσας

Ἕνα βράδυ ὁ Τάκης γύρισε ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο μὲ τὸ κεφάλι βαρύ, τὸ πρόσωπο ἀλλαγμένο. Αἰσθανόταν ἐξάντλησι καὶ ζαλάδες.

Μόλις ἡ Νίτσα τοῦ ἄνοιξε, ἀμέσως, μὲ τὴν πρώτη ματιά, ἐκατάλαβε ὅτι κάτι σοβαρὸ συνέβαινε στὸν ἀγαπημένο της.

—Εἶσαι ἄρρωστος; τὸν ρώτησε.

—Ναί... Νοιώθω βοὴ στ' αὐτιὰ καὶ τὰ μηλίγγια μου χτυποῦν δυνατά..

Ἡ Νίτσα τὸν ἔβαλε νὰ πλαγιάση καὶ δὲν ἔφυγε στιγμὴ ἀπ' τὸ κρεββάτι του.

Τέσσερα χρόνια ζοῦσαν μαζί, σὰν ἀληθινὸ ἀνδρόγυνο. Ἀγαπιῶντουσαν τρελλὰ κι' ἡ φτώχεια δὲν τοὺς τρόμαζε. Ζοῦσαν μὲ τὸ μικρὸ μισθὸ ποὺ ἔπαιρνε ὁ Τάκης ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο.

Ἡ Νίτσα ὅμως μὲ τὴν πεῖρα τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος της δὲν ἦταν ἀπαιτητικὴ καὶ τὰ κατάφερνε νὰ οἰκονομῆ τὰ πράγματα μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ μισθό.

Νὰ ὅμως ποὺ τώρα ὁ Τάκης ἔπεσε ἄρρωστος. Τί θὰ γινόντουσαν, Θεέ μου;

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Νίτσα φώναξε τὸ γιατρό.

—Μηνιγγῖτις! εἶπε ὁ γιατρὸς μόλις ἐξέτασε τὸν Τάκη.

Κι' ἔγραψε φάρμακα πολλὰ κι' ἔδωσε στὴ Νίτσα πολλὲς ὁδηγίες.

Ἡ ἀρρώστεια κράτησε ἕξη βδομάδες μὲ δυνατὲς κρίσεις. Κάπου-κάπου ὁ Τάκης συνερχόταν γιὰ μιὰ στιγμή. Κύτταζε γύρω κι' ἔβλεπε τὴ Νίτσα σκυμμένη ἀπάνω του ἢ καθισμένη σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ κρεββάτι. Μερικὲς φορὲς ὅμως στὴ θέσι της νόμισε πὼς διέκρινε μιὰ ἄσχημη γρηὰ ποὺ τοὔδινε νὰ πάρη τὸ φάρμακο. Ἔπειτα ὁ πυρετὸς τὸν ξανάπιανε κι' ὅλα γύρω του θόλωναν.

Ἕνα πρωῒ ξύπνησε πολὺ ἐξαντλημένος, ἀλλὰ γιατρεμένος. Ἡ Νίτσα πλάϊ του χαμογελοῦσε κι' ἐκεῖνος τῆς ἅπλωσε τὰ χέρια του σὰν παιδάκι.

Ἡ ἀνάρρωσις ἦταν πολὺ ἀργή.

—Πῶς τὰ κατάφερες, ἀγάπη μου; Θᾶμαστε βουτηγμένοι στὰ χρέη, εἶπε μιὰ μέρα στὴ Νίτσα.

—Μὰ ὄχι, ὄχι, ἡσύχασε! τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη. Ὅλα πᾶνε καλά...

Ὁ Τάκης δὲν ἐπέμενε. Μιὰ ἄλλη μέρα εἶπε στὴ Νίτσα:

—Μερικὲς νύχτες εἶχα μιὰ τρομερὴ παραίσθησι. Στὴ θέσι σου ἔβλεπα πλάϊ μου μιὰ ἀπαισία γρηὰ ρυτιδωμένη νὰ μοῦ δίνη τὰ φάρμακα.

Ἡ Νίτσα ἀνατρίχιασε καὶ δὲν εἶπε λέξι.

Ἡ ἀνάρρωσις προχωροῦσε κανονικά. Ὡστόσο ὁ Τάκης ἔπρεπε νὰ παίρνη ἕνα φάρμακο ὑπνωτικὸ γιὰ νὰ κοιμᾶται βαθειὰ ὡς τὸ πρωΐ.

—Τὦπε ὁ γιατρός, τοὔλεγε ἡ Νίτσα, κι' ἐπέμενε νὰ τὸ πιῆ.

Ὁ Τάκης τὸ εὕρισκε ἀηδέστατο κι' ἕνα βράδυ ἔπιε μόνον τὸ μισό, χωρὶς νὰ τὸ προσέξη ἡ φίλη του. Τὰ μεσάνυχτα ξύπνησε. Ἦταν μόνος.

—Νίτσα! φώναξε.

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε. Γιὰ πρώτη φορὰ κατέβηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του καὶ μὲ βήματα κλονιζόμενα σύρθηκε ὡς τὴν πόρτα.

—Νίτσα!... ξαναφώναξε

Καμμιὰ ἀπάντησι.

Σύρθηκε τότε ὡς τὰ ἔπιπλα, ὡς τὰ ντουλάπια κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη. Ζητοῦσε μιὰ ἐξήγησι. Σ' ἕνα συρτάρι βρῆκε ἀρκετὰ εἰκοσιπεντοχίλιαρα καὶ στὴ ντουλάπα καινούργια φορέματα τῆς Νίτσας. Ἐπίσης σὲ μιὰ τσάντα της ἀνακάλυψε εἰσιτήρια διαφόρων χορῶν καὶ προγράμματα διαφόρων καμπαρέ. Καὶ τὰ κατάλαβε ὅλα.

Ἡ Νίτσα τὸν ἀπατοῦσε... Ἐνῶ αὐτὸς χαροπάλευε στὸ κρεββάτι, ἐκείνη εἶχε ξαναρχίσει τὴν παληὰ ἁμαρτωλὴ ζωή της.

Ἕνα κῦμα θυμοῦ τὸν ἔπνιξε.

Ὥστε λοιπὸν ἡ γρηὰ ποὺ ἔβλεπε τὶς νύχτες τοῦ πυρετοῦ δὲν ἦταν παραίσθησις, ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ ἄφινε ἡ Νίτσα στὸ πόδι της, γιὰ νὰ τρέχη νὰ διασκεδάζη.

—Ἄτιμη!.. οὔρλιαζε.

Μάζεψε πάνω στὸ τραπέζι τὰ χαρτονομίσματα, τὰ καινούργια φορέματα καὶ περίμενε νὰ γυρίση ἡ Νίτσα γιὰ νὰ τῆς πῆ πόσο τὴν εἶχε συχαθῆ, νὰ τὴν φτύση.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν ἀργές. Κάθησε στὸ κρεββάτι συλλογισμένος. Ξαναθυμήθηκε τὰ τέσσερα χρόνια ποὺ ἔζησε μὲ τὴ Νίτσα. Τοῦ ἦταν ἀπολύτως ἀφοσιωμένη καὶ τὸν ἀγαποῦσε τρελλὰ παρ' ὅλη τὴ φτώχεια του, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ἦταν ὤμορφη καὶ μποροῦσε νὰ βρῆ ὅσους ἤθελε πλούσιους φίλους. Τότε λοιπὸν γιατί πῆρε τόσο ἄσχημο τέλος αὐτὴ ἡ ὡραία ἀγάπη;...

Ἄξαφνα ὁ Τάκης ἀνατρίχιασε, ἔγινε μελαγχολικός, ὁ θυμός του μαλάκωσε. Εἶχε καταλάβει καὶ λυπότανε γιὰ τὶς κακὲς σκέψεις ποὺ εἶχε κάμει πρὸ ὀλίγου γιὰ τὴ φίλη του καὶ δὲν ἐκαταριόταν τώρα παρὰ μόνον τὴ φτώχεια του. Ἀναπαρίστανε μὲ τὴ φαντασία του τὸ δρᾶμα τῶν ἕξη ἑβδομάδων τῆς ἀρρώστειας του. Αὐτὸς ἄρρωστος σχεδὸν χαμένος, ἡ Νίτσα μονάχη, χωρὶς λεφτά. Κι' ὁ γιατρός, ὁ φαρμακοποιός, ὁ ψωμᾶς ὅλοι, ὅλοι ζητοῦσαν πληρωμή...

Κι' ἡ φτωχὴ γυναῖκα ποὺ δὲν ἤξερε παρὰ ἕνα μόνο ἐπάγγελμα, τὸ ξανάρχισε γιὰ νὰ σώση τὸν ἀγαπημένο της! Χωρὶς αὐτὴν θὰ εἶχε τώρα πεθάνει...

Κατὰ τὶς τέσσερις τὸ πρωῒ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ἡ Νίτσα. Εἶδε τὸν Τάκη καθισμένο στὸ κρεββάτι, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, εἶδε στὸ τραπέζι τὰ φορέματά της καὶ τὰ χρήματα καὶ κατάλαβε ὅτι ἐκεῖνος τὰ εἶχε μαντέψει ὅλα. Ἄφησε τότε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ κι' ἔπεσε στὰ γόνατα μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα ἱκετευτικά:

—Ἔλεος... Συχώρησέ με!...

—Τὰ ξέρω ὅλα, τῆς εἶπε ὁ Τάκης, ναί, ἀγάπη μου, τὰ ξέρω ὅλα καὶ... σ' εὐχαριστῶ!

Κι' ἔκλαψαν μαζί.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ τοῦ Μ. ΓΙΟΚΑΪ

Τὸ μάτι τοῦ ΣΑΤΑΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

— Γκάμπορ, ἀγαπημένε μου, τρέξε γρήγορα... Εἴμαστε πλούσιοι, πολὺ πλούσιοι!...

Κρατῶντας ἕνα φάκελλο στὸ χέρι ἡ Ἐντμὲ στριφογύριζε σὰν τρελλὴ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου καὶ ξεφώνιζε πάντα ἔξαλλη ἀπ' τὴ χαρά της:

—Ποῦ εἶσαι Γκάμπορ; τρέξε. Εἴμαστε πλούσιοι...πλούσιοι!...

Ὁ σύζυγός της ποὺ βρισκόταν στὸ διάδρομο ἔτρεξε γρήγορα στὸ δωμάτιο.

—Τί ἔχεις, Ἐντμέ, τρελλάθηκες;

—Εἴμαστε πλούσιοι, ἀγαπημένε μου. Κληρονομοῦμε μιὰ μεγάλη περιουσία... Ἔξω φτώχεια πιά... Ὁ κύριος ἔφερε...

Ἡ φωνή της κόπηκε ἀπὸ τὴ χαρά της.

Ὁ Γκάμπορ γύρισε καὶ εἶδε ἕναν ἄνθρωπο ψηλό, μὲ μαῦρο κοστοῦμι πάστορος καὶ κόκκινα μαλλιὰ ποὔστεκε κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ἡ Ἐντμὲ ποὺ εἶχε συνέλθει κάπως στὸ μεταξὺ αὐτὸ τοῦ ἐξήγησε ἀμέσως:

—Ὁ κύριος ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρυά, ἀπὸ τὴν πόλι Ρίχφι τῆς πολιτείας Ἰούτια. Μᾶς ἔφερε τὴ διαθήκη τοῦ θείου μου Πὼλ Γιαραΐ ποὺ πέθανε ἐκεῖ βαθύπλουτος.

—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπε ὁ κύριος μὲ τὸ μαῦρο κοστοῦμι τοῦ πάστορος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε ἀκόμη μερικὲς ὁδηγίες γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι ποὔπρεπε νὰ κάνουν γιὰ νὰ πάρουν τὰ χρήματα τῆς κληρονομίας, τοὺς χαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Ὁ Γκάμπορ καὶ ἡ Ἐντμὲ δὲν ἦσαν πλούσιοι. Ἡ Ἐντμὲ εἶχε μείνει ὀρφανὴ καὶ παρέδιδε μαθήματα γιὰ νὰ ζήσῃ. Ὁ Γκάμπορ ἦταν φοιτητής. Γνωρίστηκαν τυχαίως, ἀγαπήθηκαν τρελλὰ καὶ παντρεύτηκαν. Ἄρχισε τότε γι' αὐτοὺς μιὰ ζωὴ στερήσεων. Δὲν ζῇ κανεὶς μονάχα μὲ τὸν ἔρωτα. Ὡστόσο ἐλάτρευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἦσαν νέοι κι' ἔκαναν ὑπομονή. Ἔλπιζαν. Καὶ νὰ ποὔφτασε ξαφνικὰ ἡ διαθήκη τοῦ θείου τῆς Ἐντμέ.

Τὸ νεαρὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι διάβασε μὲ χτυποκάρδι τὸ κείμενο τῆς διαθήκης καὶ κατόπιν τὸ γράμμα τοῦ μακαρίτη. Ὁ θεῖος Πὼλ εἶχε ξενιτευθῆ νέος κι' εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη περιουσία

— Ἂς διαβάσουμε τὸ γράμμα του, εἶπε ἡ Ἐντμὲ στὸ σύζυγό της.

Στὸ γράμμα του ὁ θεῖος Πὼλ συμβούλευε τὴν Ἐντμὲ νὰ πάῃ ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν κληρονομία, ἀκολουθῶντας τυφλὰ τὶς ὁδηγίες ποὺ τῆς ἔδινε.

«Γιὰ λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ μάθετε ἀργότερα —συνέχιζε τὸ γράμμα— ἀναγκάσθηκα νὰ κρύψω τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας μου. Κανόνισα ὅμως ὥστε νὰ τὴν πάρετε χωρὶς κίνδυνο. Δὲν θὰ ἐμπιστευθῆτε σὲ κανένα ἄλλο παρὰ μόνον στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ σᾶς δείξῃ ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι ποὺ θἄχῃ σκαλισμένο ἐπάνω, σὰν σφραγίδα, ἕνα κλειστὸ μάτι. Ὅταν συναντηθῆτε μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ —καὶ θὰ τὸν συναντήσετε ὅταν ἔρθετε ἐδῶ— ἐμπιστευθῆτε τον ἀπολύτως».

Οἱ δυὸ νέοι ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν συγκινημένοι.

—Τί πρέπει νὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ Γκάμπορ. Τὸ γράμμα τοῦ θείου σου φαίνεται πολὺ μυστηριῶδες.

—Μιὰ φορὰ ἡ διαθήκη ὑπάρχει, ἀπάντησε ἡ Ἐντμέ. Πρέπει νὰ ὑπακούσωμε στὸ μακαρίτη θεῖο μου καὶ νὰ ἐπιχειρήσουμε τὸ μακρυνὸ αὐτὸ ταξίδι. Θὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὴ φτώχεια, ἀγαπημένε μου. Ἔχουμε λίγα χρήματα γιὰ τὸ ταξίδι. Ὅταν πιὰ φτάσουμε ἐκεῖ ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Δὲν δίστασαν περισσότερο. Μετὰ τρεῖς μέρες ξεκίνησαν γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι τους.

Ἔφτασαν στὸν Νέο Κόσμο κατάκοποι, μὲ λίγα χρήματα στὸ πορτοφόλι. Βρισκόντουσαν τώρα στὸ τραῖνο καὶ τραβοῦσαν γιὰ τὸ Ρίχφι. Ἡ Ἐντμὲ ἦταν ἐξαντλημένη, ἀνήσυχη. Ἕνας φόβος τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶπε σιγὰ στὸ σύζυγό της:

—Τὸν φοβοῦμαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Κι' ἔδειξε ἕναν κύριο ψηλό, μὲ μαῦρο κοστοῦμι καὶ μαύρη πλατύγυρη ρεμπούμπλικα ποὺ καθόταν ἀντίκρυ της. Ἕνα μαῦρο κασκὸλ μισόκρυβε τὸ πρόσωπό του. Κι' ἐπὶ πλέον κρατοῦσε ἐμπρός του ἀνοιχτὴ μιὰ ἐφημερίδα ἐπὶ ὧρες, ἔτσι ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ δῇ ποιός ἦταν.

Ὁ Γκάμπορ τὴν καθησύχασε. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ συνέβη κάτι παράδοξο. Ἕνας ἄλλος ταξιδιώτης μπῆκε στὸ βαγόνι καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ μυστηριώδη ἄγνωστο ἕνα σπίρτο γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του. Μόλις ὅμως καλοκύτταξε τὸν ἄγνωστο γούρλωσε τὰ μάτια του, τρόμαξε κι' ἔσπευσε νὰ φύγῃ.

Ἡ Ἐντμὲ εἶδε τὴ σκηνὴ αὐτὴ κι' ὁ τρόμος της μεγάλωσε. Ἄρχισε τώρα νὰ περιεργάζεται τὸν μαυροντυμένο ταξιδιώτη. Τὸ βλέμμα της ἔπεσε στὸ χέρι του καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ξεφωνίσῃ. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος φοροῦσε ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι μ' ἕνα μάτι σκαλισμένο πάνω σ' αὐτό. Τὸ μάτι ὅμως ἐκεῖνο ἦταν ἀνοιχτό. Στὸ μέρος τῆς κόρης εἶχε ἕνα μαργαριτάρι ποὺ τὸ ἔκανε νὰ μοιάζῃ μὲ θολὸ μάτι νεκροῦ!

Ἡ Ἐντμὲ ἔσφιξε τὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της.

—Κύτταξε.

Ὁ θεῖος Πὼλ τοὺς ἔγραφε νὰ ἐμπιστευθοῦν σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ φοροῦσε δαχτυλίδι μὲ σκαλισμένο ἐπάνω ἕνα μάτι κλειστό. Μήπως εἶχε κάνει λάθος; Ἀδύνατον. Τότε; Ἐπρόκειτο περὶ συμπτώσεως; Μυστήριον.

Τέλος, τὸ τραῖνο σταμάτησε στὸ σταθμὸ τοῦ Ρίχφι. Ἡ ὥρα ἦταν 11. Ἐν τούτοις ψυχὴ δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ. Σκοτάδι κι' ἐρημιά.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; Ποῦ θὰ πᾶμε; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Ἐντμὲ τὸ σύζυγό της.

—Ἐπιτρέπετε, κυρία, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ πλάϊ της.

Ἦταν ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος τοῦ τραίνου. Ἔσκυψε, πῆρε τὶς βαλίτσες τοῦ ζεύγους καὶ τοὺς εἶπε:

—Θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγώ. Μὴ ζητήσετε ξενοδοχεῖο. Εἶν' ὅλα κλειστὰ αὐτὴ τὴν ὥρα. Κι' ἂν χτυπήσετε μπορεῖ νὰ δεχθῆτε καμιὰ σφαῖρα

Ἡ Ἐντμὲ ἔφριξε.

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου γιατροῦ Γιαβόρ, εἶπε ὁ ἄγνωστος. Δέχεται ξένους κι' ἔτσι δὲν θὰ μείνετε στοὺς δρόμους.

Β΄.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Ἡ πόλις τοῦ Ρίχφι ἦταν σκοτεινή, μελαγχολική, μὲ σπίτια ξύλινα, φτωχικά. Μετὰ δέκα λεπτὰ φτάσανε ἐμπρὸς σ' ἕνα ξύλινο διόροφο σπίτι. Ὁ ἄγνωστος χτύπησε τὴν πόρτα. Ἕνα παράθυρο ἄνοιξε.

—Σᾶς ἔφερα δυὸ ταξιδιῶτες, φώναξε ὁ ἄγνωστος.

Κι' ἀμέσως ἄφησε κάτω τὶς βαλίτσες καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

Ἡ Ἐντμὲ κι' ὁ ἄντρας της ἀπόρησαν μὲ τὸ ἀλλόκοτο φέρσιμό του.

Σὲ λίγο ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μιὰ γλυκειὰ γυναικεία φωνὴ ἀντήχησε:

—Περάστε μέσα.

Ἦταν μιὰ νέα συμπαθής, πολὺ χλωμή, μὲ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά. Τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ἐπάνω πατώματος χωρὶς νὰ μιλάῃ, χωρὶς νὰ γυρίζῃ νὰ τοὺς κυττάξῃ. Τοὺς ἄφησε κατόπιν τὸ κερί, καληνύχτησε κι' ἔφυγε σὰν αὐτόματο

—Φοβᾶμαι... φοβᾶμαι πολύ. Τί ἀλλόκοτο μέρος εἶνε αὐτό!... ψιθύρισε ἡ Ἐντμὲ στὸν ἄντρα της. Κι' ἐκεῖνος ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος τοῦ τραίνου... Γιατί ἔκρυβε ἔτσι τὸ πρόσωπό του;

Ὁ σύζυγός της τὴν καθησύχασε. Κουρασμένοι καθὼς ἦσαν πλάγιασαν ἀμέσως καὶ κοιμήθηκαν.

Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας ξύπνησαν κάπως εὐδιάθετοι. Τὸ σπίτι ἦταν σιωπηλό. Κατέβηκαν κάτω. Ἡ ξανθὴ νέα τοὺς περίμενε. Τοὺς ὡδήγησε στὴν τραπεζαρία νὰ προγευματίσουν, ἀφοῦ τοὺς πληροφόρησε ὅτι ὁ γιατρὸς ἀπουσιάζει.

Τὸ πρωῒ ἡ Ἐντμὲ κι' ὁ σύζυγός της κατέβηκαν στὴ τραπεζαρία. Ὁ γιατρὸς ἀπουσίαζε. Τοὺς δέχθηκε ἡ ξανθὴ νέα. Στὸ τραπέζι τοὺς εἶχε σερβίρει κρύο κρέας, μαρμελάδα καὶ τυρί.

— Ἡ κυρία τοῦ γιατροῦ δὲν εἶν' ἐδῶ; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Ἐντμέ.

Τὰ μάτια τῆς νέας ἄστραψαν παράξενα.

—Ἡ μαμὰ πέθανε πρὸ πέντε ἐτῶν, ἀπάντησε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη.

Τὴ ρώτησαν κατόπιν ἂν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλοῦν τὸ γιατρό.

—Ἀδύνατον, ἀπάντησε ἐκείνη. Τὰ ξενοδοχεῖα εἶνε ὅλα γεμᾶτα.

— Μποροῦμε τοὐλάχιστον νὰ βροῦμε ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ πᾶμε στὶς Τέσσερες Βαλανιδιές;

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ νέα χλώμιασε.

—Θέλετε νὰ πᾶτε ἐκεῖ πάνω; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε ἐλαφρά.

—Ναί, πρέπει νὰ πᾶμε.

Ἡ νέα δὲν εἶπε πιὰ λέξι. Σὲ λίγο βγῆκε ἔξω.

Ἡ Ἐντμὲ γύρισε τότε στὸ σύζυγό της:

—Ἡ νέα αὐτὴ μοῦ φαίνεται τρελλή, τοῦ ψιθύρισε. Οἱ τρόποι της εἶνε ἀλλόκοτοι.

Τὸ σπίτι ἦταν βυθισμένο στὴ σιωπή.

—Τί ἀλλόκοτος τόπος!.. Τί μυστηριῶδες σπίτι! ψιθύρισε ἡ Ἐντμέ.

Προγευμάτιζαν χωρὶς νὰ μιλοῦν.

Ὅλα γύρω τους τοὺς φαινόντουσαν παράξενα.

Ἔξαφνα ἄκουσαν στὸ διάδρομο βαρειὰ βήματα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας νέος ψηλός, μὲ τετράγωνες πλάτες μπῆκε στὴν τραπεζαρία. Τοὺς κύτταξε μ' ἔκπληξι καὶ εἶπε:

—Καλὰ μοῦ φάνηκε τὴ νύχτα ὅτι ἦρθαν ξένοι.

Κάθησε κατόπιν στὸ τραπέζι, ἔβαλε σ' ἕνα πιάτο ἕνα κομμάτι κρέας κι' ἄρχισε νὰ τρώγῃ.

—Ἐρχόσαστε ἀπὸ μακρυά; ρώτησε κατόπιν τὸ νεαρὸ ζεῦγος.

—Ἀπ' τὴν Εὐρώπη, τοῦ ἀπάντησαν.

Ὁ νέος ἄρχισε νὰ γελᾷ. Κατόπιν φώναξε δυνατά:

—Λίνα!... Λίνα!...

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ξένους τους εἶπε:

—Ἐλπίζω πὼς δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ γιατρός. Ἀλλοιῶς θὰ μοῦ ἔκανε σκηνὴ γιατὶ δὲν λέω τὴν κόρη του Εὐαγγελίνα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε στὴν πόρτα ἡ Λίνα.

—Ἄκουσες, Λίνα, τῆς φώναξε ὁ νέος. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ἔρχονται ἀπ' τὴν Εὐρώπη. Τί ἀστεῖο! Μὴ μὲ κυττᾷς ἔτσι. Εἶνε ἀστεῖο πραγματικῶς ν' ἀφίνῃ κανεὶς τὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ νἄρθῃ νὰ ἐγκατασταθῇ σ' αὐτὴ τὴν τρισάθλια πανσιὸν τοῦ γιατροῦ. Θὰ μοῦ πῇς γιατί μένω ἐδῶ καὶ δὲν φεύγω. Μένω γιατὶ εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σου, ἀγαπητὴ Λίνα.

Ἡ νέα κοκκίνισε κι' ἔφυγε.

Ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ φλυαρῇ, γεμᾶτος κέφι:

—Πάντως εἶνε κάπως καλύτερα ἐδῶ ἀπ' τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Ρίχφι, εἶπε. Ἐκεῖ ζῇ κανεὶς μὲ μεταλλορύχους τραχεῖς καὶ βαναύσους ποὺ παίζουν καθημερινῶς μεταξύ τους πιστολιὲς καὶ μαχαιριές. Ἐγὼ εἶμαι τοπογράφος. Θὰ ἐργασθῶ λίγους μῆνες ἀκόμα ἐδῶ πέρα γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς Ἑταιρίας μεταλλείων. Τὸ γιατρὸ τὸν γνωρίσατε; Ὄχι ἀκόμα; Εἶνε ἕνας μανιακὸς ποὺ δὲν ξέρει τί θὰ πῇ κέφι, εὐθυμία. Μπορεῖτε νὰ μείνετε ἕνα μῆνα ἐδῶ χωρὶς νὰ τὸν δῆτε. Δὲν ταξιδεύει, ἀλλὰ χάνεται ξαφνικὰ μυστηριωδῶς. Δὲν μοῦ λέτε τώρα τί πουλᾶτε σεῖς;

— Δὲν εἴμαστε ἔμποροι, τοῦ εἶπε ὁ σύζυγος τῆς Ἐντμέ.

Καὶ ἀμέσως κατόπιν ρώτησε:

—Ξέρετε τὸ δρόμο γιὰ τὶς Τέσσερες Βελανιδιές;

Ὁ νέος τινάχθηκε ἀπότομα κι' ἔγινε σοβαρός.

—Θέλετε μιὰ καλὴ συμβουλή; εἶπε σιγά. Ἂν σκοπεύετε νὰ πᾶτε ἐκεῖ πηγαίνετε. Μὴν τὸ λέτε ὅμως οὔτε σὲ μένα, οὔτε σὲ κανένα ἄλλον.

Ἀμέσως κατόπιν ἔγινε καὶ πάλιν εὔθυμος.

—Λέγομαι Φέρντς Μόλναρ. Εἶμαι τοπογράφος. Κι' ὅπως ἀκούσατε μένω ἐδῶ γιὰ δουλειὲς καὶ γιατὶ λατρεύω τὴ δεσποινίδα Λίνα. Μὰ αὐτὴ ἡ εὐλογημένη εἶνε πολὺ ψυχρὴ μαζί μου. Καὶ ποῦ νὰ δῆτε τὸ γιατρό. Προτιμᾷ νὰ τὸν κρεμάσουν παρὰ νὰ γελάσῃ. Εἶνε θλιβερὸς σὰν νεκροθάφτης. Τρώει μονάχα ἀλευρόσουπες καὶ γαλακτερὰ καὶ πίνει μόνον νεράκι.

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ συνέχισε:

—Ἄ, θὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Μὴ φέρετε ποτὲ ἀντίρρησι στὸ γιατρό, ὅ,τι κι' ἂν σᾶς πῇ, ὅ,τι κι' ἂν κάμῃ. Γιατί..

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ. Ἔγινε ἔξαφνα κατακόκκινος. Στὴν πόρτα εἶχε παρουσιαστῇ ξαφνικὰ ἕνα ἀλλόκοτο, ἕνα παράδοξο πρόσωπο.

Ἡ Ἐντμὲ ἀνατρίχιασε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

«Τί πρόκειται νὰ συμβῇ τώρα; συλλογιζόταν ὁ Κέππελ. Τί ἔχει στὸ νοῦ του ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Θὰ πραγματοποιήσῃ ἄραγε ἐκεῖνο ποὺ εἶπε; Θὰ σκοτωθῇ κι' αὐτός»;

Ὁ Γκάρτσια σήκωσε ἔξαφνα τὸ κεφάλι του, τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή:

—Σεῖς οἱ λευκοὶ δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ ἀγάπη. Ἐνῷ ἡμεῖς οἱ Ἰνδοὶ νοιώθουμε τὸν ἔρωτα βαθειά. Αὐτὴ ἡ γυναίκα μὲ βασάνισε. Τώρα ὅμως θὰ ἑνωθοῦμε γιὰ πάντα εἰς τοὺς οὐρανούς. Τί στέκεις καὶ μὲ κυττάζεις; Δὲν ἔχεις πλέον καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ. Πήγαινε νὰ βρῇς τὴν ἀγαπημένη σου Ὀλυμπία καὶ ζήσετε εὐτυχισμένοι. Τὰ ἔγγραφα ποὺ ἀναγκάσθηκες νὰ ὑπογράψῃς τὰ ἔκαψα. Φύγετε κ. κόμη. Ἡ Ὀλυμπία ζῇ. Ὁ Θεὸς μαζί σου ..

—Λὲς ἀλήθεια; ρώτησε συγκινημένος ὁ Κέππελ. Δὲν ἀπέθανε ἡ Ὀλυμπία;

—Ὄχι. Τώρα πιὰ θὰ ἔχῃ συνέρθη. Τὴν εἶχα ὑπνωτίσει ὥς που νὰ φύγουμε μακρυὰ μὲ τὴ Σάλλυ. Ἀλλὰ τὸ γραφτὸ μας ἦταν ἄλλο. Μᾶς περιμένει ὁ οὐρανός. Ἐκεῖ θὰ εἴμαστε αἰωνίως εὐτυχισμένοι.

—Ὁρκίζεσαι ὅτι λὲς τὴν ἀλήθεια;

Ἐκεῖνος δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντησι. Σήκωσε ἐλαφρὰ τὸ πτῶμα τῆς Σάλλυ, τὸ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ προχώρησε πρὸς ἕνα μεγάλο βαθὺ τέλμα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά.

—Τί πρόκειται νὰ κάμῃ ἄραγε; ἀναρωτήθηκε ὁ Κέππελ.

Ὁ Γκάρτσια ἔσκυψε. φίλησε τὴ Σάλλυ, τῆς ψιθύρισε κάτι καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ προχωρῇ μέσα στὸ νερό. Προχωροῦσε ἀδίστακτα. Τὸ θολὸ νερὸ ἔφτασε ὡς τὰ γόνατά του, ὡς τὴ μέση του, ὡς τὸ στῆθος του κι' αὐτὸς προχωροῦσε, προχωροῦσε...

—Γκάρτσια!.. φώναξεν ὁ Κέππελ.

Ἐκεῖνος δὲν τοῦ ἀπάντησε. Μὲ τὴ νεκρὴ στὴν ἀγκαλιὰ προχώρησε ἀκόμα ὡς που τέλος τὸ νερὸ τοὺς σκέπασε καὶ τοὺς δύο. Μερικὲς φυσαλίδες φάνηκαν στὸ μέρος ἐκεῖνο. Κι' ἔπειτα ἠρεμία.

Ὁ Κέππελ ἔφριξε. Μὰ ἦταν πιὰ ἀργά, δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτε. Τρέχοντας σχεδὸν γύρισε στὴν ἔπαυλί του. Ὁ Γκάρτσια δὲν τοῦ εἶχε πῆ ψέμματα. Βρῆκε ἐκεῖ τὴν Ὀλυμπία νὰ τὸν περιμένῃ. Ρίχτηκαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου μὲ λαχτάρα, μὲ λατρεία.

Ὁ Κέππελ τὴν γέμισε φιλιά.

— Γλυκειά μου ἀγάπη, καλή μου Ὀλυμπία, εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, δὲν βλέπω ὄνειρο, εἶσαι ζωντανή;

—Ἀγαπημένε μου, τοῦ ἀπάντησε βαθειὰ συγκινημένη ἡ νέα, μοῦ φαίνεται πὼς γυρίζω ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο.

—Μὴν ἀνησυχῇς, λατρεία μου Τίποτε πιὰ δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ.

—Ὤ, ναί, ναί, καλέ μου Κέππελ, πολὺ ὑποφέραμε.

—Τὰ βάσανά μας τελείωσαν, Ὀλυμπία. Κανένας κίνδυνος δὲν μᾶς ἀπειλεῖ πλέον, δὲν ἔχουμε πιὰ ἐχθρούς. Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι, παντοτεινὰ εὐτυχισμένοι ..

Ἦσαν ἑνωμένοι πιὰ γιὰ πάντα. Γύρισαν στὴ Ν. Ὑόρκη καὶ σὲ λίγες μέρες ἐτέλεσαν μεγαλοπρεπῶς τοὺς γάμους των. Κανένας κίνδυνος δὲν τοὺς ἀπειλοῦσε πιά. Μιὰ ὀνειρώδης ζωὴ εὐτυχίας καὶ ἔρωτος ἄρχιζε γι' αὐτοὺς ἔπειτα ἀπὸ τόσα βάσανα.

ΤΕΛΟΣ

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

ΕΚΔΙΚΗΣΙ

Μεγάλο σούσουρο σ' ὅλο τὸ συνοικισμό. Μαζωμένες στὸ ντουρσέκι οἱ γυναικοῦλες τοῦ μαχαλᾶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Ἐφταλία λέγανε μ' ἀγανάχτησι γιὰ τὸ Νικήτα τὸ Βουτσᾶ:

—Καλὲ ὁ παληάνθρωπος, μὲ τὰ μάτια του γδύνει τὴν κάθε κοπέλλα ποὺ θὰ περάσῃ. Κρῖμα στὴ γυναῖκα πὤχει!

—Ἀμ' τὸ πιὸ κοϊδικο καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο δὲ τὸ ξέρετε, εἶπε ἐμπιστευτικὰ ἡ Ἐφταλία, κάθε ἀπόγεμα, ὁ μασκαρᾶς, φέρνει μιὰ μὲ τὸ μεταξωτὸ πανωφόρι μέσ' τὸ Βουτσάδικο κι' εὐτὺς σφαλᾶ πόρτες καὶ παραθύρια! Καὶ δὲ φοβᾶται τὸ Θεό, ὁ ἀθεόφοβος!

Ὅλες ἕνα γύρω σκανταλιστήκανε.

—Τί λές, καλέ;

— Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω. Δυὸ φορὲς ποὺ περνοῦσε τὸν τσάτισα, μὰ αὐτὸς τὸ χαβᾶ του. Χαμπερίμ — γιόκ!

Καὶ πρόσθεσε πιὸ ὠργισμένη:

—Ἀκοῦς, καλέ, ἡ ἄτιμη, ἡ μουρντάρα, νὰ μουρνταρεύῃ τὸ μαχαλᾶ μας! Μὰ κι' ἐγώ, νὰ μὴ μὲ ποῦν Ἐφταλία, θὰ τσῆ κάνω κάτι ποὺ θὰ τὸ θυμᾶται γιὰ οὕλη τση τὴ ζήσι! Κι' ἔτσι θὰ βγάλω τὴ μουτζαλιὰ καὶ τὸ νταμγκᾶ ἀπὸ πάνω μας.

Καὶ ὅπως τὦπε τὤκανε. Νωρὶς - νωρὶς τ' ἀπόγευμα, χωρὶς νὰ τὴν πάρῃ κανεὶς χαμπάρι, σὰν τὴν κλέφτρα γάτα πήδηξε τὴ μάντρα καὶ μπῆκε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπ' ἕνα βαρέλι μέσ' τὸ βουτσάδικο τοῦ Νικήτα.

Σὲ λίγο λυγιστὴ καὶ κουνιστὴ ἦρθε κι' ἡ φιληνάδα του μὲ τὸ μεταξωτὸ πανωφόρι. Εὐθὺς ὁ Νικήτας ἔκλεισε πόρτες καὶ παράθυρα.

—Πῶς τὰ κατάφερες, ἀγάπη μου, μὲ τὴ γυναῖκα σου; ρώτηξε περίεργη τὸ Νικήτα ἡ λεγάμενη.

—Τῆς εἶπα πὼς θὰ κάνω νυχτέρι, πὼς ἔχω κάτι βαρέλια νὰ σιάξω καὶ θ' ἀργήσω.

Ἐκείνη γέλασε κι' ἔβγαλε ἀμέσως τὸ πανωφόρι, τὸ πέταξε σὲ μιὰ καρέγλα κι' ἀρχίσανε χάδια καὶ φιλιά.

Ἡ Ἐφταλία πίσω ἀπὸ τὸ βαρέλι τ' ἀκούει καὶ βράζει σὰν μοῦστος. Ἔξαφνα χτυπᾶ ἡ πόρτα. Κάποιος προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ.

—Ἡ γυναῖκα μου! λέει ὁ Νικήτας Χαθήκαμε! Κρύψου γιὰ τὸ Θεό.

Κι' ἡ φιληνάδα του τρέχει ἀμέσως καὶ κρύβεται κάτω ἀπ' τὸ τεσγιάκι.

Σὲ λίγο περίεργη κι' ἀνήσυχη μπῆκε ἡ γυναῖκα του.

—Καλὲ Νικήτα μου, θ' ἀργήσῃς πολὺ ἀπόψε;

—Ὄχι, βρὲ γυναῖκα, πήγαινε καὶ τώρα θἄρθω.

—Μπᾶ! Τί βλέπω; Ἕνα γυναικεῖο πανωφόρι!

—Λάθος κάνεις, βρὲ γυναῖκα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ βγαίνει καὶ ἐπεμβαίνει ἡ Ἐφταλία.

—Ὄχι, δὲν κάνει λάθος, φώναξε.

Ὁ Νικήτας τάχασε. Ἡ γυναῖκα του ἀπόμεινε κόκκαλο. Κι' ἡ Ἐφταλία ἐξακολούθησε:

—Ἔτσι ποὔρθαν τὰ πράματα, σιὸρ Νικήτα, πιὸ καλὰ νὰ τὰ ὁμολογήσῃς στὴ γυναῖκα σου.

Καὶ γυρίζοντας στὴ γυναῖκα τοῦ Νικήτα συνέχισε:

—Ἐγώ, κερά μου, σ' ἐκτιμῶ καὶ πολὺ σὲ λυποῦμαι. Ἦρθα ἀπόψε ἐδῶ νὰ τὸν συναντήσω, μὰ πόνεσε ἡ ψυχή μου καὶ τὤχα βάρος στὴ συνείδησί μου νὰ σὲ ἀπατήσω ματζί του.

—Ψέμματα, μωρὴ γυναῖκα!... Μὴν ἀκοῦς.. Ἐγὼ μ' αὐτή!...

Ἡ φιλενάδα τοῦ Νικήτα γυμνὴ κι' ἀπελπισμένη, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βγάλῃ λέξι, κρυμμένη κάτω ἀπ' τὸ τεσγιάκι βλέπει τὴν Ἐφταλία νὰ βάζῃ τὸ πανωφόρι της καὶ νὰ φωνάζῃ στὸ Νικήτα:

—Καὶ τώρα φεύγω!... Οὕλα τελειώσανε μεταξύ μας... φεύγω, παληάνθρωπε!

Κι' ὅταν πιὰ βγῆκε ἔξω μὲ τὸ μεταξωτὸ πανωφόρι στὶς πλάτες σκασμένη στὰ γέλια, ξήγησε τὸ κατόρθωμά της στὶς γυναικοῦλες καὶ στοὺς σειρτζῆδες τῆς γειτονιᾶς, τοὺς ἔστησε σὲ παράταξι γύρω ἀπ' τὸ βουτσάδικο καὶ τοὺς ἁρμήνεψε εὐθὺς ποὺ θὰ δοῦνε νὰ ξεπροβάλῃ ἡ γκόμενα τοῦ Νικήτα ν' ἀρχίσουν τὴν καζοῦρα.

Κι' εὐχαριστημένη, περήφανη γιὰ ὅ,τι σκάρωσε καὶ γιὰ τὸ πανωφόρι ποὺ βούτηξε τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι της σεινάμενη καὶ κουνάμενη.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμιανλῆ

«Ὁτιδήποτε ἀγοράζω»

Κάτω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Πρόδρομου —γιὰ τὴν ἀκρίβειαν κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά του— εἶχαν ἐγκατασταθῆ τὸν τελευταῖο καιρὸ διάφοροι ὑπαίθριοι μαυραγορίτες τοῦ ποδαριοῦ. Μερικὰ τραπεζάκια, ἐδῶ μιὰ κονσέρβα, ἐκεῖ ἕνα ψωμί, παραπέρα λίγος μπακαλιάρος. Ὅλοι αὐτοὶ κατὰ καλή του τύχη δὲν ἦσαν φωνακλάδες. Ἀγόραζαν καὶ ἐπουλοῦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σιωπηλά. Δυστυχῶς ὅμως αὐτὸ δὲν κράτησε πολύ. Γιατὶ μιὰ μέρα ἔφτασε καὶ ἕνας φωνακλᾶς. Ἔστρωσε τὸ τραπεζάκι του ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκάμαρας τοῦ Πρόδρομου καὶ ὠρύετο.

—Τσιγάρα ἀγοράζω!

Ὕστερα:

—Καὶ τὸν μπακαλιάρο ἀγοράζω!

Κατόπιν:

—Καὶ τὶς κονσέρβες ἀγοράζω!

Κι' ὕστερα πάλι μὲ μιὰ φωνὴ δυνατὴ καὶ πιὸ διαπεραστική:

—Ὁτιδήποτε ἀγοράζω!...

Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο, μάλιστα, ποὺ ἀποτελοῦσε ἀπὸ ἀπόψεως διατυπώσεως τὴν τελειότερη μορφὴ τῆς ἀγοραστικῆς μανίας του σταμάτησε. Κατάργησε ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ἐπέμενε:

—Ὁτιδήποτε ἀγοράζω!...

Κι' αὐτὸ γινόταν κάθε μέρα. Ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Ξυπνοῦσε τὸ πρωῒ ὁ Πρόδρομος κι' ἄκουγε τὸ στρίγγλισμα: Ὁτιδήποτε ἀγοράζω. Ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ τὸν συνώδευε ἡ κραυγή: Ὁτιδήποτε ἀγοράζω Γυρνοῦσε τὸ μεσημέρι σπίτι του καὶ τὸν ὑποδεχόταν: Ὁτιδήποτε ἀγοράζω. Ἔφευγε τ' ἀπόγευμα γιὰ τὶς δουλειές του καὶ ὠρύετο ἀπὸ πίσω του ἡ ἰαχή: Ὁτιδήποτε ἀγοράζω. Ξαναγύριζε τὸ βράδυ σπίτι του καὶ ἀπὸ μακρυὰ ἄκουγε τὴν φωνή: Ὁτιδήποτε ἀγοράζω. Καὶ τὸ πρωῒ μὲ τὰ χαράματα τιναζόταν ἀπ' τὸ κρεββάτι του μὲ τὸ ἴδιο βάσανο: Ὁτιδήποτε ἀγοράζω!

Ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ.

—Ὑναῖκα.

—Τί ἔχεις Πρόδρομε;

—Ἀμάν! Ντὲν ἠμπορῶ ἄλλο γιαβρούμ! Τί θὰ ἔνεται μὲ τοῦτον μάτια μου; Μυαλό μου τριβελίζει ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Νὰ μὰ τὸ Θεὸς σοῦ λέω γλάστρα θὰ τοῦ πετάξω, κιφάλις του νὰ ἰσπάσω, ἡσυχία μέσ' τὸ σπίτι μου νὰ ἔνεται.

Ἡ γυναῖκα του — ἄνθρωπος ὑπομονητικὸς καὶ ψύχραιμος — προσπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Ἀλλὰ ποῦ! Τὸ βάσανο ἦταν πολὺ μεγάλο. Κόντευε νὰ γίνῃ νευρασθενικὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Κι' ἕνα πρωΐ, λοιπόν, ποὺ ἀντήχησε πάλι — πέντε καὶ μισὴ τὸ πρωῒ — ἡ κραυγὴ «ὁτιδήποτε ἀγοράζω», πετάχτηκε στὸ παράθυρο ἔξαλλος καὶ τρέμοντας ἀπὸ ἀγανάκτησι ἔβαλε φωνή:

—Μπρέεεε!

—Τί εἶνε κύριος;

—Μὲ ζάλισες, μπρέ, πονοκέφαλος μοὔγινες, ἀλογόμυιγα μοὔγινες Σκασμός, μπέ!...

Ἐκεῖνος ὅμως ἐξακολούθησε τὸ χαβᾶ του:

—Ὁτιδήποτε ἀγοράζω.

—Σκασμός, μπέ!

—Σκασμὸς νὰ σοῦ γίνῃ, ἐρίφη.

Ἐξερράγη τότε ὁ Πρόδρομος:

—Φτοῦ ἐσέογλου ἐσέκ, ξέρεις μπὲ τί σοῦ κάνω; Τὴ γλάστρα μὲ τὸ βασιλικὸς στὸ κεφάλι σου πεταμένο τὸ κάνω. Φτοῦ ὁ διάολος νὰ σὲ ἰπάρῃ!...

Καὶ ἔκλεισε τὸ παράθυρό του καταγανακτισμένος. Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ ὑπαίθριος ἔμπορος ἄρχισε ἀπὸ τὶς πέντε ἡ ὥρα νὰ ὀρύεται.

—Ὁτιδήποτε ἀγοράζω!

Τινάχτηκε ὁ Πρόδρομος:

—Τὴ φάουσα νὰ φᾶς νὰ σκάσῃς.

Θύμωσε ὁ ὑπαίθριος ἔμπορος, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ φασκέλωσε τὸν Πρόδρομο.

Ἄναψε καὶ κόρωσε ὁ Πρόδρομος.

—Ἰμένα ἰμουτζώνεις, μπέ; Φτοῦ σου, μασκαρᾶ!

—Φτοῦ, ἐσένανε βρέ.

—Νὰ πᾶς στὸ ντιάβολο μπέ! Νὰ πᾶς στὸ ντιάβολο νὰ ἡσυχάσω. Δὲν ντιρέπεσαι; Οὐτανμάζ ἐρίφ Τί σκᾶς, μπέ, κάτω ἀπ' τὸ παράθυρος μου; Θέλεις νὰ σοῦ πετάξω γιλάστρα, μπέ, νὰ σοῦ τὸ σπάσω τὸ κεφάλι;

—Γιὰ πέταξε!

—Θὰ στὴν πετάξω μπέ.

—Πέταξέ την.

—Θὰ ἠνοίξω τὸ κεφάλι

—Δόστου!

—Μὴ μὲ πειράζεις.

—Κουράγιο!

—Θὰ σὲ σκοτώσω, μπέ.

—Μπρός!

Ἁρπάζει μιὰ γλάστρα ὁ καλός σου καὶ τὴν πετᾶ μὲ μανία στὸν δρόμο. Καὶ ὁ μὲν μαυραγορίτης τὴν ἀπέφυγε. Ἀλλὰ ἀπ' τὰ κομμάτια της — ἔσκασε σὰν μπόμπα — ἐτραυματίστηκαν μερικοί. Ἐβούηξε ὁ δρόμος. Ἔφεραν τὴν ἀστυνομία. Ἅρπαξαν τὸν Πρόδρομο καὶ τὸν τραβοῦσαν μέσα, ἐνῷ ὁ δυστυχὴς διεμαρτυρόταν:

—Ἐμένα μπέ; Ἐκεῖνον νὰ πιάσετε κουζούμ! Ὀτιντήποτε ἀγοράζω, ὀτιντήποτε ἀοράζω, ὀτιντήποτε ἀοράζω, μ' ἐτιρέλλανε.

Κι' ἐνῷ τὸν ἔσερναν στὸ τμῆμα ἀπὸ πίσω τὸν συνώδευε θριαμβευτικὴ φωνή:

—Ὁτιδήποτε ἀγοράζω!

Κι' ὁ Πρόδρομος ὅλο ἄναβε καὶ κόρωνε:

—Οὖστ μπέ! Σκασμός, μπέ, ἰβγαλμένος νὰ σᾶς ἔνεται, ἡ γλῶσσα σας πεσμένη νὰ ἔνεται, τὴ φάουσα νὰ ἰβγάλετε.

Μὰ ἡ πρόγκα ἐξακολούθησε ἄγρια, λυσσαλέα, ἀλύπητη:

—Ὁτιδήποτε ἀγοράζω, Πρόδρομε!... Ὁτιδήποτε ἀγοράζωωω!..

Χ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Η ΚΟΥΤΑ

Ποὺ νὰ σᾶς πάρῃ ὁ διάολος νὰ σᾶς πάρῃ. Πόσοι εἶσαστε μωρέ; Πενῆντα χιλιάδες; Ὀγδόντα; Διακόσες; Πεντακόσες; Λεφοῦσι εἶσαστε; Σὲ σᾶς τὸ λέω, ποὺ μοὔχετε πάρει ἀπὸ μιὰ κούτα τσιγάρα στὰ ξερά σας καὶ χαλᾶτε τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ ξημερώματα ὡς τὴ νύχτα: «Ἐδῶ ἡ κούτα τοῦ μπακάλη!» Τί κακὸ εἶν' αὐτὸ μὲ σᾶς; Δὲν ἔχετε ἀφήσει πεζοδρόμιο, γωνία, δέντρο, πόρτα, παράθυρο ἐλεύθερο. Ὅλοι σας γενήκατε τσιγαρέμποροι καὶ σκούζετε σὰν δαιμονισμένοι. Λύσσα σᾶς ἔπιασε π' ἀνάθεμά σας! Γέροι, μεσόκοποι, νέοι, μυξάρικα δυὸ χρονῶν, γρηές, μεσόκοπες, κορίτσια, μπεμπέκες, ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνῶν πουλάει τσιγάρα. Θὰ μοῦ πῆτε ὅτι εἶνε δικαίωμά σας. Ἀλλὰ μὲ ρωτᾶτε ἐμένα ἂν μπορῶ νὰ σᾶς ἀνέχωμαι καὶ νὰ μὴν κάνω δυὸ βήματα χωρὶς νὰ σκοντάψω πάνω σὲ μιὰ κούτα τσιγάρα; Εἶναι κατάστασις αὐτὴ μαζί σας; Κάθομαι σ' ἕνα καφενεῖο νὰ πιῶ τὸ «γνήσιο καὶ μυρωδᾶτο ρεβύθι» μου καὶ ἀρχίζει ἡ παρέλασί σας μὲ τὴν κούτα στὸ χέρι:

—Τσιγάρα κύριος!

—Δὲν θέλω.

—Καὶ κοῦτες ἀγοράζω!

—Νὰ πᾶς στὸ διάολο!

Ὁρίστε κατάντια.. Ὁ μπεμπέκος τῆς γειτόνισσάς μου τῆς κυρὰ Μαργαρῶς, μόλις τελειώνει τὸ βύζαγμα, ἁρπάζει τὴν κούτα καὶ βγαίνει γιὰ τὸ ἐμπόριο τοῦ ποδαριοῦ. Μωρὲ ἤθελα νἄξερα πόσα πουλᾶτε καὶ πόσα πιάνετε τὴν ἡμέρα. Γιατὶ ἐγὼ κάθησα καὶ ὑπελόγισα κι' ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα ὅτι σ' ἕνα ἑκατομμύριο πληθυσμὸ ποὺ ἔχει ἡ ζουρλὴ αὐτὴ πόλι, οἱ ὀχτακόσες χιλιάδες πουλᾶνε τσιγάρα. Ξέρετε τί εἶσαστε; Λοιπόν, τεμπέληδες εἶσαστε. Κι' ἀντὶ νὰ κάτσετε νὰ κάνετε μιὰ ὁποιαδήποτε δουλειὰ τῆς προκοπῆς, τὴ βρήκατε τὴ λύσι: Μιὰ κούτα τσιγάρα στὸ χέρι καὶ περιοδεία καὶ ξεφωνητὸ γιὰ τὸ εὔκολο κέρδος. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μὴν πιῶ τὸ ρεβύθι μου ἥσυχος! Γιὰ νὰ μὴν περπατήσω στὸ δρόμο ἄνευ ἐμποδίων. Γιὰ νὰ μὴν ἡσυχάσουν τ' αὐτιά μου ἀπὸ τὴν κραυγή σας: «Ἐδῶ ὁ μπακάλης»! Ἀλλὰ δὲν φταῖτε σεῖς. Φταῖμε ἐμεῖς ποὺ δὲν τὸ κόβουμε γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί διάολο θὰ πουλᾶτε! Πάντως ἐγὼ σᾶς εἰδοποιῶ ἐπισήμως ὅτι τόκοψα. Καὶ ὅτι ἀπὸ αὔριο θὰ μαγγουροφορῶ. Ἐπῆρα μιὰ μαγγούρα χοντρή, μὲ ρόζους καὶ ἀλλοίμονο στὸν πρῶτο ἀπὸ σᾶς ποὺ θὰ μὲ πλησιάσῃ. Θὰ φάῃ μαγγουριὰ στὸ κεφάλι, ποὺ θὰ γίνῃ τὸ κεφάλι του ἀναπτῆρας. Εἶπα καὶ ἐλάλησα! Παληοτεμπέληδες!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ
ὁ ἰδιότροπος

Ἐνσταντανέ

ΚΟΡΩΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι στὸ σπίτι τῆς κυρίας Κουτεντιάδου δὲν ἀποτελεῖ γιὰ κανένα εὐχάριστο γεγονός. Τὰ δυὸ πιὸ δυσάρεστα συμβάντα ποὺ θὰ ἀποτελέσουν ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς ἑσπερίδος εἶνε τὰ ἑξῆς: Ἡ κυρία Κουτεντιάδου θὰ ἐπιδείξῃ τὸ φωνητικό της ταλέντο τραγουδῶντας, κατὰ τρόπον ἀποκλειστικὰ δικό της μερικὲς περίφημες ἄριες, ἡ δὲ κόρη της θὰ τὴν συνοδεύσῃ στὸ πιάνο, τὸ ὁποῖο τῆς ἀγόρασε πρὸ μηνῶν ὁ πατέρας της, ἕνας νεόπλουτος τῆς μαύρης ἀγορᾶς.

Μεταξὺ τῶν καλεσμένων εἶνε καὶ οἱ δυὸ ἀδελφοί: Τάκης καὶ Γιῶργος Βλασίου, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπιθυμοῦν καθόλου νὰ παρευρεθοῦν στὸ γλέντι. Δεδομένου μάλιστα ὅτι ἔχουν καταλάβει ὅτι τὸ ζεῦγος Κουτεντιάδου προορίζει εὐχαρίστως τὸν ἕνα ἐκ τῶν δυὸ γιὰ γαμπρὸ τῆς κόρης των.

Βλέποντας ὅμως ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ἀποφύγουν καὶ οἱ δύο τὴν ἀνεπιθύμητη πρόσκλησι, ἀποφασίζουν νὰ θυσιασθῇ ὁ ἕνας κι' ἔτσι πηγαίνει μόνο ὁ Τάκης.

—Ὁ ἀδελφός σας δὲν θὰ ἔλθῃ; τὸν ρωτάει ἡ οἰκοδέσποινα.

—Ὄχι! ἀπαντᾶ ἐκεῖνος. Παίξαμε κορώνα-γράμματα γιὰ νὰ ἰδοῦμε ποιός ἀπὸ τοὺς δυό μας θἀρχόταν, καί...

—Καὶ κερδίσατε ἐσεῖς, βέβαια.

— Ὄχι, κυρία μου, ἐγώ... ἔχασα!

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η ΘΥΣΙΑ μιᾶς ΚΑΡΔΙΑΣ

— Παιδί μου! Παιδί μου! βόγγηξε ἐκείνη.

Μὰ ὁ Κώστας ἐξακολούθησε ὁρμητικά.

— Πολλὲς φορὲς συλλογιζόμουν ποιὰ μάνα μ' ἄφησε στὸ δρόμο. Καὶ κατέληγα στὸ συμπέρασμα πῶς δὲν ἦταν δυνατὸν ἡ μάνα μου νὰ τὄκανε αὐτό. Ἤμουν βέβαιος πῶς θὰ εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα μου καὶ πῶς οἱ γείτονες θὰ μ' ἄφησαν στὸ δρόμο... Μὰ τώρα.

— Ὄχι, ξεφώνισε ἡ Λίζα. Ὄχι. Αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἀνεχθῶ. Κώστα, παιδί μου! Ὄχι! Ἐγὼ δὲ σ' ἄφησα. Στ' ὁρκίζομαι. Ἐγώ, εἶχα τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσω πῶς εἶσαι παιδί μου. Τὸ εἶχα ὁμολογήσει. Κι' ὅλοι ἔμαθαν πῶς ἔχασα ἔπειτα τὸ νόθο μου παιδί.. Ἂν ἔκανα καμμιὰ ἁμαρτία, αὐτὴ εἶνε. Δὲν ἔχεις πατέρα νόμιμο. Αὐτό... Αὐτό, θὰ μπορέσης νὰ μοῦ τὸ συγχωρήσης;

— Αὐτό; ἀποκρίθηκε ὁ Κώστας ζωηρά. Αὐτό, τὸ ἤξερα, τὸ εἶχα ὑπ' ὄψιν. Δὲν θὰ σὲ κρίνω ἐγὼ γι' αὐτὸ μητέρα.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὰ χείλη του πρόφεραν αὐτὴ τὴ λέξι, καὶ τὴν πρόφεραν μὲ ἀπέραντη τρυφερότητα, μὲ δειλία μαζὶ κι' ἀδεξιότητα.

— Ὤ, φώναξέ με πάλι μητέρα, εἶπε ἡ Λίζα, σὰν τρελλή. Φώναξέ με πάλι. Νομίζω πῶς ἀκούω ἕνα μωρὸ παιδάκι, τὸ Ντῖνο μου, ποὺ τὸν ἔχασα.

— Μανούλα, εἶπε ὁ Κώστας γλυκά.

Καὶ τώρα ἄνοιξε αὐτὸς τὴν ἀγκαλιά του. Θάθελε νὰ ρωτήση κι' ἄλλα. Θάθελε νὰ μάθη λεπτομέρειες. Πῶς εἶχε χαθεῖ καὶ τὸν ἔκλαιγε εἰκοσιπέντε χρόνια; Καὶ τόσα ἄλλα, καὶ τόσα ἄλλα! Μὰ τώρα δὲν μποροῦσε κι' αὐτὸς νὰ συλλογιστῆ τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς εἶχε μπροστά του τὴ μητέρα του.

Τὴν κύτταξε τώρα, σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε πρώτη φορὰ στὴ ζωή του. Κι' ἡ ποιητικὴ ψυχή του, διάβασε ἀμέσως στὴ φυσιογνωμία της τὴ θλιμμένη της ἱστορία.

Ναί, αὐτὰ τὰ μάγουλα τὰ πρόωρα ρυτιδωμένα, εἶχαν χλωμιάσει περιμένοντάς τον. Αὐτὰ τὰ μαλλιὰ εἶχαν ἀσπρίσει μὲ τὴ δική του ἔννοια. Αὐτὰ τὰ μάτια, ποὺ φαίνονταν ἀκόμα ὄμορφα, εἶχαν θολώσει ἀπὸ τὰ δάκρυα. Καὶ αὐτὰ τὰ χείλη εἶχαν μαραθῆ προφέροντας τὄνομά του.

— Μανούλα!..

Αὐθόρμητα ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, καὶ γιὰ κάμποση ὥρα ἀκούγονταν μονάχα οἱ λυγμοί τους.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Κώστας σὲ λίγο, ἀκουμπῶντας χαδιάρικα τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο της, πές μου τὴν ἱστορία μου μανούλα. Πές μου τὰ ὅλα.

Περίμενε, ἀκίνητος, μὲ κλειστὰ μάτια, ἀπολαμβάνοντας τὴν εὐτυχία νὰ γέρνη στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς μάνας.

Ἡ Λίζα, ἄρχισε. Μὲ φωνὴ πνιγμένη στὴν ἀρχή, ἔπειτα ὅλο καὶ πιὸ ζωντανή, ὅλο καὶ πιὸ ζωηρή, λὲς καὶ εἶχαν γίνει χθὲς ὅλα αὐτὰ τὰ τραγικὰ περιστατικά, τοῦ διηγήθηκε τὸν κρυφό της ἔρωτα μὲ τὸν πατέρα του. Πῶς τοῦ δόθηκε δίχως ὑπολογισμό. Πῶς ὑπέφερε ἔπειτα μὲ τὴν ἄρνησι τῆς θειᾶς του.

Κι' ἔπειτα πῶς νόμισε πῶς τῆς χάρισαν τὰ οὐράνια ὅταν ἀπόκτησε τὸ παιδί. Τοῦ διηγήθηκε ἔπειτα τὶς ἐλπίδες της καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις της, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ στεφανωθῆ μὲ τὸν πατέρα του. Κι' ἔπειτα, τρέμοντας σύγκορμη, τοῦ διηγήθηκε πῶς χάθηκε αὐτός. Πῶς ἔτρεχε μερόνυχτα σὰν τρελλὴ γιὰ νὰ τὸν βρῆ, πῶς χρόνια ὁλόκληρα κύτταζε τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ τὸν ἀνεκάλυπτε.

Ὁ Κώστας εἶχε δακρύσει. Τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ φιλοῦσε κάθε τόσο καὶ τῆς ἔλεγε:

—Μανούλα! Πόσο θὰ ὑπέφερες κι' ἐσύ, μανούλα!

Κι' ἄξαφνα ἡ Λίζα σταμάτησε. Ὅταν ἔφθασε στὸ σημεῖο πῶς τὸν ζητοῦσε καὶ δὲν κατώρθωνε νὰ τὸν βρῆ, σταμάτησε. Ὅλα τοῦ τὰ εἶχε πῆ. Μονάχα τὄνομα τοῦ πατέρα του τοῦ εἶχε κρατήσει μυστικό.

—Μανούλα, εἶπε ὁ Κώστας τρυφερά. Καὶ τώρα πές μου. Ποιός εἶνε ὁ πατέρας μου;

—Παιδί μου, ἀποκρίθηκε ἡ Λίζα μὲ φωνὴ σβυσμένη. Ὅλα στὰ εἶπα, αὐτὸ ὅμως εἶνε ἀδύνατον νὰ στὸ πῶ.

Ὁ Κώστας πετάχτηκε. Τὴν κύτταξε μὲ μάτια λαμπερά.

— Πῶς; φώναξε ὁρμητικά. Δὲ θὰ μοῦ πῆς ποιός εἶνε ὁ πατέρας μου; Ἐπιμένεις; Μὰ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα μητέρα νὰ μοῦ τὸ κρατήσης ἐμένα μυστικό. Ὅποιος καὶ νὰ εἶνε, ἀφοῦ ἦταν ζωγράφος, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ντρέπεσαι.

— Ντῖνο μου, παρακάλεσε ἡ Λίζα σιγά. Σὲ ζητῶ γιὰ χάρι. Μὴν ἐπιμένης, μὴ μὲ ρωτήσης ποτὲ γιὰ τὸν πατέρα σου. Τὄνομά του εἶνε ἀδύνατον νὰ στὸ πῶ.

Τὴν κύτταξε σαστισμένος.

—Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Τί χειρότερο θὰ μάθω; Τί χειρότερη ἰδέα μπορῶ ν' ἀποκτήσω γιὰ σένα; Μανούλα, ἔλα... Μὴν εἶσαι κουτή. Νομίζεις πῶς σ' ἀγαπῶ λιγώτερο ἐπειδὴ εἶμαι νόθος; Ποιό εἶνε τὸ ἔγκλημά σου, μάνα; Ὅτι ἀγάπησες; Μοῦρχεται νὰ κλαίω γι' αὐτό. Ὅταν συλλογίζωμαι πόσο ἀγαπηθήκατε μὲ τὸν πατέρα καὶ πῶς σᾶς κατέτρεξε ἡ μοῖρα, μοῦρχεται νὰ κλαίω. Ἀλλὰ ἔχω τὸ δικαίωμα κι' ἐγὼ νὰ ξέρω ποιός εἶνε ὁ πατέρας μου.

—Ντῖνο μου... μὴ μὲ βασανίζεις. Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆς, αὐτὸ δὲ θὰ τὸ μάθης ποτέ.

Τὴν κύτταξε δυσαρεστημένος. Ἕνα σύννεφο πέρασε στὰ ὄμορφα φωτερά του μάτια.

—Ὄχι, μητέρα, δὲν γίνεται, εἶπε σταθερά. Θὰ μοῦ πῆς τὄνομά του;

Ἀπὸ τὰ λόγια σου φαίνεται πῶς τὸν ἀγαπᾶς. Δὲν φαίνεται νὰ σοῦκανε κακό. Ἔπειτα, ἀφοῦ εἶνε πεθαμένος;

—Ντῖνο μου, ἱκέτευε ἡ Λίζα, ἑνώνοντας τὰ χέρια της. Δὲ βλέπεις πῶς μὲ βασανίζεις; Δὲν ἔχεις πατέρα. Αὐτὸ σοῦ φτάνει. Ἕως χθὲς δὲν εἶχες οὔτε μάνα... Μὰ σήμερα εἶσαι πιὸ πλούσιος. Ἔχεις μάνα... Δόξασε τὸ Θεὸ γι' αὐτὸ καὶ μὴν ἐπιμένης.

— Περίεργη εἶσαι! εἶπε ὁ Ντῖνος ἐχθρικὰ σχεδόν. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελες οὔτε κἂν νὰ μοῦ ὁμολογήσης ὅτι εἶσαι μητέρα μου.

—Παιδί μου ἀποκρίθηκε ἡ Λίζα μὲ φωνὴ τσακισμένη. Δὲν κατάλαβες γιατί; Ἐσὺ εἶσαι μορφωμένος, τώρα μπαίνεις γαμπρὸς σ' ἕνα σπίτι πλούσιο κι' ἀρχοντικό. Ἴσως θὰ ἤσουν πιὸ εὐτυχισμένος ἂν δὲν ἤξερες πῶς ἔχεις μιὰ μάνα φτωχιὰ καὶ ταπεινὴ σὰν κι' ἐμένα...

Σταμάτησε καὶ πρόσθεσε γρήγορα:

—Μὰ καὶ τώρα ἀκόμα, Ντῖνο μου... Τώρα ποὺ τὄμαθες ἐσύ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ μάθη κανένας ἄλλος. Δὲν μποροῦν νὰ τὸ φανταστοῦνε. Γιὰ τὰ σκίτσα μποροῦμε νὰ βροῦμε καμμιὰ πιθανοφανῆ ἐξήγησι... Μὴ τοὺς τὸ μαρτυρήσης ὅτι εἶμαι μητέρα σου. Ράβω στὴν πεθερά σου εἴκοσι χρόνια. Ἴσως δὲν τῆς ἀρέσει νὰ συμπεθερέψη μὲ τὴν μοδίστρα της. Ἔπειτα θ' ἀρχίσουν κι' αὐτοὶ νὰ ρωτᾶνε γιὰ τὸν πατέρα σου. Ναί, Ντῖνο μου, ὅσο τὸ συλλογίζομαι, τόσο καλύτερο μοῦ φαίνεται νὰ μὴ τοὺς πῆς τίποτε.

—Μανούλα, εἶπε ὁ Ντῖνος τρυφερὰ πάλι. Ἔχεις τὴν ἰδέα πῶς ἀλήθεια θὰ ντραπῶ ἐπειδὴ εἶσαι σὺ μητέρα μου; Ξεχνᾶς πῶς ἄρχισα τὴ σταδιοδρομία μου; Ἐξ ἄλλου καὶ βασιλῆας ἂν ἤμουν, ποτὲ δὲ θὰ ντρεπόμουν γιὰ τοὺς γονεῖς μου... Μὰ πές μου τώρα, μανούλα. Ἔλα, πές μου ἀμέσως γιὰ τὸν πατέρα μου.

Ἔκρυψε ἡ Λίζα τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της καὶ βόγγηξε.

—Ντῖνο... Ὄχι, ὄχι.

— Καλά, παρακάλεσε αὐτός. Δὲ θέλεις νὰ μοῦ πῆς τὸ ὄνομά του. Πές μου τοὐλάχιστον πότε πέθανε; Πῶς πέθανε;

—Νά, πέθανε, ὅπως πεθαίνει ὁ κόσμος, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ βραχνὴ ἡ Λίζα. Ἀρρώστησε καὶ πέθανε... Ναί, πέθανε.

Ἡ φωνή της ἔτρεμε καὶ ὁ τόνος της ἄφησε ἀμφιβολία στὴν ψυχὴ τοῦ Ντίνου.

—Νὰ τὸ πιστέψω κι' αὐτό; ρώτησε σιγά. Πέθανε ἀλήθεια; Πότε πέθανε;

—Λίγον καιρὸ ἀφοῦ σὲ χάσαμε, ἀποκρίθηκε ἡ Λίζα.

—Τόσο νέος;

— Ναί, ἦταν νέος μόλις εἰκοσιοχτὼ χρονῶν.

Σταμάτησε. Τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της.

—Μανούλα, ψιθύρισε ὁ Ντῖνος, καὶ πέρασε τὸ χέρι του γύρω στοὺς ὤμους της. Ἔλα, πές μου τὰ ὅλα. Θὰ ὑποφέρης λιγώτερο ὅταν μοῦ τὰ πῆς...

Ἡ Λίζα ἔτρεμε. Ναί, ἤξερε πῶς ἂν ἔγερνε στὸν ὦμο αὐτοῦ τοῦ δυνατοῦ παλληκαριοῦ, καὶ τὰ ὡμολογοῦσε ὅλα, θὰ ὑπέφερε λιγώτερο. Μὰ πῶς θἄκουγε αὐτὸ τὸ παιδὶ πῶς ὁ πατέρας του εἶνε δολοφόνος, κατάδικος;

Καὶ σὰν ἀπάντησι στὴ σκέψι της, ὁ Ντῖνος εἶπε:

—Μιὰ φορά, γιὰ τὸν πατέρα μου ξέρω ἀρκετά. Ζωγράφος ἦταν καὶ μοῦμοιαζε ὅπως λές. Καθὼς καταλαβαίνω κι ἡ οἰκογένειά του ἦταν καλή. Θὰ ἦταν τίμιος βέβαια καὶ ἠθικός, ἀφοῦ ἤθελε νὰ σὲ στεφανωθῆ... φτωχός, μὲ μέλλον ἀνοιχτὸ μπροστά του. Τί ὡραιότερο ζητᾶς ἀπὸ αὐτό; Μ' ἀρέσει ποὺ εἶμαι γυιὸς ἑνὸς τέτοιου πατέρα, ἑνὸς καλλιτέχνη. Μὲ συγκινεῖ ἡ ἰδέα πῶς ὁ πατέρας μου κύτταζε τὸ παιδιάτικο μου πρόσωπο μὲ λαχτάρα, τὸ φιλοῦσε, τὸ ζωγράφιζε. Μὰ ποιός ἦταν αὐτὸς ὁ πατέρας μου;

—Ντῖνο, φώναξε ἡ Λίζα μὲ ἀπόγνωσι. Κάνε με ὅ,τι θέλεις. Δὲν θὰ τὸ μάθης τ' ὄνομα τοῦ πατέρα σου ποτέ.

Ὁ Ντῖνος ποὺ τὴν εἶχε ἀγκαλιασμένη, τὴν ἄφησε ἀπότομα. Ὁ θυμὸς ἔλαμψε στὰ μάτια του.

—Πολὺ καλά! εἶπε κοφτά. Αὐτὸ μοῦ δείχνει πῶς κάποιο μυστικό, κάποιο τρομερὸ μυστικὸ ἴσως, βαραίνει τὴ γέννησί μου. Δὲν θὰ εἶνε τὰ πράγματα ὅπως μοῦ τὰ λές, μητέρα. Ποιός ξέρει μὲ τί ἀνομία γεννήθηκα... Τρομάζω ποὺ τὸ σκέπτομαι. Μὰ ἡ ἄρνησί σου αὐτὴ μοῦ δίνει τὴ βεβαιότητα πῶς εἶμαι παιδὶ μιᾶς ἀνόμης σχέσης...

Σταμάτησε, μὲ μάτια φλογισμένα. Καὶ σὲ λίγο εἶπε κοφτά:

—Φεύγω λοιπὸν μητέρα. Τὸ δῶρο ποὺ μοῦ χάρισες εἶνε μισό... Μοῦ ἀφίνεις μέσα στὴν ψυχή μου κάποιο κενό... Κάτι δὲν εἶνε στὴ θέσι του... Καληνύχτα, μητέρα.

Τῆς φίλησε τυπικὰ τὸ χέρι κι' ἔφυγε βιαστικός.

Εἶχε κιόλας νυχτώσει. Τὸ σκοτάδι ἔπεφτε στὴν φτωχὴ κάμαρα τῆς Λίζας.

Ἔγειρε ἡ γυναῖκα τὸ κεφάλι της στὰ χέρια της καὶ δὲν σκέφθηκε ν' ἀνάψη φῶς. Οὔτε ἔκλαιγε, οὔτε μιλοῦσε. Ἡ ἀπελπισία της ἦταν τώρα στεγνή, βουβή. Γιατὶ τῆς φάνηκε πῶς καθὼς ἔφευγε ὁ γυιός της θυμωμένος, τὸν ἔχανε γιὰ δεύτερη φορά, ἀνεπανόρθωτα, κι' ἡ καρδιά της σπάραζε, δὲ βαστοῦσε πιὰ νὰ τὸν ξαναχάση. Μὰ πάλι, πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ ἀποκαλύψη τὸ φοβερὸ μυστικό;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΝΑΣ ΜΠΕΚΡΗΣ ΣΤΟΝ... ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Στὰ περίχωρα ἑνὸς χωριοῦ τῆς Πομερανίας ἕνας παπᾶς μιὰ μέρα ἐνῶ περπατοῦσε εἶδε νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρυὰ ἕνας μεθυσμένος.

— Παπᾶ μου, καλὰ ποὺ σὲ βρῆκα! τοῦ φώναξε ὁ χωριάτης μόλις πλησίασε. Θέλω νὰ μ' ἐξομολογήσης.

—Πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀπάντησε ὁ παπᾶς, Στὴν κατάστασι ποὺ εἶσαι δὲν μπορεῖς νὰ ἐξομολογηθῆς. Ἐσὺ δὲν βλέπεις τὴ μύτη σου, Χριστιανέ μου.

—Ἴσα-ἴσα, παπᾶ μου, τώρα εἶνε δροσερὸ τὸ μνημονικό μου καὶ θυμᾶμαι ὅλες τὶς ἁμαρτίες μου.

—Ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ! Ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ σταθῆς στὰ πόδια σου.

—Τί σημασία ἔχει αὐτό; Ἢ θὰ μ' ἐξομολογήσης ἢ θὰ σὲ σφάξω σὰν ὀρνίθι!...

Κι' ὁ μεθυσμένος τράβηξε ἕνα μαχαίρι ἀπ' τὴ ζώνη του.

Ὁ παπᾶς κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποκύψη.

—Ἐμπρός! τί νὰ γίνη, ἀφοῦ ἐπιμένεις τόσο πολύ, εἶπε στὸ μεθυσμένο χωριάτη.

Τότε ὁ μεθυσμένος ἄρχισε νὰ ἐξομολογῆται τὶς ἁμαρτίες του. Ὁ παπᾶς τὸν ἄκουγε μὲ ὑπομονή. Κι' ὅταν τελείωσε τοῦ εἶπε:

—Πήγαινε τώρα! Ἀφίονταί σου αἱ ἁμαρτίαι!

—Ἀλήθεια μοῦ λές, παπᾶ μου; Δηλαδὴ ἂν πεθάνω τώρα θὰ πάω κατ' εὐθεῖαν στὸν Παράδεισο ἀφοῦ δὲν ἔχω πιὰ κανένα κρίμα;

—Κατ' εὐθεῖαν...

Ὁ μεθυσμένος σκέφθηκε λίγο καὶ εἶπε:

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι θέλω τώρα νὰ πεθάνω. Δὲν πρέπει νὰ χάσω τὴν εὐκαιρία. Λοιπόν, παπᾶ μου, σὲ παρακαλῶ, πάρε τὸ μαχαίρι μου καὶ κόψε τὸ λαιμό μου!

Κρύος ἱδρώτας ἔλουσε τὸν παπᾶ.

—Μὰ χριστιανέ μου, τοῦ εἶπε. Ἕνας παπᾶς δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώση ἄνθρωπο...

—Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν δέχεσαι, θὰ σκοτωθῶ μόνος μου.

Κι' ὁ χωριάτης σήκωσε τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ τὸ μπήξη στὴν καρδιά του.

Ὁ παπᾶς σκέφθηκε ὅτι ὁ μεθυσμένος ἦταν ἱκανὸς γιὰ ὅλα

—Ἀφοῦ θέλεις νὰ πεθάνης ἀπ' τὰ χέρια μου, τοῦ εἶπε, ἔλα γονάτισε, νὰ σοῦ κόψω τὸ λαιμό.

Ὁ παπᾶς τὸν χτύπησε τότε μὲ τὴν κοκκαλένια λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ. Κι' ὁ μεθυσμένος νομίζοντας ὅτι εἶχε πεθάνει πραγματικὰ κι' ὅτι εἶχε πάει γραμμὴ στὸν Παράδεισο, ἔπεσε καταγῆς κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζη. Ὁ παπᾶς ἔβαλε τὸ μαχαίρι στὴν τσέπη του καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

—Ὁ ὕπνος θὰ τοῦ κάνη καλό, σκέφθηκε. Ὅταν ξυπνήση θὰ ἔχη ξεμεθύσει.

Λίγο πιὸ πέρα ὁ παπᾶς ἀντάμωσε μερικοὺς χωριάτες ἀνεβασμένους σὲ μιὰ σούστα. Τοὺς σταμάτησε καὶ τοὺς παρακάλεσε ἀφοῦ τοὺς διηγήθηκε τὴν περιπέτειά του, νὰ φορτώσουν στὴ σούστα τὸ μεθυσμένο καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν σπίτι του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο οἱ χωριάτες βρῆκαν τὸν μεθυσμένο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος, σὰν νὰ ἦταν νεκρός. Ἄρχισαν τότε νὰ τοῦ φωνάζουν. Μὰ αὐτὸς δὲν ἔδινε καμμιὰ ἀπάντησι. Τὸν ἔσπρωξαν, μὰ ὁ... πεθαμένος δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀναστηθῆ. Στὸ τέλος τὸν πῆραν οἱ μισοὶ ἀπ' τὰ πόδια καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ ἀπ' τὰ χέρια καὶ τὸν σήκωσαν ψηλά. Τότε ὁ μεθυσμένος ἄνοιξε τὸ ἕνα μάτι του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἀφῆστε με ἥσυχο! Δὲν βλέπετε πῶς εἶμαι πεθαμένος;

—Δὲν εἶσαι πεθαμένος! τοῦ ἀπάντησαν. Πρέπει νἄρθῆς μαζί μας...

—Τί θέλω μαζί σας; Ἐγὼ βρίσκομαι στὸν Παράδεισο τώρα...

—Ἔλα νὰ πᾶμε νὰ πιοῦμε...

—Νὰ πιοῦμε; ρώτησε ὁ νεκρός, ἀνοίγοντας καὶ τ' ἄλλο μάτι.

—Ναί.

—Ὄχι, ὄχι, οἱ νεκροὶ δὲν πίνουν!

Τοῦ κάκου οἱ χωριάτες προσπάθησαν νὰ τὸν καταφέρουν ν' ἀνέβη στὴ σούστα γιὰ νὰ τὸν πᾶνε σπίτι του.

Σὲ ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ἔλεγαν, ἐκεῖνος τοὺς ἀπαντοῦσε:

—Εἶμαι πεθαμένος!

Στὸ τέλος ἕνας ἀπ' τοὺς χωριάτες τοῦ εἶπε:

—Ἀφοῦ εἶσαι πεθαμένος δὲν πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ, γιατὶ θὰ σὲ φᾶνε τὰ θηρία.

—Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνω;

—Νὰ ἔρθης, σὰν καλὸς χριστιανός, νὰ σὲ θάψουμε στὸ νεκροταφεῖο... Πῶς θὰ πᾶς στὸν Παράδεισο, ἂν δὲν σὲ θάψουν;

— Ἔχετε δίκηο! ἀπάντησε ὁ μεθυσμένος. Πηγαίνετέ με νὰ μὲ θάψετε!

Οἱ χωριάτες τὸν φόρτωσαν στὴ σούστα καὶ τὸν κουβάλησαν στὸ σπίτι του.

Ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του τὸν ἔβαλαν στὸ κρεββάτι του...

Ὁ χωριάτης κοιμήθηκε κάμποσες ὧρες. Ὅταν ξύπνησε μισάνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε κοντά του τὴ γυναῖκα του, ποὺ δὲν τὴν ἀγαποῦσε διόλου... Στραβομουτσούνιασε τότε καὶ ξεφώνισε:

—Συμφορά μου!... Κι' ἐσὺ στὸν Παράδεισο βρίσκεσαι!... Χάθηκα!... Προτιμῶ νὰ ξαναγυρίσω στὴ γῆ!

Καί... ξαναζωντάνεψε ἀνοίγοντας καὶ τὰ δυό του μάτια.

ΧΑΝΣ ΡΙΤΚΕ

Κινησιοθεραπεία

Περὶ τῶν τρόπων καὶ τῶν μέσων διὰ τῶν ὁποίων διατηρεῖται ἐπὶ μακρὸν ἡ ὠμορφιὰ καὶ ἡ φυσικὴ ἀνθηρότης τοῦ προσώπου ἔχομε μιλήσει ἀρκετά. Ἀλλὰ ἡ ὡραιότης τοῦ προσώπου ἀποτελεῖ ἕνα μόνο μέρος τοῦ ἁρμονικοῦ συνόλου. Γενικῶς ἕνα ἄτομο, γιὰ νὰ θεωρῆται πράγματι ὡς αἰσθητικῶς ὡραῖο πρέπει νὰ παρουσιάζη ἐκτὸς τῆς ὡραιότητος τοῦ προσώπου καὶ ἀνάλογη ἁρμονία μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἐν γένει κανονικῆς καὶ ὑγιοῦς ἀναπτύξεως καὶ διαπλάσεως τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ σώματός του. Οἱ φροντίδες μας λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ περιορίζωνται μόνο στὴν διατήρησι τῆς ὡραιότητος τοῦ προσώπου, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀπόκτησι ἑνὸς ὡραίου, ὑγιοῦς καὶ ἁρμονικοῦ σώματος, πρᾶγμα ποὺ συντελεῖ τεραστίως στὴν ἐμφάνισι ἑνὸς αἰσθητικοῦ συνόλου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ διατηρηθῆ ἕνα σῶμα ὡραῖο, ἁρμονικό, γερὸ καὶ καλοδεμένο χρειάζονται ὡρισμένες προσπάθειες καὶ ἐφαρμογὴ μερικῶν κανόνων ὑγιεινῆς. Τοὺς κανόνες αὐτοὺς πρέπει ν' ἀκολουθῆ κανεὶς σταθερῶς ἀπὸ τὴν τρυφερώτερη ἰδίως ἡλικία, γιατὶ ἀλλοιώτικα ἡ ὠμορφιὰ τῆς νεότητος περνᾶ γρήγορα καὶ κατόπιν μὲ τὴν πάροδο τῶν ἐτῶν εἶνε δύσκολος ἡ ἐφαρμογή των.

Στὴν Εὐρώπη δίνουν μεγάλη σημασία στὸ κεφάλαιο αὐτὸ τῆς σωματικῆς φυσικῆς ἀγωγῆς καὶ ὑγείας. Ἡ μέριμνα γιὰ τὴν αἰσθητικὴ ὑγεία τοῦ παιδιοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερὴ ἀκόμη ἡλικία. Διότι γνωρίζουν ἐκεῖ καλά, ὅτι ἡ σωματικὴ ὑγεία εἶνε τὸ πᾶν καὶ ὅταν αὐτὴ χάνεται, συμπαρασύρει ἀσφαλῶς καὶ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν ζωτικότητα τοῦ ἀτόμου, ἀδιαφόρως ἡλικίας. Ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ κανονικὴ λειτουργία τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τοῦ ἀτόμου καὶ ἡ πρόληψις συσσωρεύσεως τοπικοῦ λίπους ἐπ' αὐτῶν, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας παρουσιάζονται μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν ὡρισμένες σοβαρὲς ὀργανικὲς παθήσεις, ὅπως ὁ ἀρθριτισμός, ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις, αἱ παθήσεις τῶν ἐντέρων, τοῦ ἥπατος καὶ τῆς καρδίας, ὁ διαβήτης κτλ. ἔχει ἐπιβληθῆ στὰ σχολεῖα, στοὺς διαφόρους κρατικοὺς ὀργανισμοὺς καὶ στὰ ἐργοστάσια.

Ἀλλὰ καὶ στὰ σπίτια των οἱ Εὐρωπαῖοι, καθὼς καὶ σὲ κλειστὸ χῶρο καὶ στὰ γραφεῖα των ἀκόμη, δὲν παραμελοῦν κάθε πρωῒ τὴν ἐκτέλεσι ὡρισμένων ἐλαφρῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων, γιατὶ ξέρουν καλὰ πόσο ὠφέλιμες εἶνε στὸν ὀργανισμό.

Οἱ πρόοδοι ποὺ ἔχουν γίνει ἀπὸ δεκαπενταετίας στὰ ζητήματα τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς εἶνε μεγάλες. Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν μου τὸ τί γίνεται στὶς διάφορες σχολὲς σωματικῆς ἀγωγῆς στὴν Γερμανία, Γαλλία, Σουηδία, Φινλανδία καὶ λοιπὰς χώρας τῆς Εὐρώπης, καθὼς καὶ τὰ εἰδικὰ συγγράμματα τοῦ Ζὰν Πρεβώ, τοῦ Ρενὲ Λανφουὰ καὶ ἄλλων εἰδικῶν ἐπάνω στὰ ζητήματα αὐτά, θὰ σᾶς γράψω μιὰ σειρὰ μαθημάτων, στὰ ὁποῖα θὰ δῆτε πῶς χωρὶς καμμιὰ μεγάλη καὶ πολύωρη προσπάθεια, χωρὶς βάσανα, χωρὶς ἔξοδα καὶ δίχως νὰ χρειάζεσθε γυμναστήρια ἢ εἰδικὲς γυμναστικὲς αἴθουσες, θὰ μπορῆτε νὰ κάνετε τὶς ἀπαραίτητες γυμναστικὲς ἀσκήσεις, τόσο γιὰ τὴν γενικὴ ἀνάπτυξι καὶ κανονικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ, ὅσο καὶ γιὰ τὴν τόνωσι, ἀνάπτυξι καὶ φορμάρισμα ὡρισμένων μελῶν τοῦ σώματος καὶ τὴν θεραπεία ὡρισμένων ἀντιαισθητικῶν ἐλαττωμάτων τους.

Γιὰ τὶς ἀσκήσεις αὐτὲς σᾶς ἀρκοῦν μερικὰ πολὺ ἁπλὰ μέσα ὅπως π.χ. μιὰ λαστιχένια μπάλα, ἕνα μπαστοῦνι, μιὰ καρέκλα ἢ ἕνα σχοινάκι, οὕτως ὥστε μπορεῖτε κάλλιστα νὰ τὶς κάνετε εὔκολα στὸ σπίτι σας, στὸ ὕπαιθρο ἢ στὴ θάλασσα. Πρὸς καλυτέραν κατανόησι κι' εὐχερεστέρα ἐκτέλεσι τῶν ἀσκήσεων αὐτῶν θὰ περιγράψω χωριστὰ τὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸ καθένα ἀπὸ τὰ διάφορα μέλη τοῦ σώματος. Π.χ. γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα, γιὰ τοὺς μῦς, γιὰ τὸ στῆθος, γιὰ τὴ ράχι, γιὰ τοὺς μηρούς κτλ.

Στὸ ἑπόμενο ἡ συνέχεια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

◆ ◆ ◆

Οἱ «Ἄθλιοι» τοῦ Οὐγκὼ

Ὅταν ἐξεδόθησαν οἱ «Ἄθλιοι», τὸ περίφημο μυθιστόρημα τοῦ Οὐγκώ, τὸ κοινὸν τὸ ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς κριτικοὺς τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι τὸ κατακεραύνωσαν. Ὁ Προσπὲρ Μεριμὲ μάλιστα, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κολόμβας» καὶ φιλολογικὸς ἀντίπαλος τοῦ Οὐγκὼ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Οἱ «Ἄθλιοι» εἶνε ἕνα βιβλίο ἄθλιο, ἀνιαρό, ἠλίθιο, πρόστυχο, ἀνήθικο. Πιστεύω ὅτι ὁ κόσμος μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἀποκτηνώνεται, καὶ ἀπόδειξις ὅτι διαβάζει μὲ ἀγάπη τέτοια βιβλία. Ἀρχίζω πλέον νὰ πιστεύω ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶνε κατώτεροι τοῦ γορίλλα. Ὁ Οὐγκὼ εἶνε ἕνας κοινότατος ἄνθρωπος, χωρὶς ἀρχές, χωρὶς χαρακτῆρα, χωρὶς τίποτε. Εἶνε ἄνθρωπος ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ μιλάη χωρὶς νὰ σκέπτεται. Καὶ γι' αὐτὸ γράφει στὸ βρόντο».

ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ἕνα στριγγὸ σφύριγμα τῆς ἀτμομηχανῆς ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησι τῆς ἁμαξοστοιχίας. Μ' ὅλα τὰ πενῆντα του χρόνια, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Χάλβις κατώρθωσε νὰ πηδήση τὴν τελευταία στιγμὴ στὸ τελευταῖο βαγόνι, ἕνα βαγόνι τρίτης θέσεως. Στὸ διάδρομο, ὁ ἀστυνομικὸς σταμάτησε ἀπότομα ἀκούγοντας φωνὲς καὶ κλάματα μικροῦ παιδιοῦ. Πλησίασε ἀμέσως στὸ διαμέρισμα ἀπ' ὅπου ἐρχόντουσαν οἱ φωνὲς κι' εἶδε ἕναν ἄνθρωπο νὰ χτυπάη βάναυσα ἕνα δυστυχισμένο παιδί, ποὺ καθόταν στὸ διπλανὸ κάθισμα.

—Ἆ! παληόπαιδο, μοῦ ἔκλεψες τὸ φαγητό μου ἔ; φώναζε χωρὶς κανεὶς νὰ τολμάη νὰ ἐπέμβη...

—Φθάνει κτῆνος! κραύγασεν ὁ Χάλβις, ὁρμῶντας ἐπάνω του καὶ συγκρατῶντας τον. Κάθησε ἥσυχα γιατὶ θὰ φωνάξω τοὺς ἀστυφύλακες!...

—Εἶνε ἕνας ἀλήτης, ἕνας λωποδύτης! φώναξε ἐκεῖνος.

—Καὶ σένα σὲ γνωρίζω ποιός εἶσαι, Τζώρτζ Μάκοβιτς, εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Πρόσεξε λοιπόν. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι βρίσκεσαι ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησι.

Ἕνας κομψὸς νέος ποὺ βρισκόταν στὸ διάδρομο μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὸ διαμέρισμα, ὅπου συνέβαινεν ἡ σκηνὴ αὐτή, τινάχτηκε ἐλαφρὰ στὸ ἄκουσμα τῶν τελευταίων λέξεων τοῦ Χάλβις, καὶ τοῦ ἔρριξε ἕνα λοξὸ βλέμμα.

Ὁ Χάλβις πῆρε μαζί του τὸ παιδὶ καὶ πέρασε σ' ἕνα ἄδειο διαμέρισμα πρώτης θέσεως. Ἤθελε νὰ βρῆ λίγη ἡσυχία γιὰ νὰ μπορέση νὰ τακτοποιήση τὶς σκέψεις του, προκειμένου νὰ ἐξιχνιάση τὸ μυστήριο ἑνὸς φρικτοῦ ἐγκλήματος, ποὺ εἶχε γίνει στὴν κωμόπολι Καρατῶ.

Ὁ μικρὸς στεκόταν μπροστά του κυττάζοντάς τον δειλά.

—Κάθησε ἐκεῖ ἀπέναντί μου, τοῦ εἶπε ὁ Χάλβις μὲ φιλικὸ τόνο.

Ὁ μικρὸς ὑπάκουσε.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἄρχισε νὰ καταστρώνη τὸ σχέδιό του.

Εἶχαν περάσει 24 ὧρες ἀπὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα. Στὴν κωμόπολι Καρατῶ, μιὰ οἰκογένεια, ἀποτελουμένη ἀπὸ πατέρα, μητέρα καὶ κόρη, κατακρεουργήθηκε ἄγρια, χωρὶς νὰ βρεθῆ κανένα ἴχνος τῶν δολοφόνων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συναποκομίσει καὶ ὅλα τὰ χρυσαφικὰ τῆς οἰκογενείας.

Ὁ ἀστυνόμος τῆς κωμοπόλεως ἐπέμενε ν' ἀναζητῆ τοὺς δράστας ἀνάμεσα στὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τῆς περιοχῆς. Ὁ Χάλβις ὅμως ἀκολούθησε ἀντιθέτως ἕνα δικό του σχέδιο, βασιζόμενος στὴν ἐξαφάνισι δυὸ διαβατηρίων ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν θυμάτων. Μόλις ἔγινε γνωστὸ τὸ σχέδιό του ν' ἀναζητήση ἀλλοῦ τοὺς ἐνόχους, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔλαβε ἕνα γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν ἀπειλοῦσαν πῶς ἂν δὲν τὸ ἐγκατέλειπε, δὲν θὰ ἔφθανε ζωντανὸς στὸ τέρμα τῆς ἐρεύνης του.

Ὁ Χάλβις ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ φοβοῦνται εὔκολα.

Ἔξαφνα, ἐνῶ ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, εἶδε τὸ μικρὸ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ χτυπήση τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου.

—Ὄχι, παιδί μου, τοῦ φώναξε ὁ Χάλβις, χαμογελῶντας. Θὰ λειτουργήση ἔτσι ἕνα μεγάλο κουδοῦνι κι' ἀλλοίμονο σ' ὅποιον τὸ χτυπήση χωρὶς λόγο.

—Τί θὰ πάθη; ρώτησε τὸ παιδί.

—Θἄρθοῦν ἀμέσως ἀστυφύλακες καὶ θὰ τὸν πιάσουν...

— Ἀστυφύλακες; εἶπε ὁ μικρὸς φοβισμένος, παίρνοντας πάλι τὴ θέσι του στὴ γωνιὰ τοῦ καθίσματος.

Ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις του, ὁ Χάλβις δὲν πρόσεξε μιὰ νέα καὶ κομψὴ κυρία ποὺ ἐγκαταστάθηκε στὸ διαμέρισμά του. Τὸ δυνατὸ ἄρωμα ποὺ σκόρπιζε γύρω της τράβηξε ἐπὶ τέλους τὴν προσοχὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ. Κύτταξε ἐρευνητικὰ τὸ λεπτό της πρόσωπο χωρὶς νὰ κατορθώση ὅμως νὰ διακρίνη τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν της, γιατὶ τὰ βαστοῦσε χαμηλωμένα καὶ μισοκλεισμένα...

Τώρα εἶχε νυχτώσει καὶ τὸ τραῖνο περνοῦσε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα πάνω ἀπὸ μιὰ βαθυτάτη ἄβυσσο.. Ἔξαφνα πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια τῆς πόρτας τοῦ διαμερίσματος φάνηκαν δυὸ ἀνθρώπινες σκιές. Ἡ νέα γυναῖκα τινάχθηκε ὄρθια σὰν νὰ εἶχε τρομάξει, καὶ μ' ἀστραπιαία ταχύτητα ἔφραξε τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα τοῦ Χάλβις μ' ἕνα μεγάλο κομάτι βαμπάκι ποτισμένο μὲ κάποιο ναρκωτικό. Ταυτόχρονα, οἱ δυὸ ἄνδρες μπῆκαν στὸ διαμέρισμα καὶ κάρφωσαν τὸν ἀστυνομικὸ στὴ θέσι του.

Ὁ Τζὶμ παρακολούθησε τὴν σκηνὴ μὲ μάτια διεσταλμένα ἀπ' τὸ φόβο του. Ἔρριξε ὕστερα ἕνα βλέμμα στὸν κρίκο τοῦ κινδύνου καὶ γλύστρησε στὸ διάδρομο χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς ἀπ' τοὺς τρεῖς κακοποιούς.

Οἱ δυὸ ἄνδρες σήκωσαν κατόπιν τὸν Χάλβις καὶ τὸν ἔφεραν πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἦταν τελείως ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ ναρκωτικό. Τὸ μισό του σῶμα κρεμόταν τώρα στὸ κενό. Θὰ τὸν πετοῦσαν ἔξω καὶ θὰ γινόταν χίλια κομμάτια. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἀκούστηκαν στριγγοὶ ἦχοι φρένων καὶ ἡ ἁμαξοστοιχία σταμάτησε μ' ἕνα φοβερὸ τράνταγμα. Τέσσερες σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι ἔτρεξαν στὸ διαμέρισμα καὶ κατώρθωσαν νὰ πιάσουν καὶ νὰ κρατήσουν ἀκινήτους τοὺς δυὸ κακοποιοὺς καὶ τὴ συνένοχό τους. Δυὸ ἄλλοι περιποιόντουσαν τὸν ἐπιθεωρητή, ποὺ εἶχε σωθῆ ὡς ἐκ θαύματος.

Μόλις ὁ Χάλβις συνῆλθε κάπως, μουρμούρισε:

—Ψάχτε τους!.. Τὰ διαβατήρια!...

Πραγματικά, μέσα στὴν τσάντα τῆς νέας γυναίκας βρέθηκαν τὰ δυὸ διαβατήρια ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῆ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος τῆς κωμοπόλεως Καρατῶ. Οἱ δολοφόνοι ἦσαν οἱ τρεῖς αὐτοὶ κακοποιοί. Ἔφευγαν γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Συγχρόνως ὅμως προσπάθησαν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὸν ἐνοχλητικὸ κι' ἐπικίνδυνο ἀστυνομικό, μόλις ἀντελήφθησαν τὴν παρουσία του μέσα στὴν ἁμαξοστοιχία.

Στὸ διπλανὸ διαμέρισμα ὁ μικρὸς Τζίμ, ἀνεβασμένος πάνω σ' ἕνα κάθισμα, τραβοῦσε ἀκόμη τὴ λαβὴ τοῦ κώδωνος τοῦ κινδύνου! Αὐτὸς ἦταν ὁ σωτὴρ τοῦ Χάλβις καὶ σ' αὐτὸν καὶ μόνο ὠφείλετο ἡ σύλληψις τῶν τριῶν κακούργων.

Κι' ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν γέμισε φιλιά.

Τ. ΧΕΛΒΕΡ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

Τὰ παράδοξα ἤθη τῆς ἀράχνης ἐπεκτείνονται, ὅπως εἶνε φυσικό, καὶ στὶς ἐρωτικές της δοσοληψίες. Οἱ κοινὲς ἀράχνες διαλέγουν συνήθως ἕνα σύζυγο, μὲ τὸν ὁποῖον συζοῦν ἐπὶ ἕνα ὡρισμένο μονάχα διάστημα. Ἔπειτα ὅταν περάση ἡ ἐποχὴ τῶν ἐρωτικῶν διαχύσεων, ἡ θηλυκὴ ἀράχνη, ἀρχίζει νὰ συμπεριφέρεται μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο στὸ ταίρι της. Τὸν τσιμπᾶ, δὲν τὸν ἀφίνει νὰ γευματίση ἀπὸ τὰ ἔντομα ποὺ συλλαμβάνει στὸ δίχτυ της καὶ τὸν κακομεταχειρίζεται τόσο, ὥστε ὁ δυστυχισμένος ὑποχρεώνεται νὰ κοιμᾶται ἔξω ἀπὸ τὸν ἱστό, κρεμασμένος ἀπὸ ἕνα νῆμα. Στὸ τέλος, ἀπογοητευμένος ἀπὸ μιὰ τέτοια σκληρὴ συμπεριφορά, ὁ δυστυχισμένος ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψη τὴ συζυγικὴ ἑστία γιὰ νὰ πάη νὰ πεθάνη σὲ μιὰ γωνιὰ ἀπὸ ἐρωτικὸ μαρασμό...

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ τέλος τοῦ δυστυχισμένου συζύγου, ποὺ δείχνει μιὰ τέτοια, σπάνια γιὰ τὰ ἔντομα, αἰσθηματικὴ ἀφοσίωσι, δὲν μπορεῖ, ὡστόσο, νὰ παραβληθῆ μὲ τὴ συμφορὰ ποὺ βρίσκει ἄλλες ἀρσενικὲς ἀράχνες, οἱ ὁποῖες κατατρώγονται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴ σύζυγο, ποὺ ἐφιλοδόξησαν νὰ κατακτήσουν.

Οἱ μεγάλες δηλητηριώδεις ἀράχνες οἱ «μυγάλες» ἔχουν πράγματι αὐτὴ τὴν παράδοξη καὶ ἀνατριχιαστικὴ μανία: νὰ μεταβάλλουν σὲ μεζὲ τὸ ταίρι τους. Μόλις ἔρθη ἡ ἐποχὴ τῶν ἐρώτων, ἡ «μυγάλη» βγαίνει ἀπὸ τὸ κρησφύγετό της, ὄχι γιὰ νὰ κυνηγήση τὰ θύματά της καὶ νὰ προμηθευθῆ τροφή, ἀλλὰ γιὰ νὰ σαγηνεύση κάποιον ἠλίθιον ἀρσενικό. Ἀπησχολημένη μὲ τὴν ἀνεύρεσι συζύγου, ἡ «μυγάλη» μένει νηστικὴ πολλὲς φορὲς ἐπὶ δυὸ καὶ τρεῖς μέρες, πρᾶγμα ποὺ ἐξηγεῖ ἴσως τὴν κατοπινὴ βουλιμία της. Ἡ προσέλκυσις τοῦ ἀρσενικοῦ γίνεται σὲ εἰδικά... νυφοπάζαρα, ποὺ μᾶς περιέγραψε ὁ Δρ Σὲντ καὶ πολλοὶ ἄλλοι φυσιοδίφαι. Οἱ ἀρσενικοὶ συγκεντρώνονται σ' ἕνα σημεῖο καὶ σχηματίζουν ἕνα εὐρύχωρο ἡμικύκλιο, περιμένοντας νὰ καταφθάσουν οἱ ὑποψήφιες νύφες, οἱ ὁποῖες ἀρχίζουν ἀμέσως τὶς ἀκροβασίες καὶ τὰ χορευτικά των νούμερα. Τὸ θέαμα εἶνε, στ' ἀλήθεια, καταπληκτικό, ὅπως τοὐλάχιστον εἴδαμε στὸν κινηματογράφο, γιατὶ ὁ Γερμανὸς ὀπερατὲρ Πάσλ Μάρτιν κατώρθωσε νὰ φωτογραφήση τὴ μοναδικὴ αὐτὴ σκηνή. Οἱ θηλυκὲς «μυγάλες» χορεύουν ἕνα γύρω ἕναν παράξενο χορό, σηκώνονται στὰ ψηλά τους πόδια, κάνουν μικρὰ πηδήματα, στριφογυρίζουν, ἐκτελοῦν τέλος ἀπειράριθμες φιγοῦρες, ἐνῶ οἱ ἀρσενικοὶ παρακολουθοῦν μὲ συγκίνησι τὴν ἐρωτικὴ αὐτὴ ἐπίδειξι. Τέλος, κάποιος γαμπρός, ἀφίνει τὴ θέσι του καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν ἐρωτικὸ στίβο. Ἡ «μυγάλη» τὸν παρασύρει στὸ χορό, καὶ ἂν μείνη εὐχαριστημένη ἀπὸ τὶς ἱκανότητές του, παίρνει τὸν ἐκλεκτό της καὶ φεύγει... Δὲν εἶνε σπάνιο, νὰ παρουσιασθοῦν στὸν στίβο δυὸ ὑποψήφιοι, ὁπότε οἱ θεαταὶ ἔχουν τὸ σπάνιο προνόμιο νὰ παρακολουθήσουν μιὰ μονομαχία. Οἱ ἀντίπαλοι ἀγωνίζονται μὲ λύσσα, ἐνῶ ἡ θηλυκὴ ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ τὴ θανάσιμη αὐτὴ πάλη, ἐκτελεῖ μὲ ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία χρέη διαιτητοῦ. Τέλος κάποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ γαμπροὺς τίθεται ἐκτὸς μάχης καὶ ἡ νύφη παρασύρει τὸν νικητὴ στὸ κρησφύγετό της.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν πρόκειται νὰ ἔχη καλύτερη τύχη. Μετὰ τὸν ἐρωτικὸν ὀργασμό, ἡ «μυγάλη» στρέφεται ἀπότομα καὶ τὸν δαγκώνει στὸ κεφάλι. Τὸ ἀτυχὲς θῦμα καὶ ἀκέφαλο ἀκόμη, ἐξακολουθεῖ τὴν ἐρωτικὴ περίπτυξι καὶ σαλεύει σπασμωδικά. Ἡ μέγαιρα ὅμως δὲν ἔχει ἴχνος εὐσπλαγχνία. Μὲ ὅλη της τὴν ψυχραιμία, στρώνει τὸ τραπέζι της καὶ καταβροχθίζει ἥσυχα-ἥσυχα τὸν πατέρα τῶν παιδιῶν ποὺ θὰ γεννήση...

Σπίρτο καὶ ἀλάτι

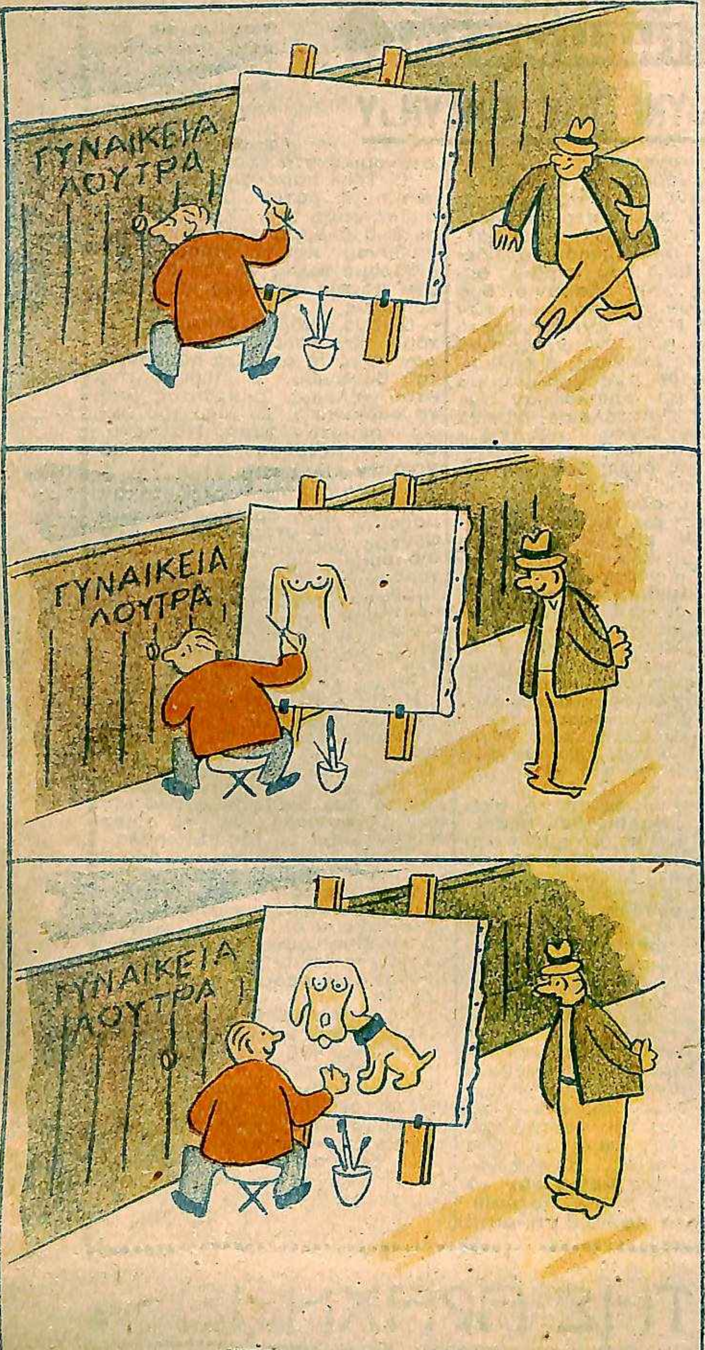

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

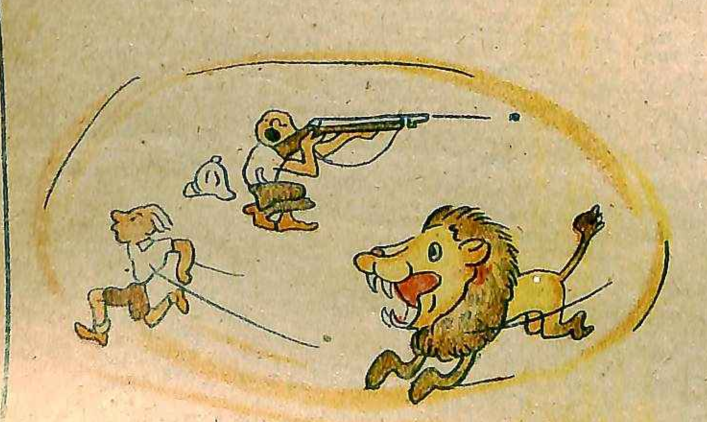

— Στάσου σ' ἕνα μέρος, εὐλογημένε. Ἀλλοιῶς δὲν μπορῶ νὰ σημαδέψω.

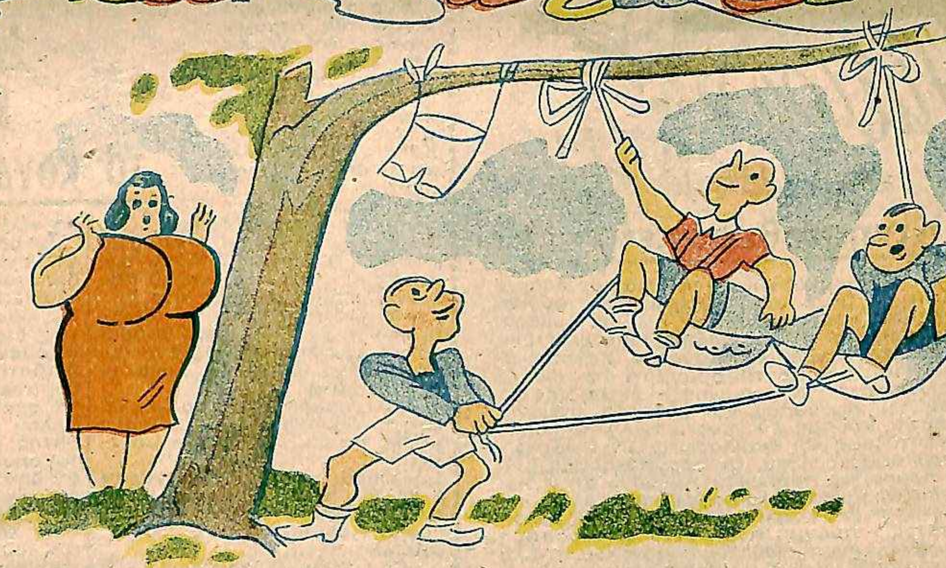

Η ΧΟΝΤΡΗ. — Βρὲ παλιόπαιδα, αὐτὸ τὸ ἐσώρρουχο βρήκατε νὰ κάνετε κούνια;

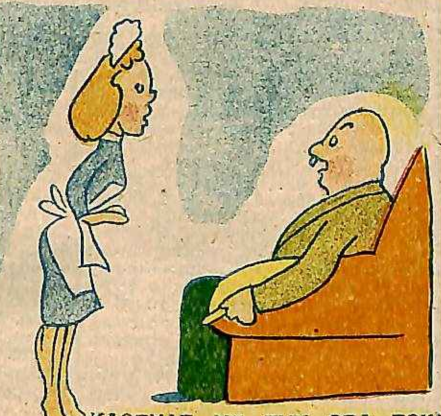

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ!

— Δὲ μοῦ λὲς, Μαρία, ὁ ἄνθρωπος ποὺ σὲ φιλοῦσε στὴν κουζίνα εἶνε ὁ μανάβης ἢ ὁ γαλατᾶς;

— Πρὶν ἢ μετὰ τὶς δέκα, κύριε;

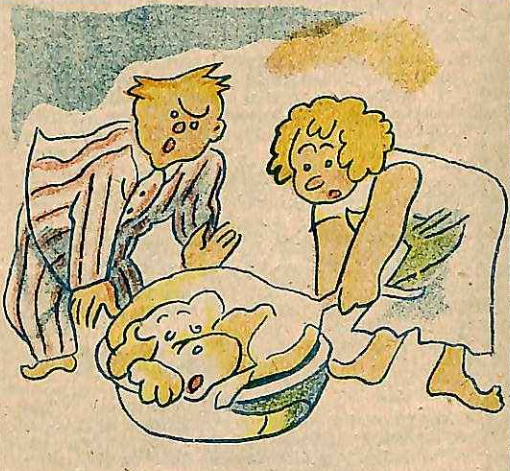

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

— Ξύπνα, Μπόμπυ, μπῆκαν κλέφτες!

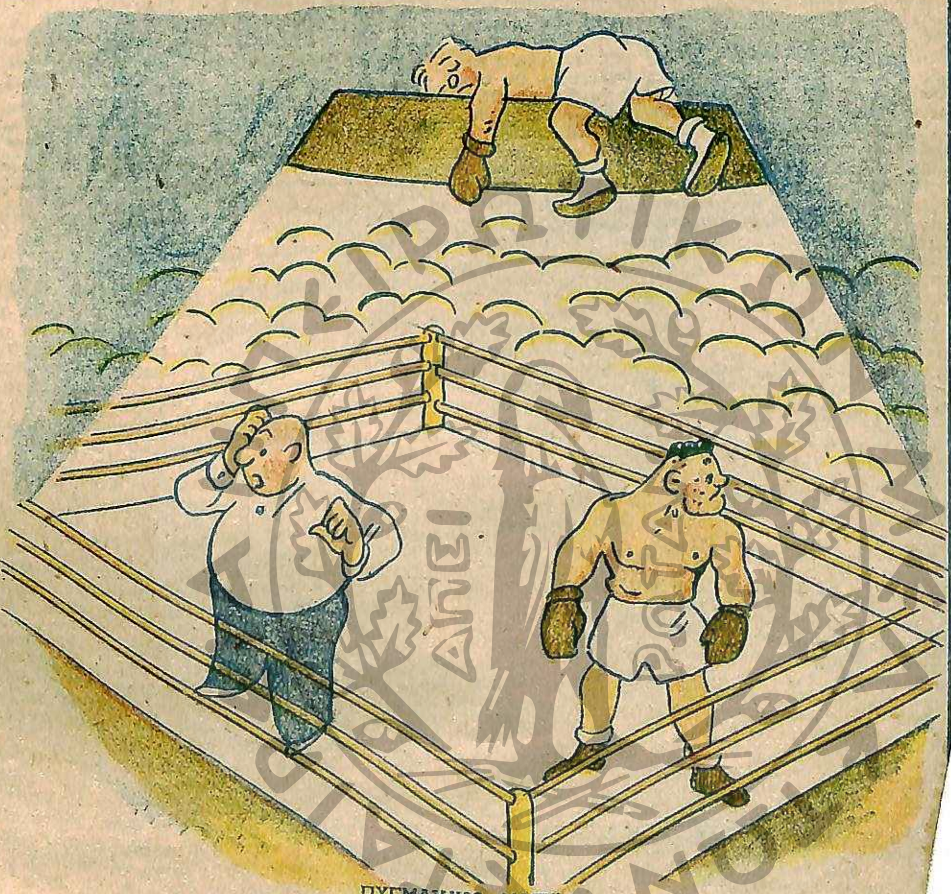

ΠΥΓΜΑΧΙΚΟ ΜΑΤΣ

— Μωρὲ τί διάολο, ποῦ ἔχει πάει ὁ ἀντίπαλός μου; Τώρα δὰ τοῦ ἔδωσα μιὰ γροθιά.